

များသူ

တုံသံထဲက မသိကိန်း

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးဝင်းသူရလွင်
(အိပ်မက်အသစ်စာပေ)

ဈာန်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးဇော်မြင့်ဝင်း
(ကာလာစုံပုံနှိပ်တိုက်)

ဈာန်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - America

ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
ဇွန်လ၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

၈၉၅-၈၃

မျှားသူ
 ဗုံသံထဲက မသိကိန်း / မျှားသူ
 - ရန်ကုန် ၊ အိပ်မက်အသစ်၊ ၂၀၁၂။
 (၁၆၆) စာ၊ ၁၂.၂ x ၁၈.၁ စင်တီ။
 (၁) ဗုံသံထဲက မသိကိန်း

အိမ်ထောင်ရေး မှ ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်များ

- ၂၄၁ နှစ်သုံးရာ
- ၂၄၂ သည်းတူအစိုးကိတ် ခုံသံ
- ၂၄၃ ငါ့အိမ်ခြံမြေ
- ၂၄၄ ဖမ်းဆီးခံရ
- ၂၄၅ ခေါင်းရည်
- ၂၄၆ ကလေးအတွေး Essay
- ၂၄၇ ကိစ္စရာပြည့်သို့ အလည်ရောက်သူ
- ၂၄၈ အာဆီလားပဲ
- ၂၄၉ ခေါင်းညှိမိခြင်းတို့ အစီအစဉ်ကလေး
- ၂၅၀ လိပ်ပြာခွဲတို့သည်
- ၂၅၁ ခေတ္တရောက်ကြမှာမို့
- ၂၅၂ ၂၅
- ၂၅၃ မိစ္ဆာမျက်ရည်
- ၂၅၄ မင်းဆီရောင်မှန်တိုင်း
- ၂၅၅ အလင်းအမှောင် ကကြီး
- ၂၅၆ နီနီပိုင်
- ၂၅၇ ဆင်ဝင်စားတဲ့လူ
- ၂၅၈ လမ်းကိစ္စခေါ်သံ
- ၂၅၉ အချစ်မြစ်
- ၂၆၀ နတ်သမီးအမေ့ထော်
- ၂၆၁ ဝိဘတ်ကြမ္မာ
- ၂၆၂ ဘုရားကြီး
- ၂၆၃ သက်ပျောက်သစ်ပင်
- ၂၆၄ စွယ်စုံဆင်ပိုင်း
- ၂၆၅ နဂါးခံတွင်းခရီးသည်
- ၂၆၆ တတိယမျက်လုံးရှင်
- ၂၆၇ ဝါးပင်
- ၂၆၈ ခေါင်း... ခေါင်း... မခြံတစ်ချောင်း
- ၂၆၉ မမေ့အဘိဓမ္မာ
- ၂၇၀ သရဲကျမ်း
- ၂၇၁ မီးမရောင်
- ၂၇၂ ခြေကလိမ္မာ မယ်ကာကာ
- ၂၇၃ သမီးလှည်းစားအဘိဓမ္မာ
- ၂၇၄ ခြံတစ်ပြိုင်
- ၂၇၅ သန်းခေါင်ယံသည်းသံ
- ၂၇၆ ဘိသိက္ခာ
- ၂၇၇ ခေတ္တမိတ်ကျောက်တိုင်
- ၂၇၈ တက္ကသိုလ် ၆ ခု
- ၂၇၉ ဇမ္ဗူ/ည ၂၄ နာရီကစီ၊
- ၂၈၀ မြေကြီး
- ၂၈၁ ဆက်မမက်ရဲတဲ့ အိပ်မက်ဟောင်း
- ၂၈၂ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့
- ၂၈၃ ခေတ္တတိုရီ
- ၂၈၄ ကမ္ဘာ့သရဲတစ်ခုဝတ္ထုတိုများ
- ၂၈၅ ရှေးစားတေးတိုဂါး
- ၂၈၆ နှစ်နှစ်ပေးကင်းကင်
- ၂၈၇ ဆာတောင်းပြည့်မြေဆီ
- ၂၈၈ တမလှူချစ်သူ
- ၂၈၉ ရန်သူကိုယ်ချောင်ကိုယ်ဝါ
- ၂၉၀ ပုဂ္ဂလိကနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း
- ၂၉၁ တောက်တဲ့ကံကြမ်း
- ၂၉၂ သုံးဘဝမောင်နှမ
- ၂၉၃ အတူ
- ၂၉၄ သုံးရာသီသစ်ပင်
- ၂၉၅ ကျွန်တော်နှင့် မြွေစက်တော်
- ၂၉၆ မြောပင်းမောင်
- ၂၉၇ ဆက်သွယ်မှုစရိယာပြင်ပ
- ၂၉၈ ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်း
- ၂၉၉ ဒုက္ခရံကျွန်း
- ၃၀၀ ခုံသံတို့က မသိကိန်း

- ၃၀၁ လူမေ့
- ၃၀၂ သားတော်
- ၃၀၃ ဒီဂရီကျွန်ုပ်
- ၃၀၄ စေတနာ့သွင်
- ၃၀၅ လူမေ့
- ၃၀၆ မင်းရဲကဲစိုးစံ
- ၃၀၇ ဒီဂရီကျွန်ုပ်
- ၃၀၈ လူမေ့
- ၃၀၉ စေတနာ့သွင်
- ၃၁၀ ဒသမကျွန်ုပ်
- ၃၁၁ သတိုးတေး
- ၃၁၂ လူမေ့
- ၃၁၃ ဒေဝလင်္ကာ
- ၃၁၄ စေတနာ့သွင်
- ၃၁၅ စေတနာ့သွင်
- ၃၁၆ လူမေ့
- ၃၁၇ ဒတ္တကျွန်ုပ်
- ၃၁၈ ဒသမကျွန်ုပ်
- ၃၁၉ လူမေ့
- ၃၂၀ လူမေ့
- ၃၂၁ ဒသမကျွန်ုပ်
- ၃၂၂ လူမေ့
- ၃၂၃ ဒသမကျွန်ုပ်
- ၃၂၄ လူမေ့
- ၃၂၅ ဒသမကျွန်ုပ်
- ၃၂၆ လူမေ့
- ၃၂၇ သတိုးတေး
- ၃၂၈ ဒသမကျွန်ုပ်
- ၃၂၉ ဒသမကျွန်ုပ်
- ၃၃၀ လူမေ့
- ၃၃၁ ဒသမကျွန်ုပ်
- ၃၃၂ လူမေ့
- ၃၃၃ ဒသမကျွန်ုပ်
- ၃၃၄ လူမေ့
- ၃၃၅ ဒသမကျွန်ုပ်
- ၃၃၆ လူမေ့
- ၃၃၇ ဒသမကျွန်ုပ်
- ၃၃၈ လူမေ့
- ၃၃၉ ဒသမကျွန်ုပ်
- ၃၄၀ လူမေ့
- ၃၄၁ မင်းရဲကဲစိုးစံ၊ များသူ
- ၃၄၂ မင်းရဲကဲစိုးစံ၊ များသူ
- ၃၄၃ သတိုးတေး
- ၃၄၄ သတိုးတေး
- ၃၄၅ များသူ
- ၃၄၆ သမ္မာဒီ
- ၃၄၇ သတိုးတေး
- ၃၄၈ ဒသမကျွန်ုပ်
- ၃၄၉ များသူ
- ၃၅၀ လူမေ့၊ မိုးစက်တိုင်၊ သည်ခေတ်မေ့
- ၃၅၁ သည်ခေတ်မေ့
- ၃၅၂ လူမေ့
- ၃၅၃ သည်ခေတ်မေ့
- ၃၅၄ သတိုးတေး
- ၃၅၅ ဒသမကျွန်ုပ်
- ၃၅၆ များသူ

ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့် စာအုပ်များ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ရေးစာအုပ်များ

www.burmeseclassic.com

Eainmakathit presents

Eainmakathit

38 (3rd fl) 153rd Lane, Tamwe Ts, Yangon.

195112428, 551403

များသူ

ဗိုသံထဲက မသိကိန်း

နယ်ထဲက မသိကိန်း

၇

နိဒါန်း

ညနေပိုင်းဖြစ်သဖြင့် အနော်ရထာလမ်းတစ်လျှောက် လူတွေက ထုံးစံအတိုင်း စည်ကားရှုပ်ထွေးလို့နေသည်။

သူက (၃၃) လမ်းထဲမှ ထွက်လာကာ လမ်း (၄၀) ဖက် သွားရန် ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်လိုက်သောကြောင့် စည်ကား ရှုပ်ထွေးနေသော လူတွေနှင့်အတူ ရောပါသွား၏။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ခင်းကျင်းဖွင့်လှစ်ထားသော တိုလီမိုလီ အရောင်းဆိုင်များကို ငေးမောရင်း သူ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့လျှောက်လာပြီး (၃၄)လမ်းကို ကျော်ခဲ့ကာ (၃၅)လမ်းထိပ် အရောက်...

“အိုး”

သူ့ဘက်ဖက်လက်က လမ်းလျှောက်ရင်းအလွဲတွင် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှ လျှောက်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဘယ်ဖက်လက် နှင့် အမှတ်မထင် ပွတ်တိုက်မိသွားသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိရဘဲ သူ့နှလုံးသားက တဆတ်ဆတ် ခုန်လာသည်။ ထိုမိန်းကလေးနှင့် ပွတ်တိုက်မိသွားသော အထိအတွေ့က

ဗုံသံထဲက မသိကိန်း

ခံစားချက်တစ်ခုအသွင်ပြောင်းကာ သူ့ရင်ဘတ်ထဲ တစ်ဟုန်ထိုး
ဆောင့်တက်လာသောကြောင့်ပင်။

ကျောဘက်ကို ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သော ထိုမိန်းကလေးကို
စာညှိကြည့်ဖို့ သူကြိုးစားကြည့်မိသေးသည်။ ဒါပေမယ့်မရ။ တစ်ခုခုက
သူ့ကို ဆန့်ကျင်လျက်ရှိသည်။

မိန်းကလေး၏ ဘယ်ဖက်လက်နှင့် ပွတ်တိုက်မိသွားသော
အထိအတွေ့က ခုတိုင်အောင် သူ့နှလုံးသားကို စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်နေသေး
တုန်းပဲရှိ၏။

သူ့ရင်ဘတ်ထဲက တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာသည်။ ပြီးတော့
ကြည်နူးသာယာသလိုမျိုးလည်း ခံစားရ၏။ သူနှင့် လက်ချင်းထိတိုက်
မိသွားသည့် မိန်းကလေးကို ရုပ်တောင် ကောင်းကောင်း သူမမြင်လိုက်
ရပေ။

မိန်းကလေးက သူနှင့် ဆန့်ကျင်ရာဘက်ကို ဝေးကွာသွားကာ
သူ့အဖြစ်ကို သိလိုက်ပုံတောင် ရမှာမဟုတ်ပေမယ့် သူကတော့ လမ်း
ဆီမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော နှလုံးသားကို ငြိမ်သက်မှန်ကန်
သွားအောင် အနိုင်နိုင်ထိန်းသိမ်းရင်း ရပ်တန့်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ ထိုမိန်းကလေးနှင့် ပွတ်တိုက်မိသွားခဲ့တာ
သူ့ဘက်ဖက်လက်မဟုတ်ဘဲ သူ့နှလုံးသားသာဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က
သူသိမြင်ဖို့ ညံ့ဖျဉ်းခဲ့ပါသည်။

February Rain

I don't know who U R
but I would like to
tell U about him.

ဖေဖော်ဝါရီ-မိုး

မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး
ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါ သူ့အကြောင်း
ပြောပြချင်တယ်။

အထွေထွေ မသိကိန်း

၁၃

အခန်း(၁)

“သူရိန်...စောစောက မင်းဖြစ်သွားတဲ့ ပုံစံက တော်တော် လေး ရုပ်ပျက်သွားတယ်၊ အားလုံးရဲ့ကြားထဲမှာ မင်းက လူရွှင်တော် ဖြစ်သွားတယ်”

ခုချိန်ထိ တည်ငြိမ်မှုမရသေးသည့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး လင်းထင် ပြောသည်။ သူက အနည်းငယ်တုန်ယင်နေသော ကိုယ့်လက်ချောင်း ကိုယ်ပြန်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းကို ခပ်သဲ့သဲ့ချဖြစ်၏။

“မိန်းကလေးတွေနဲ့ စကားပြောရတာ ကြောက်စရာမှ မဟုတ် တာ၊ မင်းက ဘာလို့ဒီလောက်တောင် ပရမ်းပတာနိုင်သွားရတာလဲ”

“တော်ပါတော့ လင်းထင်ရာ...မပြောပါနဲ့တော့၊ အဲဒါကြောင့် ငါ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ သူငယ်ချင်းမလုပ်တာပေါ့”

မပြောချင် ပြောချင်နှင့် သူ လင်းထင်ကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။
ချက်ချင်းပင် လင်းထင်က...

“အဲဒီလောက်တောင် မိန်းကလေးတွေကို ကြောက်ရသလား ကွာ၊ ထားပါတော့...ခုကိစ္စက ငါမင်းအစား မခံချင်လွန်းလို့ ပြောနေ ရတာပါ”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွာ”

“ကျွတ်...မင်း မတတ်နိုင်တာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စောစောက မင်းဖြစ်ပုံကို ငါတို့နဲ့ ဘောလုံးပြိုင်ဖက် Physics မေဂျာက ကောင်တွေ တွေ့သွားလို့ ဝိုင်းလှောင်ကြတာ ငါ မခံနိုင်ဘူးကွ”
လင်းထင်က မကျေမချမ်း ရေရွတ်သည်။

“ငါ စဉ်းစားလို့ မရတာက ဘောလုံးကန်တဲ့ နေရာမှာ အရမ်းထူးချွန်ပြီး ရဲဝံ့တဲ့မင်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာ ကျတော့ဘာဖြစ်လို့ ညံ့ဖျင်းကြောက်ရွံ့နေရတာလဲ”

“ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ လင်းထင်၊ ဒီကိစ္စကိုပြောရရင် ငါ့ကိုယ် ငါတောင် နားမလည်ဘူး၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်မှန်း ငါလည်းမသိဘူး၊ ငါသိတာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောရမှာ၊ ပတ်သက်ရမှာကို ငါအရမ်းကြောက်တာပဲ၊ အခုလည်း ငါ့ကြောက်နေတယ်၊ မောလည်း မောနေတယ်၊ ငါ ခဏနားပါရစေကွာ”

စကားများများ ပြောလိုက်ရသဖြင့် သူဝင်သက်ထွက်သက်တွေက မမှန်ချင်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုတော့ ပြန်ရလာသလို ခံစားရ၏။ သူနှင့်လင်းထင် ထိုင်နေသော ကံ့ကော်ပင်အောက်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည်ကို အတိုင်းသား လှမ်းမြင်နိုင်၏။

ထိုကျောင်းသား ကျောင်းသူအားလုံး စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် သွားလာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးဖွယ်ကောင်းသော အကြောင်းတွေ အတော်များများလည်း ရှိနေနိုင်သည်လေ။ ဥပမာ သူတို့၏ မိဘတွေဆီကနေ ဟိုဟိုဒီဒီ အကြောင်းပြပြီး မုန့်ဖိုးညာလာသော်

လို့ရသည်။ ကျောင်းမှာ ဝါသနာတူရာ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး အနုပညာ၊ အားကစား နှင့် တခြားကိစ္စတွေကို တက်ညီလက်ညီ စုပေါင်းလုပ်ဆောင်လို့ ရသည်။ ထို့အပြင် ကိုယ်နှစ်သက်ချစ်ကြိုက်မိသူ တစ်ဦးဦးနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီးလည်း ကိုယ့်အချစ်တွေကို လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံး ကြွားဝါပြောဆို၍လည်း ရသေးသည်။ ကဲ...ဘယ်လောက် တောင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ သူ့လိုမျိုး တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်ရတာ။

ဟင့်အင်း...မဟုတ်ဘူး...တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်ရတာ သူ့အတွက်တော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစရာတွေဟာ တခြားသူတွေလို များများစားစား ရှိမနေခဲ့ပါဘူး။

“ဟင်း...”

ဒုတိယအကြိမ်မြောက်အဖြစ် သူ သက်ပြင်းထပ်ချဖြစ်သည်။

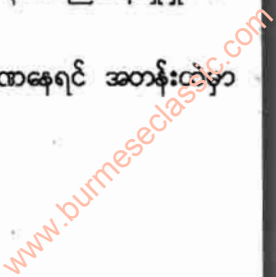
“ငါ ခုမှသတိရတယ်၊ အတန်းရှေ့မှာ နောင်နောင်တို့အဖွဲ့နဲ့ ငါချိန်းထားတယ်ကွ၊ မင်း လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား”

လင်းထင်၏အသံက သူ့ဘေးကနေ ရုတ်တရက် ထွက်လာ သောကြောင့် သူဖျတ်ခနဲတောင် လန့်သွားမိသည်။ ပြီးမှ...

“ငါ မလိုက်သေးဘူး လင်းထင်၊ ဒီမှာ ခဏထိုင်ချင်သေး တယ်”

ခုတော့လည်း လင်းထင်က သူ့ကို နားလည်စာနာမှုရှိသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ...

“အေးလေ ငါသွားတော့မယ်၊ ခဏနေရင် အတန်းထဲမှာ ငါတို့ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

လင်းထင်က သူ့ပုခုံးကို ခတ်ဆတ်ဆတ်တစ်ချက်ပုတ်ပြီး
 ဆွါပါးသွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ကဲ့ကော်ပင်အောက်က
 နီတန်းလျားမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူက လင်းထင်
 အပြစ်တင်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိ
 ထိုက်၏။

တကယ်ဆိုလျှင် သူ့အသက်က ရှေ့လဆိုလျှင်ပဲ (၁၉)နှစ်
 စည်းတင်းပြည့်တော့မည့် တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသားတစ်
 ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့လို အသက်အရွယ်ရှိ ယောက်ျားလေးတိုင်း
 သည် လောကအကြောင်းကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း နားလည်ကာစ၊ သိမြင်
 ထာစ ထို့အတူ အရာရာကို လက်တည့်စမ်းချင်၊ သွေးတိုးစမ်းချင်
 သည့် သဘောလည်း ရှိတတ်ကြသေးပြန်သည်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကို
 ထိုယ် ယုံကြည်မှုကနေသည့် အရွယ်လည်းဖြစ်လို့နေသည်။

သူကလည်း ထိုကဲ့သို့သော ယောက်ျားလေးမျိုးပင် ဖြစ်သည်။
 သူက ဘောလုံးကစားတာ ဝါသနာကြီးသည်။ ဝါသနာကြီးသလို
 ထည်း ဘောလုံးကစားသည့်နေရာတွင် ထူးချွန်သည်။ သူတို့ အင်္ဂလိပ်
 စာမေဂျာ ဘောလုံးအသင်းတွင် သူက မရှိမဖြစ် အရေးပါသူတစ်ယောက်
 ဖြစ်သည်။ သူ၏ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အနုပညာခံစားမှု၊ စိတ်ရင်း
 စိတ်ဓာတ်၊ အထွေထွေဗဟုသု အဲဒါတွေအပြင် အတွေးအခေါ်၊ ဘာသာ
 နေယုံကြည်မှု၊ စိတ်ရင်းစိတ်ဓာတ်၊ ဟာသဉာဏ် စသည်တို့အား
 စာခြားသက်တူရွယ်တူ ယောက်ျားလေးများနှင့် ယှဉ်ကြည့်လျှင်

အကောင်းဆုံးမဟုတ်တောင်မှ အလယ်အလတ်ထက် သာသည်ကို ရှင်းလင်းစွာ တွေ့မြင်နိုင်၏။

သို့ရာတွင် သူ့ဆီ၌ တခြားယောက်ျားလေးများလို မဟုတ်ဘဲ လိုအပ်နေသည့် ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုက ရှိနေသည်။ တကယ်ကို တစ်ခုတည်းသာဖြစ်သည်။ ထိုတစ်ခုတည်းသော အရာက...

ပထမ သူထိုင်နေသည့် စားပွဲဝိုင်းက နေပူလာသောစာကောင့် ယခု ထိုင်နေသည့်စားပွဲဝိုင်းကို သူ ရွှေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် မှာပင် လင်းထင်ရောက်လာကာ သူတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည့် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

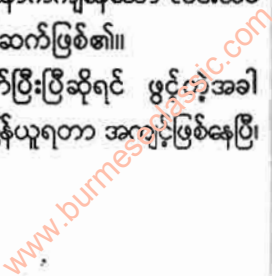
“ဘယ်လိုလဲ သူရိန်၊ မတွေ့တာကြာတော့ မင်းဆံပင်တွေ ပိုရှည်လာသလိုပဲ”

ပြီးခဲ့သော မတ်လက First semester စာမေးပွဲတွေ ဖြေပြီး နောက်ပိုင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတွေ့ခဲ့ကြရသဖြင့် လင်းထင် က နှုတ်ဆက်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

“လာကွာ လင်းထင်၊ မင်းက ဘာလို့ခုမှ ကျောင်းတက်ရ တာလဲ၊ ငါ ပြန်တက်တာ တစ်ပတ်တောင်ကျော်နေပြီ”

ကျောင်းပြန်ဖွင့်ပြီး ကျောင်းတက်နောက်ကျနေသော လင်းထင် ကို အမေးစကားတစ်ဝက်နှင့် သူပြန်နှုတ်ဆက်ဖြစ်၏။

“ဒီလိုပဲလေကွာ...ကျောင်းပိတ်ပြီးပြီဆိုရင် ဖွင့်တဲ့အခါ ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ ငါ့မှာ အားတော်တော်ပြန်ယူရတာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ။

ဗုံသံထဲက မသီကီန်း

ဒါနဲ့ ငါတို့ဘောလုံးတစ်သင်းလုံး အကုန်စုံအောင် ကျောင်းပြန်တက်ကြ ပြီလား”

သူတို့၏ အင်္ဂလိပ်စာမေဂျာဘောလုံးအသင်းမှ အသင်းသားများ စုံ၊ မစုံ လင်းထင်မေးခြင်းဖြစ်သည်။ လင်းထင်ကလည်း မေဂျာ ဘောလုံးအသင်းကစားသမား တစ်ယောက်ပဲလေ။

“မစုံသေးဘူး လင်းထင်ရ၊ ဟိုကောင် ဂိုးသမားဇော်ဗိုဗိုရယ်၊ နောက်တန်းအတွင်းမှာ ကစားတဲ့ ထွန်းထွန်းနိုင်ရယ်၊ တိုက်စစ်မှူး အောင်သီဟရယ်၊ နောက် ဝေယံနဲ့ ဖိုးပြည့်၊ ဒီကောင်တွေလည်း မတက်သေးဘူး”

လင်းထင်က သူ့အပြောအား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လှုပ်ကာ နားထောင်သည်။ ထိုအခိုက် စောစောက သူတစ်ယောက်တည်း ထိုင် နေခဲ့ပြီး နေပူလာသဖြင့် ရွှေခဲသော ပထမစားပွဲဝိုင်းသို့ မိန်းကလေး တစ်ခု ဝင်ထိုင်တာကို သူမြင်လိုက်သည်။

“Plain တစ်ခွက်”

အနားသို့ရောက်လာသော စားပွဲထိုးလေးအား လင်းထင် လှမ်းမှာလိုက်သည်။ ပြီးတော့...

“ဟေ့ကောင် သူရိန်၊ ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ အခုရောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးတွေအဖွဲ့ကို မင်းသိလား”

ပထမ သူထိုင်ခဲ့သော စားပွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည့် မိန်းကလေးအဖွဲ့ကို လင်းထင်က မေးဧည့်ပြသည်။

“ဘယ်သိမှာလဲကွ၊ ငါက မိန်းကလေးတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း မှ မလုပ်တာ”

“အေး...အဲဒီအဖွဲ့ကို မှတ်ထား၊ Chemistry မေဂျာကပဲ”
လင်းထင်အပြောကြောင့် သူ မျက်မှောင်နှစ်ဖက်ကို ကြည့်
လိုက်မိကာ...

“ငါက ဘာကိစ္စကြောင့် သူတို့အဖွဲ့ကို မှတ်ထားရမှာလဲကွ”

“ဒီလိုကွ...သူတို့အဖွဲ့က အရမ်းဗရုတ်ကျတဲ့အဖွဲ့၊ တော်
ရုံတန်ရုံကောင်လေးတွေတောင် သူတို့အဖွဲ့နဲ့တွေ့ရင် ကျွတ်သွားကြတာ
များတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့အဖွဲ့ကို ရှောင်ခိုင်းရတာပဲ”

သည်တစ်ခါတော့ သူ ငြိမ်သက်မိသွားသည်။ အိုး...တော်
တော်ဗရုတ်ကျတဲ့ အဖွဲ့ဆိုပါလား။ အလိုလိုနေရင်း ထိုအဖွဲ့ဆီ သူ့မျက်လုံး
တွေ ရောက်သွားတော့ အကြည့်ကို ကြာကြာမထားရဲဘဲ ကမန်းကတန်း
လွှဲဝစ်လိုက်မိသည်။

“နေစမ်းပါဦး သူရိန်ရ...မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကောင်မလေး
တွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ရတာလဲ”

ပြောပြီး သူ့မျက်နှာကို လင်းထင်က စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်၏။
အစကတော့ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ဖို့ သူကြိုးစားကြည့်ပါသေးသည်။
ဒါပေမယ့် နောက်တော့ ရိုးရိုးသားသားပဲ လင်းထင်၏အမေးကို
ဖြေလိုက်၏။

“ကြောက်လို့...”

လင်းထင် ခဏတော့ ကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှ...

“ဟား...ဟား...ဟား...ကြောက်လို့ဟုတ်လား...ဟား...

ဟား...တော်တော်ရယ်ရတဲ့ကောင်”

လင်းထင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောနေသလောက် သူက

နံ့ထဲက မသိကိန်း

တော့ ခေါင်းကိုငုံထားပြီး ငြိမ်နေမိသည်။ နောက်တော့ ဗရုတ်ကျသည် ဆိုသော မိန်းကလေးအဖွဲ့ဆီ မရည်ရွယ်ထားပါဘဲ သူ့မျက်လုံးတွေ ချောက်သွားရပြန်သည်။

“ဟင်”

စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခုက ရင်ဘတ်ထဲမှ ရုတ်ချည်းထိုးတက်လာ သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အမှီအတွယ်၊ အထိအကပ်မရှိဘဲ လေဟာနယ် နှာ နျောလွင့်သူလိုဖြစ်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် ခါးကြားမှာထိုးထားသည့် Wallet ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို သူ့ဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“သေပြီကွာ”

Wallet ထဲက အိတ်ငယ်လေးများကို သေချာစွာစစ်ဆေးပြီး သူ တီးတိုးရေရွတ်မိလိုက်သံကြောင့် လင်းထင်က...

“ဘာလဲ သူရိန်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ဘာ ချောက်လို့လဲ”

“ဟူး...”

သူက သက်ပြင်းကို အရင်ချပြီးမှ....

“မင်းမလာခင်က ပုဂံဗရုတ်ကျတဲ့ ကောင်မလေးအဖွဲ့ထိုင်နေ တဲ့ စားပွဲမှာ ငါထိုင်ခဲ့တာကွ၊ အဲဒါ နေပူလာလို့ ဒီစားပွဲကို ရွှေ့ခဲ့ တာ၊ အဲဒီ စားပွဲမှာထိုင်တုန်းက ငါ့အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ Ad- dress Book လေးကို ခဏထုတ်ကြည့်မိတယ်”

“အဲဒီတော့ Address Book စာအုပ်လေး ခုပျောက်သွားလို့ ထား”

သူ့စကားမဆုံးခင် လင်းထင်ဖြတ်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်...ဒါပေမယ့် ပျောက်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒီ စားပွဲမှာ ကျကျန်ခဲ့တာ၊ ဒီကနေ မင်းလှမ်းကြည့်လိုက်၊ ညာဘက်စားပွဲ အောက် အဖျားလေးမှာ”

လင်းထင်က သူညွှန်ပြရာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“တွေ့လား”

“ဘယ်မှာလဲကွ...ဪ...အေး...တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ”

တွေ့တာက အကြောင်းမဟုတ်၊ ဘယ်လိုပုံစံနှင့် မိန်းကလေး ဆွေ ခြေထောက်ကြားက Address Book စာအုပ်ငယ်လေးကို ကြည့်နေတာလဲ။ သူ တွေ့တွေ့ငေးငေး ဖြစ်နေရ၏။

“သူရိန်...မင်း သွားမကောက်ရဲဘူး မဟုတ်လား”

ဖြူးမေ့ရန်အတွက်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ လင်းထင်ပြောသည်။

“အဲဒီဝိုင်းက နေပူလို့ ငါပြောင်းလာတာကွ၊ ခုလည်း ပူတုန်း ဝဲ၊ သူတို့ ကြာကြာထိုင်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ”

“မင်းက သူတို့ထွက်သွားမှ ကောက်မယ်ပေါ့”

“အင်း”

သည်ကိစ္စကို တွေးရိုးတွေးစဉ်အတိုင်း တွေးမိတာ သူ့အမှား ဖြစ်သွား၏။ အကြောင်းကတော့ ထိုအဖွဲ့ထဲမှတစ်ယောက်က သူ Address Book စာအုပ်အသေးလေးကို တွေ့ရှိသွားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...သူရိန်”

အခြေအနေကို သဘောပေါက်နေပြီဖြစ်သော လင်းထင်က အလောတကြီးလေသံမျိုးဖြင့် မေးသည်။

“ငါသွားတောင်းကြည့်မယ်”

ပြောပြီးမှ မှားသွားပြီဖြစ်မှန်း သူ့ဘာသာသူ သိလိုက်သည်။
ဇွတ်...ဘာလို့ ငါက အဲဒီလောက် သတ္တိကောင်းသွားရတာလဲ၊
ဘာကိုမှန်းမသိရသည့် စိုးရိမ်စိတ်က သူ့သွေးကြောတွေထဲ ဆန်တက်
ထားနေသည်။

‘ဟေ့ကောင်... သူရိန်၊ ဘာငိုင်းနေတာလဲ၊ သွားတောင်းမယ်
ဆို... သွားလေ’

သူ ဆတ်ခနဲမတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ဘယ်ကိုမှမသွားသေး
ဘဲ ငေါင်နေမိပြန်သည်။

“သူရိန်...သွားလေကွာ၊ တော်ကြာ...”

သည်တစ်ခါတော့ လင်းထင်ပြောတာကို ဆုံးအောင်
အထောင်တော့ဘဲ သူ ထွက်လာခဲ့သည်။ စားပွဲချင်းနီးသဖြင့် ခဏ
ထေးနှင့် ရောက်မယ်မှန်း သိသိကြီးကို သူ့စိတ်က အကြာကြီးနေမှ
ချောက်ချင်နေမိသည်။ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း... လေးလှမ်း
ဆုတ်ကျော်လောက်တွင် အင်မတန်ဗရုတ်ကျပါသည်ဆိုသော Chem-
istry ခေ့ကမှ ကောင်မလေးတွေအဖွဲ့ ထိုင်နေသည့် စားပွဲသို့ သူကျကျန်
ခဲ့သော Address Book စာအုပ်အသေးလေးကို ပြန်တောင်းရန်
ချောက်ရှိလာခဲ့၏။

“ဟိုလေ...စောစောက ခင်ဗျားတို့ကောက်ရတဲ့ Address
Book ကလေးဟာ ကျွန်တော်ပိုင်တာပါ”

အသံကြောင့် ကောင်မလေးတွေတစ်ဖွဲ့လုံး သူ့ကို ခေါင်း

ထောင်ကြည့်ကြသည်။ ထိုအထဲမှ သူ Address Book ကို ကိုင်ထားသော ကောင်မလေးက...

“ဪ...ဒီစာအုပ်လေးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ...အဲဒီစာအုပ်ပါ”

“ဒါဆို...ရှေ့...ယူလိုက်လေ”

ကောင်မလေးက အလွယ်တကူပင် Address Book ကလေးအား လက်ကမ်းပေးလာသောကြောင့် သူက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူထိုက်သည်။

“ဟာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

ရှယ်စိတ်ကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားသည်။ Address Book ကိုင်ထားသော ကောင်မလေးက သူလက်လှမ်းအယူတွင် မပေးဘဲ လက်ကိုနောက်သို့ ပြန်ရုပ်လိုက်သောကြောင့် သူလက်သာလေထဲမှာ တန်းလန်းကြီးဖြစ်သွားရ၏။ ကောင်မလေးတွေ တစ်ဖွဲ့လုံးက သူ့ဖြစ်ပုံကိုကြည့်ကာ ဝိုင်းဟားကြသည်။

ရှက်ရှက်ဖြင့် ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိဘဲ နောက်ကို သူလှည့်ထွက်မည်အလုပ်...

“ဟေ့...မယူဘူးလား၊ ဒီတစ်ခါ တကယ်ပေးမှာပါ”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

သူ Address Book ကိုင်ထားသော ကောင်မလေးက ရုပ်တည်ဖြင့်ပြောသည်။ ကျန်သည့် ကောင်မလေးတွေက ပြုံး၍ပြုံးစီနှင့်။

ထဲက မသိကိန်း

“ရော့လေ...တကယ်ပေးနေတာ မယူဘူးလား”

ကောင်မလေးမျက်နှာက အမှန်တကယ်ပေးမည့် မျက်နှာပါပဲ။

ကောင်မလေးလက်ထဲက Address Book ကို ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ်

လှမ်းယူလိုက်ပြန်သည်။

“ဟင်...”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သည်တစ်ခါလည်း ခံလိုက်ရပြန်ပြီ။

သည်တစ်ခါခံလိုက်ရတာက ပိုဆိုးသည်။ အကြောင်းက

အခုကောင်မလေးတွေဝိုင်းအပြင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကြည့်နေသည့်

မေဂျာက ဘောလုံးပြိုင်ဖက်တွေ ထိုင်နေသောဝိုင်းကပါ သူ့ကို

ဆောင်ရယ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကောင်မလေးတွေတစ်ဖွဲ့လုံးကို သူ မကြည့်ရဲတော့။ ဘယ်သူ

လည်း သူမကြည့်ရဲတော့။ သူ့စိတ်တွေ မောလှလာသည်။ အသက်

နှုတ်ပြန်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့လာသည်။

“ကဲ...ကဲ...ရော့...ဒီတစ်ခါ တကယ်အတည်”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

အသံတွေကို ကြားနေရပေမယ့် ကြားရတယ်မထင်၊ ရှက်စိတ်

ဖြင့် တစ်ခုခုကို ကြောက်သောစိတ်က ပါလာ၏။ ဘာလဲ။ ငါအခု

ထုပ်ရမှာလဲ၊ ချောင်ပိတ်ရိုက်ခဲနေရသော ခွေးရူးတစ်ကောင်လို

သူ့ဘဝသို့ ခံစားနေရသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ထဲ အမှောင်ကျနေ၏။

“ဖတ်”

ရုတ်တရက် ကြိုတင်ကြံစည်မထားဘဲ ကောင်မလေးလက်ထဲမှ Address Book လေးကို လျင်မြန်စွာ သူ လုယူလိုက်သည်။

“အို”

“ဟင်”

ကောင်မလေးတွေ တစ်ဖွဲ့လုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အပြုအမူကိုယ်သူ ပြန်ပြီးအံ့သြသွားမိသည်။ နောက်တော့ တွေးမထားမိဘဲ Canteen အပြင်ဘက်က လမ်းမပေါ်ခပ်သွယ်သွယ် သူ့လျှောက်မိလိုက်သည်။

“အုတ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

Canteen အပြင်မရောက်ခင် မြေကြီးထဲမှ တစ်ပိုင်းတစ်ပြုထွက်နေသော အုတ်နီခဲကို သူ ခလုတ်တိုက်မိသဖြင့် ပိုင်းဟားကြပြန်သည်။

သူ ဘာကိုမှမသိချင်။ သည်နေရာမှ နည်းနည်းဝေးသည့် နေရာတွင် အနားယူချင်သည်။ ခြေဦးတည့်ရာသို့ သူ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် Address Book စာအုပ်အသေးလေး။ သူ နောက်တွင်တော့ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာသော သူငယ်ချင်း လင်းထင်

မုံသံထဲက မသိကိန်း

၂၇

လေရိုင်းတွေရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ တိုက်ခတ်
မှိုင်းရင့်ရင့် မီးခိုးဝေဝေ ဟင်းလင်းပြင်မှာ
တစ်ယောက်တည်း
ဒူးတုပ်စောင့်စားရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်
ကြယ်စင်ကြယ်ဖူးတွေက ရောက်မလာဘူး

(ခြောက်ဆွေရာဇဝင်မှ...)

(၂၀၀၀ ခုနှစ်)

ဗုံသံထဲက မသိကိန်း

၂၉

အခန်း(၂)

သူ အိပ်ယာက နိုးလာတော့ နေ့လယ် (၂) နာရီခွဲနေပြီ။
 အိုး...-ငါ အိပ်ပျော်သွားတာပါလား။ အကြောတစ်ချက်ဆန့်ရင်း အံ့အား
 သင့်စွာ သူ ရွှေ့တ်မိ၏။ ဟုတ်သည်လေ။ သူက သည်လိုနေ့ခင်းဖက်
 တွေမှာ အိပ်လေ့အိပ်ထမှ မရှိဘဲ။ ကုတင်ပေါ် တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင်း
 အိပ်ထာနိုးကာစ လူတွေ၏ ထုံးစံအတိုင်း သူကြောင်စီစီဖြစ်နေသည်။
 ထက်တွေ့ဘဝနှင့် အသားကျဖို့ မိနစ်အနည်းငယ် စောင့်စားနေရသော
 ကာလ။

“အန်တီပြုံး...သူရိန် ရှိလား”

ထိုအချိန်မှာပဲ သူ့နာမည်ကို သူ့မိခင် ဒေါ်ပြုံးကလျှာထံ မေး
 လိုက်သော သူငယ်ချင်း ယုယသွယ်၏အသံက အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှ ပေါ်
 ထွက်လာလေ၏။

“ဒီကောင်လေး တစ်မနက်ခင်းလုံး ပျောက်နေတယ်၊ ဘယ်များ
 သွားနေပါလိမ့်၊ အခန်းထဲ ဝင်ပြီးတော့များ စာဖတ်နေသလား မသိဘူး၊
 ခဏနော်...သမီး၊ အန်တီ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မကြာခင်မှာပဲ...

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

အိမ်ထဲက မသိကိန်း

“သူရိန်...သားဘာလုပ်နေလဲ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ယုယရောက်နေ
အယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...သားသိတယ်၊ ယုယကို ခဏစောင့်
ပြီး ပြောပေးပါ၊ သားထွက်လာခဲ့မယ်”

“မြန်မြန်လုပ်နော် သား၊ မေမေ ယုယကို အကြာကြီး မစောင့်
နိုင်ချင်ဘူး”

အခန်းတံခါးရှေ့ကနေ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲ လှည့်ထွက်သွား
သော ဒေါ်ပြုံးကလျာ၏ ခြေသံတရုပ်ရုပ်ကို ကြားလိုက်တော့မှ သူ
တောင်ပေါ်ထိုင်နေရာက မတ်တပ်ထရပ်မိသည်။ ပြီးတော့ ကြိုးတန်း
ခေါက် မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ဆွဲယူပြီး ရေချိုးခန်းထဲသွားဖို့ သူ့ခြေလှမ်း
သွား ပြင်လိုက်၏။

မေလ၏ ကြည်လင်မှုသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား တောက်ပ
သော နွေးထွေးမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ မြင်ကွင်းထဲရှိသမျှ အရာဝတ္ထု
အိမ်သည် အလင်းအမှောင်ညီညွတ်သော ရုပ်ရှင်တစ်ကား ကြည့်နေရ
သလိုမျိုး စိတ်ကူးတွေကို သက်တောင့်သက်သာရှိစေ၏။ သူက ပေါ့ပါးမှု
အတူ ယုယသွယ်ထိုင်နေရာအနီးသို့ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး
တော့ ရောက်သွား၏။

“အိမ်ထဲမှာ စောင့်နေရတာ စိတ်မရှည်လို့ ငါ ခြံထဲ ဆင်း
တာဟ”

ယုယသွယ်က အပြစ်တင်သံဆန်သော စကားကိုဆိုပြီး သူ့ကို
နှုတ်ဆက်သည်။

“ဆောရီးပဲဟာ...နင် စောင့်နေရတာ ကြာသွားတယ်၊ ငါကလည်း ဒီနေ့မှ မနက်စာစားပြီး ပြန်အိပ်ပျော်သွားလို့ဟာ၊ နင်လာ တော့ ငါ့မှာ မျက်နှာပြန်သစ်နေတာနဲ့ ကြာသွားရတာ”

သူ့စကားဆုံးတော့ ယုယသွယ်က သူ့ကို ပေကပ်ကပ် အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ “နင်ကတော့ ဖြစ်ရမယ်...ဖြစ်ရမယ်” ဟု ပြောသည်။

တကယ်တော့ ယုယသွယ်ဆိုတာက သူ့နှင့်လေးတန်း ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ကြသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းမလေးဖြစ်ပြီး သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“သူရိန် နင်တို့အိမ်လေးက နေချင်စရာလေးနော်၊ ခြံထဲမှာ စိုက်ထားတဲ့ အပင်တွေတောင် တော်တော်စုံနေပြီ၊ အန်တီပြုံးက စိုက် ပျိုးရေး တော်တော်ဝါသနာပါတယ်နော်”

ခြံဝန်းထဲက အပင်တွေကိုကြည့်ရင်း ယုယသွယ် ပြောသည်။

“အေးဟ...နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါ့မေမေက စိုက်ပျိုးရေး ဝါသနာပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေကို ဒီလိုခြံနဲ့ဝန်းနဲ့နေနိုင်အောင် သမီးရည်းစားဘဝထဲက တိုက်တွန်းအားပေးခဲ့တာ”

ပြောပြီး အပင်မျိုးစုံကို စနစ်တကျစိုက်ပျိုးထားသည့် ခြံဝန်း အနံ့ သူခေါင်းလေးလှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နေထိုင်သော တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်ဆိုတာက အများအားဖြင့် ခြံနှင့်ဝန်းနှင့် နေကြ ၏။ တခြားမြို့နယ်တွေလို ကန်ထရိုက်တိုက်တွေ မပေါများလှပေ။

“ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်...ငါတို့လည်း ခြံနဲ့တော့နေရပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့်

နင်တို့အိမ်လို့ မြေလွတ်မရှိဘူး...ဟွတ်...အဟွတ်...ခြံထက် အိမ်က ပိုကျယ်နေတယ်...ဟွတ်...ဟွတ်”

ပြောရင်းတန်းလန်း ချောင်းဆိုးလာသဖြင့် ယုယသွယ် စကား ရပ်သွားကာ လက်ကိုင်ပုဝါထုတ်ပြီး ချောင်းဆက်ဆိုးနေသည်။

“အဟွတ်...အဟွတ်...ဟွတ်”

“နင် မနေ့က ခေါင်းအကြာကြီး လျှော်ပြန်ပြီမဟုတ်လား ယုယ”

ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့်အုပ်ရင်း ယုယက သူ့ကို ခေါင်း ညှိတ်ပြသည်။ ခက်တော့တာပဲ။ သည်ကလေးမက အဆုတ်အား မကောင်း။ ထစ်ခနဲရှိ ခေါင်းလေးလျှော်လိုက်ရုံ၊ မိုးလေးမိလိုက်ရုံဖြင့် နှာစေး၊ ချောင်းဆိုးဖြစ်တတ်၏။ ဒါက အခုမှမဟုတ်။ ဟိုးငယ်ငယ် ကလေးကတည်းက ဖြစ်ကာ အဆုတ်ကြောင့် ဆေးရုံတွေလည်းမကြာ ခဏ တက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအကျိုးဆက်တွေကြောင့် သူမသည် တခြား ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးများလို ကိုယ်ခန္ဓာပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး မရှိဘဲ ပိန်ရှာသည်။ သို့ရာတွင် အရပ်ကလည်း ပုသဖြင့် သူမပိန်တာက မသိသာလှ။ ရုတ်တရက်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် သူမအသွင်က ပီဘီ ကလေးမသေးသေးလေးဟု ထင်ရ၏။

“နင်ကလည်းဟာ ပျော့လိုက်တာနော်”

“ဘာ...ငါက ပျော့တယ်ဟုတ်လား...သူရိန်”

သူ့စကားကြောင့် ယုယသွယ် ဒေါသထွက်သွားပုံရ၏။ အမှန် တော့ သူက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သည်စကားကို ပြောမိလိုက်ခြင်းဖြစ်

သည်။ ယုယသွယ်က လူပျော့ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်မာကျောတာ သူ အသိဆုံးပဲမဟုတ်လား။

“ဒီမယ် သူရိန်၊ ငါသာ ပျော့ညံ့တဲ့လူဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီအချိန်ထိ ငါ အသက်ရှင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူနှင့် သူငယ်ချင်းသက်တမ်းအတွင်း အဆုတ်ရောဂါကြောင့် သူမ သုံးကြိမ်တိတိ ဆေးရုံတက်ခဲ့ရကာ အရေးပေါ်အခြေအနေတွေမှ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ အောင်မြင်စွာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရခြင်းများအား ရည်ရွယ် ပြီး ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ယုယရယ်၊ ခုဟာက နင့်ကျန်းမာရေးကို အားမရလို့ ပြောမိတာပါ။ နင် စိတ်မာမှန်းသိပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါဟာ၊ ငါ လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိတာကို၊ စေတနာနဲ့မို့ပါ”

ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်နေသော သူ့ကိုကြည့်ကာ ယုယသွယ် မျက်နှာက ပြုံးယောင်သန်းလာသည်။ ထို့နောက်...

“ဟဲ့...သူရိန်၊ အဲဒီလောက်လည်း တောင်းပန်မနေပါနဲ့၊ ငါက နင်ကြောက်ရတဲ့ တခြားမိန်းကလေးတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ငါက နင်မကြောက်ရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ငယ်သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး ဆိုတာ နင်မေ့သွားပြီလား”

“ယုယကလည်းဟာ အဲဒါကြီး ထည့်မပြောပါနဲ့၊ နင်ပြော လိုက်မှ နင့်ကိုတောင် ငါကြောက်လာသလိုပဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူ့စကားကြောင့် ယုယသွယ်က မိန်းကလေးပီသစွာ တဟား ဟားအော်ရယ်သည်။ သူမရယ်တာမြင်တော့ သူလည်း လိုက်ရယ်မိ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဖြူစင်သော ရယ်မောသံတွေက ခြံဝန်းထဲသို့
ဩတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ စီးပျောသွားကြ၏။

“သူရိန် နင်က လူတစ်မျိုးပဲနော်၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်
ဘောင် မိန်းကလေးတွေကို ကြောက်ရတာလဲ”

ယုယသွယ်က သူ့မျက်နှာကို စူးစမ်းကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ
ပြော၏။

“ငါကိုယ်တိုင်တောင် မသိပါဘူးဟာ”

ထိုစကားကိုပြောလိုက်သော သူ့အသွင်က စိတ်ရှုပ်ထွေးပြီး
နှမ်းယဲ့နေသည်။ ယုယသွယ်က...

“နေစမ်းပါဦးဟ...နင်က ငါ့ကိုကျတော့ မကြောက်ဘူးနော်”

“ဪ...ယုယရယ်၊ နင်က ငါနဲ့ငယ်ပေါင်းကိုးဟ၊ ငါက
သူစိမ်းမိန်းကလေးတွေကိုပဲ ကြောက်တာပါ”

“အေးနော်...နင်က အိမ်မှာလည်း အမေနဲ့ညီမ ရှိတာပဲ၊
ပြီးတော့ နင်နဲ့ထိစပ်အသားကျပြီးသား မိန်းကလေးတွေကိုလည်း
မကြောက်ဘူးနော်”

“ဟ...ငါ့မှာ နင့်အပြင် ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး
ခင်မင်လို့လဲ”

သည်တစ်ခါတော့ သူ့မျက်နှာကို ယုယသွယ်က လေးလေး
နှုတ်နက် စိုက်ကြည့်ကာ...

“နင်က ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို ကြောက်တတ်တာလဲ”

လေးနက်လွန်းသော မျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည့်
ယုယသွယ်၏ အကြည့်တွေအောက်မှာ သူ့အဖြေစကားတွေက ညင်သာ
စွာ ထွက်ကျလာသည်။

“ဘယ်လိုပြောရမလဲဟာ...ဒီလိုဟာ၊ ငါက တခြားသူစိမ်း
မိန်းကလေးတွေရှေ့တည့်တည့်ကို ရောက်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စကားပြောမိရင်
ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်က မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာတယ်၊ ငါသူတို့ကို ကြောက်
လာတယ်၊ တတ်နိုင်သမျှ သူတို့ကိုငါ ရှောင်ချင်မိတယ်၊ ဒါပါပဲ”

ယုယသွယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“နင်ကြောက်တာ မိန်းကလေးတိုင်းကိုလား၊ အန်တီကြီးတွေ
အဒေါ်ကြီးတွေကိုရော ကြောက်လား”

“ဟင့်အင်း...အန်တီကြီးတွေ၊ အဒေါ်ကြီးတွေ အရွယ်ဆိုရင်
တော့ ခြောက်ဘူးဟ...ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“နေ...နေ...သူရိန်...ငါနားလည်ပြီ”

ထုထသွယ်က ကဗျာကယာ ဖြတ်ပြော၏။ ပြီးမှ...

“နင်က နင်နဲ့ရည်းစားဖြစ်လို့ရတဲ့ အရွယ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေး
တွေကိုပဲ ကြောက်တာမို့လား”

သည်တစ်ခါ သူနည်းနည်းရက်သွားရသည်။ သို့သော်
လည်း...

“အေး...အဲဒီလိုပဲ ပြောရမလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဒီကိစ္စကို နင့်အမေနဲ့အဖေက ဘာမှတ်ချက်မှ မပေးဘူး
လား”

“အင်း...ဖေဖေနဲ့မေမေက သိသိချင်းတော့ အံ့သြကြတယ်၊
နောက်တော့ သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်လို သဘောထားကြတယ်၊ အချိန်တန်
ရင် အလိုလိုပြောပျောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေကြပုံရတယ်”

“နေစမ်းပါဦး သူရိန်ရဲ့၊ နင် အသက်ဘယ်လောက်မှာ
စကြောက်တတ်တာလဲ”

“ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဒီလိုပဲ ပြောလိုက်ဆိုလိုက်တာ
နိဒါန်းကလေးတွေကို ငါ စကြောက်တတ်လာတာ အသက် (၁၅)နှစ်
အထက်ကပဲ...လူပျိုပေါက်အရွယ်ရောက်မှ ကြောက်တတ်တာဟ”

ယုယသွယ်က စဉ်းစဉ်းစားစား ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့်...

“နင့်ဟာက Phobia ဖိုဘီးယားတစ်မျိုးလား မသိဘူး”

“ဘာ...ယုယ...ဘာဘီးယား”

အထူးအဆန်း စကားတစ်ခွန်းကို ကြားလိုက်ရသလို ရှိသော

ကြောင့် သူ အလောတကြီး မေးမိသည်။

“ဪ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ့ဘာသာငါ ထင်တာ

အတည်ပြုရလောက်အောင် ငါ့ဘာမှမသိပါဘူး”

“ဘာတွေလဲဟာ...နင့်ဟာက”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး...တကယ်ပါ...သူရိန်ရယ်...ဘာမှ

မဟုတ်ပါဘူး”

ယုယသွယ်ကို သူနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာတွေလဲဟာ။ ရင်ထဲမှာ တီးတိုးပြောရင်း ယုယသွယ်ကို ကြည့်မိ

တာ သူမက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေပုံရ၏။ သူ့အကြည့်ကို

နိဒါန်းထဲက နေရောင်ကြောင့် လင်းဖြာကျနေသည့် သစ်ရွက်တွေဆီ

ညှစ်ထိန်းမောလိုက်မိသည်။ တဒဂံတိတ်ဆိတ်မှုအောက်၌ ဝန်းကျင်

တစ်ခုလုံးသည် မေလကြောင့် တောက်ပနွေးထွေးနေဆဲ...။

February Rain

He is honest.

But

He is unusual

He is the one of many

But

He is not much many

ဗုံထဲက မသိကိန်း

၃၉

ဖေဖော်ဝါရီဗိုင်း

သူဟာ ရိုးသားတယ်

ဒါပေမယ့်

သူဟာ ဆန်းကြယ်တယ်

သူဟာ အများကြီးထဲက တစ်ယောက်ပါပဲ

ဒါပေမယ့်

သူလိုလူက အများကြီးမရှိဘူး။

အထွေထွေ မသိကိန်း

၄၁

အခန်း(၃)

သူက ဘောလုံးကို ခြေဖျားနှင့်တို့ကာတို့ကာ ဆွဲယူလာသည်။ တစ်ဖက်အသင်းမှ ကွင်းလယ်အဖျက်လူတစ်ယောက်နှင့် ဆုံသည်။ ညာဘက်ထံ ခြေယောင်ပြကာ ထိုကွင်းလယ်အဖျက်လူထံ သူတိုးကပ် သွား၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှစ်ပေလောက် အကွာအဝေး ရောက်သည်တွင် တစ်ဖက်လူက သူ့ကို တကယ်ပဲ ညာဖက်ဆွဲပြေး သွားသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ ဒါကို သူ့အတွေ့အကြုံအရ သိခြင်းဖြစ် သည်။ တစ်ဖက်လူက သူ့ကို ညာဘက်ဆွဲပြေးမည်ဟု ထင်သွားပြီးလျှင် ပြီးချင်း ညာဘက်ပေါက်ကို ရအောင်ပိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရ၏။ အကြောင်းကတော့ တစ်ဖက်လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်က ညာဘက်သို့ တိမ်း လာသောကြောင့်ပင်။

ရုတ်တရက် သူက ဘောလုံးကို ဘယ်ဖက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ချိုးခေါက်ကာ တရစပ်ဆွဲပြေးလိုက်သည်။ ပြေးအားကိုလည်း စောစော ကထက် ငါးဆလောက် တင်ပစ်လိုက်သည်။ သွားပြီ။ ဟိုကောင် ကျန်ခဲ့ပြီ။ တစ်ဖက်လူက သူ့ညာဖက်ကို ပိတ်လိုက်ချိန်လေးမှာတင် သူက ဘောလုံးတစ်လုံးစာ ချိုးခေါက်ကာ ဘယ်ဖက်သို့ ဆွဲပြေးသွားခဲ့ သဖြင့် တစ်ဖက်လူမှာ ကိုယ့်အချိန်နှင့်ကိုယ်လွန်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ယောက်ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်သော်လည်း ဝမ်းသာလို့မရ

သား၊ ရှေ့မှာ နောက်တန်းကစားသမားနှစ်ယောက်က သူ့ဆီပြေးလာ
အတတ်မြင်ရသည်။ ဘောလုံးကစားနည်းမှာ အရသာအရှိဆုံး အချိန်များ
ထဲမှ အချိန်တစ်ချိန်ကို သူကြုံတွေ့လာနေပြီ။ ဒါကတော့ ဂိုးသွင်းတော့
ညှော်ဆိုသော အသံ၊ သူ့စိတ်ကို စွဲကပ်သည့်အချိန်၊ ရှေ့မှ ပြေးလာနေ
သည့် နောက်တန်းသမားနှစ်ယောက်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးလျှင် သူ လွတ်
ထွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဂိုးသွင်းခွင့်ရတော့မည်လေ။

လျှပ်တပြက်အတွင်းမှာ သူ့ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်
သည်။ သူ့မျက်စိများကလည်း လက်ရှိဖြစ်ပေါ်နေသော ကွင်းတွင်း
အခြေအနေကို ခဏလေးနှင့် သုံးသပ်ရှုကြည့်လိုက်၏။ စက္ကန့်ပိုင်း
သားမှာပဲ သူ့အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုက တိတိကျကျ ပေါ်ထွက်
လာသည်။

သူက နောက်တန်းသမားနှစ်ယောက်အနက် အနီးဆုံးတစ်
ယောက်ကို ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ကွယ်ပြီး ဘောလုံးဆွဲပြေးလိုက်သည်။ ဒါကို
အရပ်အခေါ် ဘော်ဒီ (Body) ခုပြီး ကစားခြင်းဟုလည်း ခေါ်သည်။
အခုလို ဂိုးပေါက်နှင့်နီးစပ်သော အနေအထားတွင် သည်လို ဘော်ဒီ
(Body)ခုပြီး ကစားတာ သူ့လိုရှေ့တန်း ကစားသမားတစ်ယောက်
အတွက် လိုအပ်သဖြင့် သူ သည်လိုကစားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မှသာ
တစ်ဖက်နောက်တန်းသမား၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖျက်ထုတ်မှုအတွက်
ဖြစ်ဒဏ်ဘော အလွယ်တကူ ရရှိနိုင်မည်။ ထိုအချက်ကိုသိသော
တစ်ဖက်နောက်တန်း ကစားသမားများကလည်း ဂိုးပေါက်အနီး
ဖြစ်ဒဏ်ဘောမပေးလို၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖျက်မထုတ်ရဲကြ။

အခြေအနေက သူ့အတွက် ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲကာလ။ သူ့သား

မှာ တစ်ဖက်နောက်တန်းသမားတစ်ယောက်။ ရှေ့နှစ်လှမ်းစာလောက်မှာ သူ့ဆီပြေးလာနေသည့် နောက်ထပ် နောက်တန်းကစားသမားတစ်ယောက်။ အနေအထားက ဂိုးပေါက်နှင့် (၄၅)ဒီဂရီ။ သူ သိလိုက်ပြီ။ သူ သည့်ထက် ဂိုးပေါက်နားနီးအောင် ဘောလုံးကို သယ်လို့မရနိုင်တော့...

“ဖုန်း”

အင်္ဂလန်လူငယ်တိုက်စစ်မှူး ဝိန်းရှုနေ (Wayne Rooney) ထို တချို့က Wonder Kicker ကြောက်စရာ ကန်ချက်ပိုင်ရှင်ဟု ခေါ်ကြသည်။ အကြောင်းကတော့ ဘောလုံးကို တစ်လှမ်းစာ အားယူလိုက်ရုံဖြင့် အလွန်တရာပြင်းထန်သော ကန်ချက်ဖြစ်အောင် အသွင်ပြောင်းနိုင်သောကြောင့်ပင်။ ခုလည်း သူက တစ်ဖက်လူအား ဘော်ဒီ (Body) ခုကာ ဆွဲလာသည့် ဘောလုံးအား ရှေ့မှပြေးလာနေသည့် နောက်တန်းသမားနှင့် မဆုံခင် တစ်လှမ်းစာလောက်သာ အားယူကာ ဂိုးပေါက်ထဲ အားကုန်ကန်သွင်းလိုက်ပါသည်။

“ဂိုး...ဟေး...ဂိုးပြီ...ဂိုးဟေ့”

“သူရိန်ကွ...အဲဒီ အီးမေဂျာက ဂိုးသွင်းစက် သူရိန်”

သူ့ဆီပြေးလာကာ ဝိုင်းဝန်းဖက်ပွေ့လာကြသော ကစားဖော်များ၏ အသံနှင့်အတူ ဂိုးပေးခရာသံကပါ လေထဲ လွင့်မြောက်တက်လာ၏။

ကွင်းပြင်မှ အားပေးနေကြသူများ၏ အသံများက အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ မစဲချင်။ အင်းလေ...အားပေးသူတွေအတွက် အနိုင်ကို ကျူးရင့်ဖို့က ဒီအချိန်သာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား။

‘ဟေး... ဟေး... အီးမေဂျာကွ’

‘ဟေး... ဟေး... သူရိန်ကွ’

သူက အအေးပုလင်းကို ပိုက်မတပ်တော့ဘဲ သည်အတိုင်း ဆွဲသောက်ချလိုက်သည်။ စောစောက ငြိမ်သက်နေသော စားသောက် နိုင်ကလေးကတော့ သူတို့အဖွဲ့ဝင်လာတော့မှ ညံစီဆူဝေလို့ သွားရ နေ။

“ဂိုးမရခင်တုန်းကတော့ ဒီကောင်တွေ တော်တော်ကောင်း ထယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်တွေထဲမှာ အလယ်တန်းက ကစားတဲ့ တစ်ယောက်က ငါတို့ကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်သလား မမေးနဲ့”

ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲကန်ပြီးစ ထုံးစံအတိုင်း ကစားခဲ့သည့် ပွဲ၏ အတွေ့အကြုံတွေကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြန်ပြီးပြောပြရတာလည်း စားသမားတွေ ရထိုက်သော အရသာပဲဖြစ်သည်။

စိမ့်ထွက်နေဆဲ ချွေးစက်တွေကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်သုတ်ရင်း သူငယ်ချင်းတွေဆီ သူကြည့်မိသောအခါ အားလုံး ချွေးတရွဲရွဲနှင့် ရှိ ကြ၏။

“သူရိန်...နောက်တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် ငါ ဂိုးဖမ်း ဆရာကျင့်ချင်လို့၊ အဲဒါ မင်းအားရင် ငါ့ကိုကူညီပါလား”

ဂိုးသမား ဇော်စိုစိုက လက်အိတ်များကိုဖြည့်ရင်း ပြောသည်။

“အေး ကျင့်ကြတာပေါ့၊ ငါ အားပါတယ်”

ဇော်စိုစိုက နိုင်ငံ့လက်ရွေးစင် ဂိုးသမားဖြစ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ် ဆုတ်ထားသူဖြစ်ရာ သူ့အနေဖြင့် သည်ကိစ္စလောက်ကို ငြင်းရန်မရှိ။

ပြီးတော့ ဇော်မိုမိုကို လေ့ကျင့်ရာတွင် သူက ကန်သွင်းသဖြင့် သူ့
အတွက်လည်း Kick Power တက်လာမည်။

“အားလုံးခြုံကြည့်မယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ ငါတို့တစ်သင်းလုံး
ကောင်းတယ်”

ဖိုးပြည့်စကားကြောင့်...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ ငါတို့အားလုံး အချိတ်အဆက် အရင်ဖွဲ့
တွေထက် ပိုမိလာပြီ”

ပြောပြီး ဝေယံက အသင်းခေါင်းဆောင် ထွန်းထွန်းနိုင်ကို
လှမ်းကြည့်သည်။ သဘောက ‘ငါပြောတာ မင်းဘယ်လိုသဘော
ရလဲ’ဟု လှမ်းမေးသည့်သဘော။

“နေဦးကွ...ရှေ့တန်းနဲ့နောက်တန်းကိုတော့ အားရတယ်၊
ဒါပေမယ့် အလယ်တန်းကိုတော့ နည်းနည်းပြင်ဖို့လိုမယ်”

ထွန်းထွန်းနိုင်က အသင်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်သဖြင့် သူ့စကား
ကို အားလုံးက ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် အသင်း
က အလယ်တန်းကစားသမားတွေဖြစ်သော သက်ဇော်နိုင်၊ မင်းသွေး၊
လင်းလင်း၊ နရီဟိန်းနှင့် လက်ယျာ။

“ဒီနေ့ ဟိုဘက်အလယ်တန်းက တစ်ယောက်ကို ငါတို့
အလယ်တန်းက မထိန်းနိုင်ဘူး၊ ကံကောင်းတာက ငါတို့ ဦးဆောင်ဦး
စရတာပဲ”

ဦးဆောင်ဦးဆိုသည့် အသံကိုကြားသည်နှင့် အားလုံးက သူ့အီ
ပိုင်းကြည့်ကြ၏။ သူနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံမိသော လင်းထင်က သူ့ကို
လက်မလှမ်းထောင်ပြုလေ၏။

“အဲဒီတော့ လာမယ့်တနင်္ဂနွေမှာ ဇော်ဗိုဗိုနဲ့ ဖိုးပြည့်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဂိုးဖမ်းကျင့်ဖို့ ငါပြောထားတယ်။ ခုတော့ အလယ်တန်း စာစားတဲ့ကောင်တွေပါ တနင်္ဂနွေနေ့ လာခဲ့ကြပေတော့”

ထွန်းထွန်းနိုင်က စကားကို ခဏရပ်ပြီး သူ့ဖက်လှည့်ကာ...

“သူရိန်...မင်းလည်းလာခဲ့၊ ဒီနေ့ ကစားတဲ့အထဲမှာ မင်း အကောင်းဆုံးပဲ။ အရေးကြီးတဲ့ အဖွင့်ဂိုးကို သွင်းနိုင်တဲ့အပြင် အောင်သီဟ ပို့သွင်းဖို့ပါ မင်းဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့တယ်”

သည်လိုမျိုး ချီးကျူးစကားဆိုတာက မကြာခဏ ကြားနေကျ ဖြစ်ပေမယ့် ကြားလိုက်တိုင်းမှာ သူက အမြဲအားနာ ရှက်ဝံ့နေမိသည်။

“ငါ ဒီလိုခြေစွမ်းပြခွင့် ရတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ရဲ့ ငါ့အပေါ် ထားတဲ့ ယုံကြည်မှုကြောင့်ပါကွာ၊ တကယ်လို့ နောင်အခါမှာ ငါ့ဖက် ထဲ ညှိဖျင်းခဲ့တာမျိုး ကြုံလာရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ပေးကြဖို့ ကြိုတောင်း ဖန်ထားချင်တယ်ကွာ”

“ဘာမှ မတောင်းပန်ပါနဲ့ သူရိန်ရာ၊ မင်း အမြဲတမ်း အကောင်းဆုံး စွမ်းဆောင်နိုင်မှာပါ”

ကစားသမား သူငယ်ချင်းအားလုံးက သူ့ကို ယုံကြည်မှုရှိ သော မျက်ဝန်းကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ ထိုအခါကျပြန်တော့ ထည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရဲရင့်တောက်ပမှုတွေ ပြည့်နှက်လာရပြန်သည်။

“ကဲ...ကဲ...ဒီနေ့အတွက် သူရိန်ကို ဂုဏ်ပြုကြရအောင် ဟေ့”

အသင်းခေါင်းဆောင် ထွန်းထွန်းနိုင်၏ စကားအဆုံး ကြိုတင် တိုင်ပင်မထားပါဘဲနှင့် လက်ခုပ်သံတွေက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်

လုံးကို လှမ်းမိုးသွားလေတော့သည်။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

သူက ကြည်နူးစွာဖြင့် ဂုဏ်ပြုမှုကို လက်ခံကြောင်း အားလုံးကို ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ သည်အစဉ်အလာလေးက သူတို့အသင်း စတင်ဖွဲ့စည်းကတည်းက ရှိခဲ့တာဖြစ်ပြီး သည်နေ့ပွဲ၏ Man of the Match အကောင်းဆုံးကစားသမားအဖြစ် ရွေးချယ်ခံရခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ ဟိုအရင်ပွဲတုန်းကတော့ သည်ဆုကို လင်းထင်က ရရှိခဲ့၏။ သည်တစ်ခါ လင်းထင်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံတော့ သူက အရင်လက်မ လှမ်းထောင်ပြလိုက်ပါသည်။

မုံသံထဲက မသိကိန်း

၉

မီးခိုးတွေအုမှပဲ
ရင်ဘတ်ထဲ မီးလောင်မှန်း သိတော့တယ်။

(မြို့ပျက်မှ...)

(၂၀၀၀ ခုနှစ်)

ဗုံသံထဲက မသိကိန်း

၅

အခန်း(၄)

လမ်းကလေးက ခါတိုင်းရက်တွေထက် လူသူအသွားအလာ ပိုများနေသည်။ စနေနေ့ဖြစ်သောကြောင့်ပဲလား မသိ။ သူက အေးအေး လူလူ လမ်းလျှောက်နေရင်း ဘေးလွယ်အိတ်ထဲမှာ ယူဆောင်လာသော ထွန်ပျူတာနည်းပညာစာအုပ်များအကြောင်း စဉ်းစားနေမိ၏။ သည် စာအုပ်တွေက ယုယသွယ် အမှာပါးလိုက်တာဖြစ်ပြီး ဟိုတစ်ရက်တုန်း က သူ့ခြံ့ထဲရောက်ခဲ့စဉ် သတိရလို့ ဝယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုလည်း သည်စာအုပ်တွေကို ပေးဖို့အတွက် ယုယသွယ်၏ အိမ်ဖက် သူထွက် လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက်...

“ဘေးကို...ဘေးကို...အား...အု”

လမ်းဘေးခြံဝန်းတစ်ခုထဲမှ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်လာသည့် စက်ဘီးတစ်စင်းက သူ့ကိုတိုက်မိမလိုဖြစ်သွား၍ ကပျာကယာ ရှောင် တိမ်းလိုက်ရသည်။ စက်ဘီးစီးသူ ချာတိတ်လေးကလည်း သူ့အား မတိုက်မိအောင် စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ချိုးလှည့်လိုက်ရာတွင် အရှိန် များသွားပြီး တိမ်းမှောက်သွားရလေသည်။

စက်ဘီးစီးလာသူ ချာတိတ်လေးက အသက်ဆယ်နှစ်လောက် သာ ရှိဦးမည်။ ချာတိတ်လေး၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ စက်ဘီးက ပိတ်

နေသဖြင့် ကူညီပေးရန် သူ ပြေးသွားလိုက်၏။ ထို့နောက် စက်ဘီးကို သူ ဆွဲအမ...

“ဟင်”

ထင်မှတ်မထားသော အဖြစ်ကြောင့် သူအံ့သြသွားရသည်။ စက်ဘီးကို သူ ဆွဲမလိုက်စဉ်တွင် သူ့လိုပဲ စက်ဘီးအား ဆွဲမလာ သည့် လက်တစ်ဖက်၏ အထိအတွေ့ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ သူ လှည့်ကြည့် လိုက်သောအခါ ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ လိုက်ရလေ၏။

“ရရဲ့လား... မြန်မြန်လှုပ်လေ၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဟိုမှာ တလေးက ဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူး”

ထိုချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးဆီက အသံကြားမှ ချာတိတ် လေး၏ ကိုယ်ပေါ်ပိနေသည့် စက်ဘီးကို အလျင်အမြန် သူ မ,လိုက် မိတော့သည်။

“မောင်လေး ထကြည့်စမ်း၊ ဘယ်နား နာသွားသေးလဲ”

သူ စက်ဘီးကို ဘေးလွတ်ရာတစ်နေရာမှာ ဒေါက်ထောက်ပြီး သွားချိန်တွင် မိန်းကလေးက လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်တော့ သော ချာတိတ်လေး၏ ခြေသလုံးမှ ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်နေတာ တို့တွေ့ရ၏။

“ဒဏ်ရာက တော်တော်များလားဟင်”

မိန်းကလေးက သူ့အမေးအား ချက်ချင်းတန်းမဖြေဘဲ...

“ဟာ... ဒီအတိုင်း ရပ်မနေနဲ့လေ၊ စက်ဘီး ဘာဖြစ်သွားလဲ

ကြည့်ပါဦး၊ လူကတော့ နည်းနည်းပွန်းသွားရုံလောက်ပါ”

ထိုအခါ စက်ဘီးဆီပြန်သွားကာ သူ ကြည့်ရှုရသေးသည်။ လက်ကိုင်စောင်းသွားသည်။ ကျန်တာမဖြစ်။ စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို တည့်မတ်သွားအောင် သူ လျင်လျင်မြန်မြန်ပဲ ပြုလုပ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို မောင်လေးက ဒီခြံထဲကပေါ့”

ချာတိတ်လေးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူက ခုမှပဲ ချာတိတ်လေးကို သေသေချာချာကြည့်မိလိုက်၏။ အားပါး... အလန်းလေးပဲ။ ချာတိတ်လေးက သူ့ကို စက်ဘီးနှင့် ဝင်မတိုက်မိပေမယ့် တကယ်လို့ ရှေ့ဆက်စီးမယ်ဆိုလျှင်လည်း တစ်ယောက်ယောက် နှင့်တော့ ဝင်တိုက်မှာ သေချာနေသည်။ ကြည့်လေ...ခေါင်းမှာ ရက်ပ်ဝါဦးထုပ်အကြီးကြီးကို ဆောင်းထားသည်။ တပ်ထားတာက အင်စတန်ဂျူရောင်းနေသည့် တီရှပ်ကြီး။ လည်ပင်းမှာလည်း စတီးဆွဲကြီး နှစ်ထွင်းကို အရှည်ကြီးဆွဲထားသေးသည်။ ဘောင်းဘီကလည်း အဖွကြီးဖြစ်၏။ ဖိနပ်ကတော့ All Star။

ခေတ်အခြေအနေကို အသက်ဆယ်နှစ်သားခန့်အရွယ် ချာတိတ်လေး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အထင်းသားမြင်တွေ့နေရသည်။ သည်ပုံစံဖြင့် နင်းလာသည့် စက်ဘီးက တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ဝင်တိုက်မိမှာ သေချာနေ၏။

“ကဲ...ဟိုတစ်ယောက် စက်ဘီးပြင်လို့ပြီးရင် ဒီမောင်လေးကို ဒီခြံထဲလိုက်ပို့လိုက်၊ ခြံက အကျယ်ကြီးဆိုတော့ အိမ်ရောက်အောင် ခဏတော့နင်းရမယ်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့မနေနဲ့ လာဦး၊ ကလေးကို ကူတွဲပေးဦး၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

သွက်လက်ချက်ချာလွန်းသော မိန်းကလေး၏ စကားသံတွေ တို့ သူက အလိုက်တသိ နားထောင်နေမိသည်။ ချာတိတ်လေး၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို သူ လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့...

“ဟင်”

သည်တစ်ခါလည်း မထင်မှတ်ဘဲ ချာတိတ်လေး လက်မောင်း တို့ သူ့အရင်ထိန်းချုပ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မိန်းကလေး၏လက်နှင့် သူ လက်တို့ ထိတွေ့မိသွားသည်။ တစ်ခုခုက သူ့ရင်ဘတ်ကို ဒိန်းခနဲ ဆောင့်တွန်းခံရသလိုမျိုး လှိုက်တက်သွား၏။ ထိုမိန်းကလေးနှင့် အကြည့် ချင်း သူ ဖျတ်ခနဲဆုံဆည်းမိသည်။ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှန်း မသိဘဲ သူ့ရင်ခုန်သံတွေက မြန်လာသည်။ အလိုလို မောလျနေသည်။ ထောင်မလေးရေ...မင်းကို ငါကြောက်မိပေမယ့် မင်းသိပ်လှပ တာကိုတော့ မငြင်းနိုင်ပါဘူးကွာ...။

“နေပါဦးကွ...သူရိန် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအချိန်ကြီး မပြောမဆိုနဲ့ ငါ့ဆီရောက်လာတာလဲ”

လင်းထင်အမေးကို သူဘယ်လို ပြန်ဖြေရမယ်မှန်း ချက်ချင်း စဉ်းစားနိုင်။ ခေါင်းကိုသာ တဖြည်းဖြည်းကုတ်မိလိုက်သည်။

“အေးကွာ...ဘယ်လိုပြောရမလဲ...လမ်းကြုံလို့ပဲ ဆိုပါ တော့”

ပြောပြီးမှ ကိုယ့်စကားကိုယ်ပြန်တွေးကာ ရှက်ဝံ့မိသွားသည်။

တကယ်က သူသွားခဲ့တာ ယုယသွယ်ဆီ။ ဒါပေမယ့် လမ်းမှာ စက်ဘီး တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားပြီးနောက် သူရောက်လာတာက လင်းထင်ဆီ။

“အေး...အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲကွာ၊ မင်းက ငါ့ဆီ လာဖြစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

လင်းထင် သူ့ကိုယုံကြည်သွားပုံရသည်။ လမ်းကြုံလို့တဲ့။ အင်း...ယုယသွယ်နေတာက သူနှင့်ဘေးချင်းကပ် ရပ်ကွက်မှာ။ လင်းထင်က ကျောက်မြောင်းမှာ။ ထားလိုက်ပါလေ...လမ်းကြုံပဲပေါ့။

“ဘာပြုံးတာလဲ သူရိန်၊ မင်းက ငါ့အခန်းဖွဲ့စည်းပုံကို လှောင်တာလား”

သူ့အတွေးနှင့်သူ မလုံမလဲ ပြုံးမိတာကို လင်းထင်က တစ်မျိုး ထင်သွားကာ ရန်တွေ့သည်။ ထိုအချိန်ကျမှပဲ လင်းထင်၏အခန်းကို လှေလာဖို့ သူ အမှတ်ရသွား၏။

လင်းထင်၏အခန်းထဲမှာ သူတို့စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်ပြီး နံရံပေါ်အပြည့်ကပ်ထားသည့် နိုင်ငံခြားဂီတမယ်ကလေးများ၏ ဆွဲဆောင် မှုကောင်းလွန်းနေသော ပိုစတာများကြောင့် အခန်းက ရှိတာထက် ပိုကျဉ်းနေသလို ထင်ရသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းအခန်းထဲဝင်ရတာ ညှိနဲ့ နံလို့”

သူက မခိုးမခန့်အမူအရာနှင့် ပြောလိုက်သောအခါ လင်းထင် က စပ်ဖြူရယ်နေသည်။ ဖြစ်ရမယ်။ သူက သူ့ဘာသာ မလုံမလဲ ပြုံးတာကို လင်းထင်ကလည်း အခန်းထဲက ပိုစတာတွေအတွက် မလုံ မလဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်ကိုး။

“တော်သေးတာပေါ့ သူရိန်ရာ၊ ခါတိုင်းဆို ငါ ဦးအချိန် အိမ်မှာမရှိဘူးကွ”

“မင်းက ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ခါတိုင်း စနေနေ့တွေဆို ငါ့မမနဲ့ငါ လျှောက်လည်နေကြ
အ့၊ ဒီနေ့တော့ မမက သိပ်နေမကောင်းဘူးလို့ ဖုန်းဆက်လို့ ငါ
သွားတော့တာ”

သူ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ လင်းထင်မှာ အမေ
တစ်ယောက်ရှိသည်ဟု သူတစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့။ လင်းထင်မှာက
အစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်မဟုတ်လား။

“ဘယ်က မမလဲ၊ တစ်ဝမ်းကွဲမမလား”

“ကျွတ်...ဝေးလိုက်တာ သူရိန်ရာ”

သူ့ကို လင်းထင်က ပေးစောင်းစောင်းကြည့်ကာ အပြစ်တင်
သည်။ သူ့ဘာမှ နားမလည်နိုင်သေး။

“ဒီလိုဟေ့...ငါ့မမချစ်ချစ်ကွ မမချစ်ချစ် ရှင်းပြီလား”

“ဪ...အဲဒီလိုလား”

“ဪ...အဲဒီလိုပဲ”

ခက်ခက်ခဲခဲ ရှင်းပြလိုက်ရသဖြင့် မောပန်းသွားသူလို
လင်းထင်က ကုတင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်၏။ နှုတ်မှ
လည်း...

“သူရိန် သူရိန်၊ မင်းဒီလိုမျိုး မိန်းမတွေကို ကြောက်နေလို့
မဖြစ်တော့ဘူး၊ ရည်းစားတစ်ယောက်လောက်တော့ ရအောင်ရှာကွာ”

လင်းထင်အပြောကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ လွန်ခဲ့သည့် နာရီပိုင်း
တုန်းက တွေ့ခဲ့ရသော သွက်လက်ချက်ချာပြီး လှပလွန်းသော
မိန်းကလေးကို ပြန်မြင်မိလိုက်၏။ တွေးကြည့်ရုံနှင့်တင် တစ်ခုခုကို

သူ ကြောက်မိသလိုမျိုး ဖြစ်သွားသေးသည်။ ဆိုးရွားလိုက်တာ။

“ဟေ့ကောင် သူရိန် ဘယ်လိုလဲ၊ ငါမေးနေတယ်လေ”

“ဪ...အေး...ဘာလဲ...ပြန်မေး...ငါ မကြားလိုက်လို့”

“ဟာကွာ...မင်းကလည်း”

လှပလွန်းသည့် မိန်းကလေးမျက်နှာကို သူ့အာရုံထဲက ဖျောက်
မရသေး။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

“ထားပါကွာ...မင်း ခု စိတ်မဝင်စားသေးဘူးဆိုရင်လည်း
အဲဒီအကြောင်း မပြောတော့ပါဘူး”

မပြောတော့ပါဘူး ဆိုလိုက်မှ စောစောက မိန်းကလေး
အကြောင်းကို လင်းထင်အား ပြောပြမည်ဟု စိတ်ကူးကြည့်မိ၏။
သို့သော် နောက်ဆုံးကျတော့လည်း သူမပြောရဲခဲ့။ လင်းထင်က...

“ကဲကွာ...လာ ငါတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်ရ
အောင်၊ ငါ့အခန်းထဲက နေ့လယ်ဆိုရင် ပူတယ်”

ထိုနေ့က လင်းထင်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ပြီးသော
အခါ သူ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ မေ့ဖျောက်မရသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အကြောင်းကိုတော့ မပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါ။ သူ့အပြန်လမ်းသည်
နောက်ကျိနေသည့် စိတ်မြင်းရိုင်းများ၏ ခွာသံတဖြောင်းဖြောင်းကြောင့်
ဖုန်တသောသော ထနေလေသည်။

စုံသံထဲက မသိကိန်း

၉၉

February Rain

Although he is touched with everything,
he is a man who far with everything
He is free upper
but inside, he has the heart which is imprisoned.

စေတော်ဝါရီဗိုဗို:

သူဟာ အရာအားလုံးနဲ့ ထိစပ်နေပေမယ့်
အမှန်တော့ အရာအားလုံးနဲ့ ကင်းကွာနေခဲ့ရသူပါ
သူဟာ အမြင်မှားတော့ လွတ်လပ်နေပါရဲ့
တကယ်က ချုပ်နှောင်ခံနှလုံးသားနဲ့ပါ။

နိဗ္ဗာန် မသိကိန်း

၆

အခန်း(၅)

“ဖြည်းဖြည်း မ၊ဟေ့...ဟေ့ကောင် သက်ဇော်နိုင် ရဲ့လား၊ မင်းဘက်က ဝိတ်ပိုများတယ်၊ တစ်ယောက်လောက် ဒီကိုလာပါဦး၊ သက်ဇော်နိုင်ဘက်က ဝင်မ၊ပေး...”

သူတို့ဘောလုံးအသင်းခေါင်းဆောင် ထွန်းထွန်းနိုင်က သည်နေ့အိမ်ပြောင်းရာ သူငယ်ချင်းအားလုံး လာရောက်ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မမ...မမ...ဟေ့မမ”

နရီဟိန်း၏ ခေါ်သံကြောင့် လမ်းပေါ်မှာ ဖြတ်လျှောက်သွားသော မမတစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုအခါကျမှ နရီဟိန်းက...

“ဟေ့ကောင် ဇော်ဗိုဗို...မပါဟ...မမ...ဂိုးသမားလုပ်ပြီး ငါ့လောက်တောင် လက်မသန်ဘူး...မမ”

ဇော်ဗိုဗိုက ကပျာကယာနှင့် နီးစပ်ရာ သံသေတ္တာတစ်လုံးကို ကောက်မသည်။ နရီဟိန်းကတော့ ဒေါက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို မထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်မိသော လမ်းပေါ်ကမမက နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြကာ လမ်းဆက်လျှောက်သွား၏။

“ဇော်ဗိုဗို...ခု မင်း မ၊ထားတဲ့ သံသေတ္တာက ထွန်းထွန်းနိုင်တို့ အိမ်ဖော်မလေးရဲ့ ထဘီတွေထည့်ထားတဲ့ သေတ္တာက”

အောင်သီဟက မကြည်လင်သော မျက်နှာဖြင့် ပြောလာသည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်လား”

“ဒုန်း”

ဇော်ဗိုဗိုတစ်ယောက် လက်ထဲက သေတ္တာကို ကြောက်လန့်
စာကြား ပစ်ချလိုက်ရာ ‘ဒုန်း’ ခနဲမြည်သွားကာ ထိုအဖြစ်ကို လှေကား
မှ ဆင်းလာသော ထွန်းထွန်းနိုင် ပက်ပင်းမြင်တွေ့လိုက်ပြီး...

“ဟာကွာ...သွားပါပြီ...ကုန်ပါပြီ...ဟေ့ကောင် ဇော်ဗိုဗို
ဇင်းက ငါအိမ်ပြောင်းတာကို လာကူညီတာလား၊ လာဖျက်ဆီးတာ
လား၊ အဲဒီသေတ္တာထဲမှာ ငါတို့ဘိုးဘွားပိုင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ
ပါတယ်ကွ”

ထွန်းထွန်းနိုင် ပြောစကားဆုံးတော့ ဇော်ဗိုဗိုက အောင်သီဟ
ထို ဘုကြည့်ကြည့်သည်။ အောင်သီဟက သူ့ကို ထဘီသေတ္တာလို့
ပြောခဲ့တာကိုး။ အောင်သီဟကတော့ ဘာမှမသိသလို ပုံဖမ်းကာ
နရီဟိန်းနား တိုးကပ်သွား၏။ နရီဟိန်းက...

“ဟေ့ကောင်...ငါ့နားမလာနဲ့၊ မင်းစကားနဲ့မင်းပဲ”

ဟု ကြင်ကြင်နာနာပြောကာ စုပုံချထားသော ပစ္စည်းပုံတွေ
ထဲ ဟိုနှိုက်သည်နှိုက် လုပ်နေ၏။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဇော်ဗိုဗိုက အောင်သီဟ
ဆီ ပြေးဖမ်းရာ အောင်သီဟတစ်ယောက် အမောတကော ပတ်ပြေး
လေတော့၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူ့အပါအဝင် နေရာ၌ရှိနေသည့် သူငယ်ချင်းအားလုံး ဇော်ဗိုဗို
နှင့် အောင်သီဟတို့၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်မိကြသည်။

သည်နေ့မနက်ကတည်းက သူတို့အားလုံး ပစ္စည်းတွေ သယ်
လိုက်ရွှေ့လိုက်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခုလို နောက်ပြောင်ကျီ
စယ်လိုက်နှင့်မို့ ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်မိကြပေ။

“ကဲ...ကဲ...သူငယ်ချင်းတို့ တစ်ခေါက်လောက်အားစိုက်
လိုက်ကြဦးစို့၊ ဒီလူအုပ်နဲ့ဆိုရင် နောက် သုံးခေါက်လောက်ဆိုရင်
ပြတ်ပါပြီကွာ”

ထွန်းထွန်းနိုင်က အားလုံးကို လောဆော်လိုက်သည်။
ထွန်းထွန်းနိုင်တို့ မိသားစုက လှိုင်မြို့နယ်မှာ နေထိုင်တာဖြစ်ပြီး အခု
ပြောင်းရွှေ့လာသော နေရာကလည်း လှိုင်မြို့နယ်၏ ရပ်ကွက်တစ်ခု
ဖြစ်သောကြောင့် မြို့နယ်တော့ ပြောင်းမသွား။ ဒါပေမယ့် ရပ်ကွက်တော့
ပြောင်းသွားပြီ။

“သူရိန်...မင်းဘက်က ရလား”

“ရတယ် လင်းထင်၊ ဒါပေမယ့် သတိထား ဖြည်းဖြည်း
ဓ”

ခြောက်ထပ်တိုက်တစ်လုံး၏ လေးလွှာအထိ ပစ္စည်းများကို
သယ်ရွှေ့ရသဖြင့် လေးလံသော ပရိဘောဂများကို သယ်ယူရာတွင်
အားလုံး အထူးသတိထားကြရသည်။

ခဏကြာတော့ တိုက်အောက်လမ်းဘေးမှာ စုပုံထားသော
ပစ္စည်းများကို လေးလွှာရှိ ထွန်းထွန်းနိုင်တို့၏ အိမ်သစ်ပေါ်တင်ပြီးသွား
ကြသည်။

“နားကြဦးကွာ...ပြီးမှ မင်းတို့ကို ငါ ထမင်းလှိုက်ကျွေး

မယ်”

ကျနသေသပ်မှုမရှိသေးဘဲ ဖြစ်သလို နေရာချထားသည့် ပရိဘောဂ အစုအဝေးတွေကြား သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး အဆင် ပြေသလို ထိုင်ကာနားလိုက်ကြသည်။

“အေး...ခုမှ ပြောဖို့သတိရတယ်၊ နားနေတုန်းဆိုတော့ အတော်ပါပဲ”

ဝေယံ၏စကားကြောင့် အားလုံး ခေါင်းကိုယ်စီ ထောင်သွား ကြသည်။ ဝေယံက ဆက်ပြော၏။

“ဒီလိုကွ...ငါတို့ရဲ့ မဟာပြိုင်ဖက် Physics မေဂျာက ခုဆို နာမည်ကြီးနည်းပြတစ်ယောက်ကိုငှားပြီး ဘောလုံးလေ့ကျင့်နေ တယ်တဲ့”

“ဒါများကွာ...ဘာမှုစရာလိုလို့လဲ၊ နေပါဦး၊ သူတို့နည်းပြ က ဘယ်လို နာမည်ကြီးတာလဲ”

လက်ယျာက ဘေးမှ ဝင်မေးလိုက်သည်။

“သူတို့ကို အခုလေ့ကျင့်ပေးတဲ့ နည်းပြက ဟိုအရင် ပထမ တန်းအသင်းတွေကို ကိုင်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့၊ သူကိုင်တဲ့အသင်းတွေ အများစု ဟာ အောင်မြင်တဲ့အသင်းတွေ ဖြစ်သွားကြတာ များတယ်တဲ့”

“နေပါကွာ...ဘယ်လောက်ပဲ အောင်မြင်အောင်မြင်ပါ၊ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ဘောလုံးအသင်းတွေအားလုံး ငါတို့အသင်းကို မနိုင် ပါဘူးကွာ”

ဖိုးပြည့်က ခနဲတဲ့တဲ့လေသံဖြင့် ပြောသည်။ လင်းလင်း ကလည်း...

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါကတော့ သူတို့ ဘာနည်းပြပဲငှားနား

မကြောက်ဘူး၊ နောက်ဆုံးကွာ သူတို့တတ်နိုင်လို့ မောင်ရင်ညိုကို
ငှားဦး၊ ငါတို့အသင်းကို မနိုင်ပါဘူးကွာ”

ထိုသို့ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုမှုများကြောင့်
စကားဝိုင်းက စည်ကားလာသည်။

“ဒါပေမယ့် သတိတော့ထားရမယ်ကွ၊ ဒီကောင်တွေ အသင်း
က အရင်ကတည်းက ခပ်ညံ့ညံ့မှ မဟုတ်တာ၊ ခုလို နည်းပြတွေ
ဘာတွေတောင် ငှားလာပြီဆိုတော့”

“အိုကွာ ဘာနည်းပြပဲငှားငှားပါ၊ အဓိကကတော့ လူပါကွ၊
ဒီကောင်တွေက ဒီကောင်တွေပါပဲ”

“ဗဟုတ်ဘူးလေကွာ...ငါပြောတာက ငါတို့အသင်း မပေါ့ဆ
မိဖို့ ပြောချင်တာ”

“ငါတို့အသင်းက ကောင်းပြီးသားပဲ၊ သက်ဇော်နိုင်ရာ”

အရေးထဲ သက်ဇော်နိုင်နှင့် မင်းသွေးက ငြင်းခုံနေကြသေး
သည်။ ထိုအခိုက် ထွန်းထွန်းနိုင်က ထိုင်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ထ
သွားသည်။ ပြန်လာသောအခါ သူ့လက်ထဲမှာ ဘောလုံးတစ်လုံး ပါ
လာ၏။ ပစ္စည်းအကြိုအကြားတွေကြားထဲက ဆွဲထုတ်လာပုံရ၏။
ထွန်းထွန်းနိုင်က သူယူလာသည့် ဘောလုံးလေးကို သူငယ်ချင်းအားလုံး
၏ အလယ်ခေါင်တည့်တည့်က ကြမ်းပြင်မှာ တည်ထားလိုက်၏။
ပြီးမှ...

“မင်းတို့မှာ ဘယ်လိုသဘောထားတွေပဲရှိရှိကွာ ငါပြောချင်
တာကတော့ ဘယ်ပြိုင်ဘက်ကိုမှ ငါတို့ လျှော့မတွက်ထားမိဖို့ပဲ၊ ပြီးတော့
လေ့ကျင့်မှုတွေလည်း ရှေ့လျှောက် မပြတ်စေဘဲ ဒီထက်ပိုလှုပ်ကြဖို့

စုံသံထဲက မသိကိန်း

၆၇

ပြောချင်တယ်၊ နောက်တစ်ခုက စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိနေစေချင်တာပဲ”

ထွန်းထွန်းနိုင်၏ စကားဆုံးတော့ စောစောက ငြင်းခုံနေခဲ့ကြသော သက်ဇော်နိုင်နှင့် မင်းသွေးက လက်ဝါးချင်း ဖြောင်းခနဲ ရိုက်လိုက်ကြသည်။ ပြေလည်သွားကြသည့် သဘော။ ဪ...တကယ်တော့ ထွန်းထွန်းနိုင်က သူတို့ရဲ့ အသင်းခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲလေ။

အဆိုက်အတန့်အားဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသော သူတို့အားလုံး၏ မျက်လုံးတွေက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ငြိမ်တန့်နေသည့် ဘောလုံးကလေးဆီ ငေးစိုက်နစ်ဝင်နေမိကြ၏။

လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ပါ
ခေါင်းကလေးမော့ပါ
တခစ်ခစ်ရယ်ပါ
ဒီမှာတော့ တေးမျှော်ပုခက်ထဲ
အိပ်မက်တွေ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ခဲ့ပြီ။

(မီးစမှ...)
(၂၀၀၅ ခုနှစ်)

စုံသံထဲက မသိကိန်း

၆၉

အခန်း(၆)

သာယာကြည်လင်မှုရှိသည့် ကောင်းကင်အောက်တွင် ကျောင်း
 ဘက်ကြီးက ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ၏ လှုပ်ရှားမှု ပုံရိပ်အမျိုး
 မျိုးကြောင့် နဂိုထက်ပိုမို ရုန်းကြွနေသလား မှတ်ထင်ရ၏။ သူက
 မြန်မာစာအဆောင်ဘေး လမ်းလေးပေါ် တစ်ယောက်တည်း အေးအေး
 လူလူ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟင်”

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသော မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်ကို တွေ့တော့ သူ အံ့အားသင့်မိသွားသည်။ ဟိုတစ်နေ့
 က ကောင်မလေးပါလား။ လက်စသတ်တော့ သူကလည်း ဒီကျောင်း
 ကပဲကိုး။

မိန်းကလေးကလည်း သူ့လိုပင် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ကာ
 သူ့လိုပင် သူ့ကို မြင်တွေ့သွားခဲ့၏။ အကြည့်ချင်း ခဏဆုံမိချိန်တွင်
 သူကြာကြာမကြည့်ရဲဘဲ အကြည့်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်၏။ မိန်းကလေး
 က သူ့ကိုမြင်တော့ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလွဲမသွား။ ပုံမှန်အတိုင်း
 ပင်။ နောက်တော့ သူလည်း သူ့လမ်းသူလျှောက်၊ မိန်းကလေးက
 လည်း သူ့လမ်းသူလျှောက်၊ ရိုးရိုးကလေးပင် ပြီးဆုံးသွား၏။ မပြီးဆုံး

သေးဘဲ ကျန်ရစ်နေခဲ့တာက သူ့ရင်ဘတ်ထဲက ရင်ခုန်ဗုံသံတွေ...။

မိန်းကလေးရှိရာဘက်သို့ သူ့နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သော

အခါ မိန်းကလေးက သူနှင့်အတော်ဝေးဝေးသို့ပင် ရောက်ရှိလို့သွားခဲ့

ပြီ။

“ဘာ...သူရိန်...အချစ် ဟုတ်လား”

ယုယသွယ်အသံက အတန်ငယ် ကျယ်လောင်သွား၏။

“တိုးတိုးပြောပါဟ ယုယရ”

ယုယသွယ်ကို ကမန်းကတန်း လက်ကာပြရင်း ပတ်ဝန်းကျင်
ကို သူ ပျူးပျူးပြာပြာ ဝေပတ်ကြည့်မိသည်။ တော်သေးသည်။

သူတို့ကို ဘယ်သူကမှ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိ။

အကြည့်ကို ယုယသွယ်ဆီ ပြန်ရွှေ့လိုက်တော့ မယုံကြည်နိုင်
သော မျက်နှာထားနှင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည့် ယုယသွယ်အား
တွေ့ရ၏။

“ငါမေးတာဖြေဦးလေ ယုယရဲ့၊ အဲဒီလို ကြည့်မနေနဲ့”

သူ့စကားဆုံးတော့ ယုယသွယ်က ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချသည်။

ပြီးမှ...

“နင်မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ငါဖြေနိုင်ဘူး သူရိန်၊

အေး...ငါမှ မဟုတ်ဘူး ဒီမေးခွန်းကို တိတိကျကျ

ဖြေနိုင်တဲ့သူဟာ ဒီကမ္ဘာမှာကို တစ်ယောက်မှ ရှိဦးမှာမဟုတ်ဘူး၊

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နင့်မေးခွန်း က အချစ်ဖြစ်နေလို့”

ပြောပြီးပြီးချင်း ယုယသွယ်ပုံစံက အလွန်အမင်း မောပန်းသွား

သူတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားကာ ရှေ့မှအအေးခွက်ကို စိတ်မပါစွာ ကောက်မော့၏။

သူက တခြားဝိုင်းမှာထိုင်နေသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ စုံတွဲတစ်တွဲအား အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ လှမ်းငေးမိသည်။ သူငေးနေစဉ်မှာပဲ ထိုစုံတွဲက တစ်ယောက်တစ်လှည့် လက်ဖက်သုပ်ခွံကျွေးနေတာနှင့် ကြုံ၏။

သူ အကြည့်ကို ပြန်လွှဲလိုက်သည်။

“သူရိန်...နင် အခု အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုခံစားနေရလဲ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူ့မျက်နှာလေးက အမြဲရှိနေတယ်...ငါ”

သူက ပြောသင့်မပြောသင့် ဇေဝေဝါဖြစ်နေသေးသည်။ ဒါကို မြင်တော့ ယုယသွယ်က...

“ဟဲ့...ပြောလေ၊ နင်မပြောရင် ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကြံပေးနိုင်မှာလဲ”

မကြုံစဖူး ယုယသွယ်ရှေ့မှာ သူ ခံစားချက်တွေ ပြောရမှာကို ရှက်ရွံ့နေမိသည်။

“ငါ...ငါလေ...သူ့ကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်တွေ့ချင် တယ်ဟာ”

“နင် သူ့အတန်းကို သိလား”

“ဟင့်အင်း မသိဘူး”

“သူ့နာမည်ကော”

“ဟင့်အင်း...နင့်ကို ငါ သူနဲ့တွေ့ခဲ့တာတွေ ပြောပြပြီးပြီ

လေ”

“အေးပါဟ...ငါက သေချာအောင် မေးတာပါ”

ယုယသွယ်မျက်နှာက အကြံရခက်နေဟန် ရှိသည်။

“ထားပါ...ဒီဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာပဲဆိုတော့ ပြန်ဆုံဦးမှာပါ။

သူနဲ့ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဆုံရင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ဟင့်အင်း...မသိဘူး”

“ဟာ...သူရိန်ရာ၊ နင်နဲ့တော့ ခက်နေပြီ၊ တစ်ခုခုတော့
လုပ်ရမှာပေါ့ဟ”

သူ့ကို ယုယသွယ်က အားမလို အားမရဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“နင် သူ့ကို စကားလိုက်ပြောကြည့်ပါလား”

“အာ...ငါကြောက်တယ်ဟ”

သူ့ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်တစ်ခုက ချက်ချင်းဖြတ်ပြေးသွား
သည်။ ဟင့်အင်း...စကားလိုက်ပြောဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်

သူ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါနေမိ၏။

“ခက်တယ်ဟာ...နင်က အစကတည်းက မိန်းမတွေကို
ကြောက်နေတဲ့ကောင်...ခုလိုဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

သူ့ကို ယုယသွယ်က သနားကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ နောက်...

“ဒါဆိုရင် နင်ဘာဖြစ်ချင်သလဲ သူရိန်”

“ငါ့သူ့ကို ထပ်တွေ့ချင်တယ်၊ ဒါပါပဲ ဒီထက်မပိုဘူး”

“ဒီလိုမျိုး တစ်ခါလောက် တွေ့ဖူးတာနဲ့ နောက်ထပ်တွေ့ချင်

တဲ့ မိန်းကလေး နင့်ဘဝမှာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးလဲ”

ယုယသွယ်၏ အမေးကြောင့် သူ တွေးတွေးဆဆ ဖြစ်မိ

သွားသည်။

“ဒီတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လား”

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ယုယသွယ်က ပိုင်နိုင်စွာပြော၏။
သူက စကားချက်ချင်းမပြန်နိုင်ဘဲ စက္ကန့်အနည်းငယ် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ...

“မဟုတ်ဘူး”

ယုယသွယ်မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။ ထို့နောက် ဟန်
မဆောင်နိုင်လွန်းစွာဖြင့်...

“သူရိန် နင် ငါ့ကို အခုကောင်မလေးကလွဲရင် တခြား
ကောင်မလေးအကြောင်း မပြောပြခဲ့ဖူးဘူးနော်”

သိလိုစိတ်ပြင်းပြနေပုံမျိုး ယုယသွယ် သူ့ကိုကြည့်သည်။
သူက ယုယသွယ်ကို ပြုံးပြလိုက်မိ၏။

“နင် အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်မျိုးတော့
ထောင်နဲ့ဟ၊ ဒီလိုဟာ...”

သူ စကားကို မဆက်သေးဘဲ ခဏရပ်ပြီး ယုယသွယ်ကို
ကြည့်တော့...

“ပြောလေဟာ...ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးလဲ”

“နှစ်ယောက်...ဟုတ်တယ် ယုယ...ငါ့ဘဝမှာ တစ်ခါ
တွေ့ဖူးရုံနဲ့ နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်တွေ့ချင်တဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်
ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်က ခု နင့်ကိုပြောပြတဲ့ တစ်ယောက်”

စောစောက လက်ဖက်သုပ်ခွံကျွေးနေကြသော ကျောင်းသား၊
ကျောင်းသူစုံတွဲအီ သူ့အကြည့်က ထပ်ရောက်သွားသည်။ ခုတော့
ထိုစုံတွဲက MP3 Player ဖွင့်ကာ နားကြပ်ကို တစ်ယောက်တစ်ခု
တပ်ဆင်၍ နား ထောင်နေကြတာ တွေ့ရ၏။

“နောက်တစ်ယောက်ကကျတော့ သူ့ရုပ်ကိုတောင် ငါ မမြင် နူးခဲ့ပါဘူး”

“ဘာ...သူရိန်...ရုပ်မမြင်ဖူးဘူး...ဟုတ်လား”

ယုယသွယ်က တအံ့တဩ မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ယုယ၊ သူဟာ လမ်းလျှောက်ရင်း ငါနဲ့ ထက်ချင်းမတော်တဆ ထိမိခဲ့တယ်၊ အဲဒီအထိကလေးကြောင့် ငါ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမိလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ငါနဲ့ဟာ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်တွေကို သွားနေကြတော့ ငါ သူ့ကို ပြန်လှည့်မကြည့်ခဲ့တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ဘဝမှာ သူဟာ ငါ့နောက်တစ်ခါ ထပ်ဆုံတွေ့ချင်တဲ့ ထေမဆုံး မိန်းကလေးပဲ”

ယုယသွယ် သူ့ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ၏။ နှုတ်မှလည်း “နင်ကတော့ ဖြစ်ရမယ်”ဟု ပြောသည်။

ရှေ့မှချထားပြီး ယခုထက်ထိ ကောက်မကိုင်ဖြစ်သေးသည့် ထက်ဖက်ရည်ခွက်ကို သူ တစ်ကျိုက်မော့လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဧကောက်က MP 3 နားထောင်နေသော စုံတွဲဆီကြည့်လိုက်တော့ မရှိကြတော့။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထွက်သွားသလဲတောင် မသိလိုက်။ ယုယသွယ် ထတော့ သူ့ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေလေတော့၏။

ထွက်က မသိကိန်း

၇၇

အခန်း(၇)

သူစိတ်တွေ အလွန်အမင်း မွန်းကြပ်တစ်ဆို့နေသည်။
သူ့ခြေလှမ်းတွေ မွန်ဖို့အတွက်ပင် သူမနည်းအားထုတ်နေရ၏။
ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်နေရာရာကို စွတ်ရွတ်ထွက်ပြေးလိုက်ချင်သည်။

“အံ့မယ်...စာအုပ်လေးက ခြေလှမ်းသွက်သားပဲ”

“အေးဟယ်...သူ့ကိုယ်သူ လမ်းလျှောက်ပြိုင်ပွဲ ဝင်နေတဲ့
သူလို့ ထင်နေလားမသိပါဘူး”

Chemistry မေဂျာမှ ဗရုတ်ကျသော မိန်းကလေးအဖွဲ့က
သူ့နောက်မှ လိုက်လာနေကြသည်။ တစ်ဖွဲ့လုံးက သူ့ကို အမျိုးမျိုး
နောက်ကနေ စပြီး လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သူ့အနေရခက်နေ
မိ၏။

“ဟိုတစ်ခါတုန်းက စာအုပ်ကို လှပြေးတယ်၊ ဒီတစ်ခါ
တော့ သူ့ဆီက ငါတို့ဝိုင်းလုကြမယ်”

“ဝေး...ဟုတ်တယ်ဟေ့”

တစ်ဖွဲ့လုံး သံပြိုင်အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် အလိုလိုနေရင်
သူ့အားအင်တွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ယုတ်လျော့ကုန်ခမ်းလာ၏။

မုံသံထဲက မသိကိန်း

“နေကြဦးဟ...ဒီကောင့်မှာ ငါတို့လုရလောက်အောင်လည်း
ဘာမှထူးခြားတာ မရှိဘူး”

ထိုစဉ် တစ်ယောက်က ဖြတ်ပြော၏။

“ငါတို့ မှားပြီနဲ့တူတယ်...ဒီကောင်က ငမဲ့ပဲကွ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

သူ့နောက်ကနေ အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ ဝိုင်းဟားတိုက်ကြ၏။

“နင်တို့ကလည်းဟယ် အဲဒီလောက်လည်း မစကြပါနဲ့”

ဒါကို နောက်တစ်ယောက်က ဝင်မေး၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“တစ်ကျောင်းတည်းတက်တဲ့ သူတွေပဲဟာ...ညှာတာကြ

မှပေါ့”

“ငါတို့က ဘယ်လိုညှာတာရမှာလဲ”

“ငမဲ့လို့ မခေါ်ကြနဲ့ဟာ...သူ့ကို စာအုပ်လေးလို့ ဝိုင်းခေါ်ကြ

မယ်”

“အေး...အဲဒါကောင်းတယ်”

“ကဲ...တစ်...နှစ်...သုံး”

“ငမဲ့”

သည်တစ်ခါလည်း တဟားဟားနှင့် ရယ်မောသံတွေ ညံစီလို့
သွားပြန်သည်။

သူ အဆမတန် မောဟိုက်နေပြီ။ သူ့အသက်ရှူသံတွေက
တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းထန်လာနေ၏။ ကတုန်ကယင်ဆိုသော ဝေါဟာရ

ကို သူ့အကုန်အစင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီ။ ချွေးစေးတွေက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ပျံ့စီးလို့...။

“ဟေ့...ရှေ့က ငမ္မဲလေး...လမ်းကို သတိထားလျှောက် နော်၊ တော်ကြာ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို အုတ်နီခဲဝင်တိုက်မိနေဦးမယ်”

ဒဂုံတက္ကသိုလ်တစ်နေရာတွင် ခပ်သွက်သွက်လမ်း လျှောက်နေသော သူ့နောက်သို့ ကျောင်းသူတစ်သိုက်က လိုက်လံ နောက်ပြောင်၍ အော်ဟစ်ဟားတိုက်ကြပုံမှာ လက်ရာကောင်း သည့် ကာတွန်းဆရာတစ်ယောက်အတွက် ထူးထူးခြားခြား ရုပ်ပြောင်ပုံများစွာ ရေးဆွဲဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။

“ကဲဟေ့...ဒီတစ်ခါ ငမ္မဲလေးကို...အဲ...မဟုတ်ဘူး... စာအုပ်လေးကို ခြေလှမ်းမမှားအောင် စည်းဝါးပေးလိုက်ကြမယ်”

ဘုရားရေ...သည်နေ့ကျမှ သည်လမ်းက ဘာဖြစ်လို့ သည် လောက်ရှည်နေရတာလဲ။ အနီးဆုံးကင်တင်းကိုရောက်ဖို့တောင် ဓာတ်တိုင် ခြောက်တိုင်စာလောက်တော့ အသားကလေး လျှောက်ရဦးမည်။ သူ့ နောက်မှ အဖွဲ့ဆီက အသံတွေဆက်တိုက် ထွက်လာနေ၏။

“ဘယ်...ညာ...ဘယ်...ညာ”

“ဘယ်...ညာ...ဘယ်...ညာ”

ခြေလှမ်းတွေ မမှားအောင်ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်း တွင်မူ ထိုဘယ်ညာစည်းချက်သံကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတို့ မှားစပြုပြီ။

“ဘယ်...ညာ...အဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ပဲ”

“ဘယ်...ညာ...ညာ...ဘယ်...အို...မှားလျှောက်နေ

ပြီ”

သူ ခြေလှမ်းတစ်ခါမှားလိုက်တိုင်း နောက်မှအဖွဲ့က ဝါးခနဲ တစ်ခါရယ်ကြသည်။ ပြီးတော့ ဘယ်ညာတိုင်ပင် ဆက်အော်သည်။

“ဘယ်...ညာ...ဘယ်...ညာ”

ထိုသို့ဖြင့် ထစ်အထစ်အလျှောက်လာနေရင်း လမ်းဘေးတစ် နေရာမှာ မတ်တပ်ရပ်၍ သူ့အဖြစ်ကို ငေးမောနေသည့် ကျောင်းသူ တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ထိန်းချုပ်မှုမဲ့စွာဖြင့် တစ်စုံတရာကို သူ လုပ်ဆောင်လိုက်မိ၏။

“ဟို...ဟိုလေ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိလား”

သူ့အပြုအမူက ပြုန်းစားကြီးဖြစ်သွားရာ ကျောင်းသူမလေး ပါမက သူ့နောက်က အင်မတန်ဗရုတ်ကျသည့် အဖွဲ့ပါ အခိုက်အတန့် အားဖြင့် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားကြသည်။

“ရှင်...ရှင်က”

လှပသော်လည်း ဝေခွဲမရနိုင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကျောင်းသူမလေးက သူ့ကိုစူးစမ်းကြည့်ကာ မေးလိုက်လေ၏။

အခုလိုကျပြန်တော့လည်း ကမ္ဘာကြီးဟာ နေချင်စရာ ကောင်း လွန်းနေပြန်သည်။ ဘယ်နေရာမှာမှ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေ မရှိ။ စောစောက မွန်းနစ်ခဲ့သမျှအားလုံး လေတိုက်၍ လွင့်သွားသည့် ပဝါပါးကလေးလို လွင့်မျောသွားပြီ။

“ရှင်က တွေ့လိုက်ပြီဆို ပြဿနာတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုက တော့ ရှင်နဲ့အတူ ရှိပြီးသားပဲနော်”

“ပြဿနာမရှိတဲ့နေ့မှာတွေ့တော့ မမှတ်မိဘူးမဟုတ်လား” ဟု သူ့စိတ်ထဲမှ ပြန်ပြောမိသည်။ လက်တွေ့မှာတော့ မပြောဖြစ်။

“နေပါဦး...အဲဒီနေ့က ဟိုကောင်လေးအိမ်ကို ပြန်လိုက်ပို့တာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်...ကောင်လေးမိဘတွေက ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည်တောင် အတင်းတိုက်လွှတ်လိုက်သေးတယ်”

ရူပဗေဒပညာရှင် အိုင်းစတိုင်း၏ ရီလေတီဗီတီသီအိုရီ Relativity theory ကို သူ့အနည်းငယ် နားလည်သလို ရီလာသည်။ ကြည့်လေ။ မိန်းကလေးတွေနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရတာကို လွန်မင်းစွာ ကြောက်ရွံ့တတ်သော သူ့ကို Chemistry မေဂျာမှ ဗရတ်ကျသည့် မိန်းကလေးအုပ်စုက လိုက်နောက်ပြောင်သည်။ ထိုအခါက သူက ထုံးစံအတိုင်း ကြောက်ရွံ့မြဲကြောက်ရွံ့ခဲ့သည်။

လက်ရှိ စကားပြောနေသော မိန်းကလေးကိုလည်း ဟိုအရင်က သူကြောက်ရွံ့ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် အခုတော့ အရင်လောက် သိပ်မကြောက်တော့ပြန်။

သဘောကတော့ စောစောက မိန်းကလေးတွေက အုပ်စုတောင့်ခြင်း၊ အပြောင်အနောက် သန်ခြင်းတွေကြောင့် သူ့ကြောက်စိတ်တို့ မြင့်တက်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ယခု မိန်းကလေးကတော့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေခြင်း၊ သူ့အနေအထိုင်ခက်အောင် ပြောင်လှောင်မည့်သူမဟုတ်တာ သေချာခြင်းတို့ကြောင့် အရင်ရက်တွေတုန်းကလို သည်မိန်းကလေးကို သူ့အနေနှင့် ကြောက်အားမပိုမိတော့ခြင်းပင်။

“ရှင်က ဘယ်မေဂျာကလဲ”

ဗုံသံထဲက မသိကိန်း

၈၃

“အီးမေဂျာ...သူရိန်ဆိုတဲ့ နာမည်ပြောလိုက် မသိတဲ့လူက ခပ်များများရယ်”

သူ့စကားကြောင့် မိန်းကလေးက ပြုံးသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင်...

“ဟင်...နာမည်က သူရိန်လို့လည်း မှည့်ထားသေးတယ်၊ စောစောက ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းစတော့ ကြောက်နေလိုက်တာ တုန်လို့ပဲ”

“ဟိုလေ...ခင်ဗျားကရော...ဘယ်မေဂျာကလဲ”

“ကျွန်မက Zoo မေဂျာက...အင်း...ကျွန်မနာမည် အေးနွယ်ဇင်”

စကားဆုံးတော့ သူက မျက်မှောက်တစ်ချက်ကုပ်ကာ...

“ခင်ဗျားလည်း ဘာထူးလို့လဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီလိုလေ နာမည်ကသာ အေးနွယ်ဇင် လူကတော့ အေးတဲ့ ပုံမပေါက်ဘူး”

သူ့အပြောကြောင့် အေးနွယ်ဇင်ဆိုသော မိန်းကလေး အနည်းငယ် စိတ်ဆိုးသွားပုံရ၏။

“အဲမာ...စောစောက အဖွဲ့နဲ့တုန်းကတော့ ကုတ်နေပြီးတော့ ခုကျမှ စကားတွေ သိပ်တတ်နေတယ်ပေါ့”

သူ ပြုံးမိလိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း Chemistry မေဂျာက နောက်ပြောင်တတ် သော မိန်းကလေးအဖွဲ့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။ သူတို့ကြောင့်

သူစိတ်ဝင်စားနေသည့် မိန်းကလေးနှင့် ခုလိုစကားတွေ ရဲ့တင်းတင်း
ပြောခွင့်ရတာမဟုတ်လား။

ကောင်းကင်ဆီ သူ မော့ကြည့်လိုက်တော့ တိမ်တွေက
အသားတကျ တောက်ပနေကြလေ၏။

ဗုံသံထဲက မသိကိန်း

၈၅

အခန်း(၈)

“ဖြောင်း”

လင်းထင်နှင့်သူ လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြသည်။ လင်းထင်က အခုပဲ ပြစ်ဒဏ်ဘောမှတစ်ဆင့် ဂိုးသွင်းလိုက်တာကြောင့်ဖြစ်၏။

ထုံးစံအတိုင်း တစ်ပတ်တစ်ခါ ကန်နေကျ ချိန်းပွဲတစ်ပွဲပေမယ့် အခုပွဲက အရေးပါသည်။ အရေးပါသည်ဟု ဆိုရခြင်းက အခြားကြောင့် မဟုတ်။ တစ်ဖက်အသင်းက သူတို့နှင့်ကစားတိုင်း သူတစ်ပြန်ကိုယ် တစ်ပြန်ရှိသည့်အသင်း။ ပြီးတော့ မဟာပြိုင်ဖက် Physics မေဂျာ အသင်းဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

ပထမပိုင်း ပြီးဆုံးကာနီးတွင် Physics မေဂျာအသင်းကို သူတို့တစ်ဂိုးပြန်ပေးလိုက်ရသည်။ ထိုဂိုးပေးလိုက်ရခြင်းကြောင့် အရှုံးအနိုင်သည် မပြတ်သားသေး။ ထို့ပြင် Physics မေဂျာက ဟိုအရင်လို မဟုတ်ဘဲ နည်းစနစ်ပိုင်းရော သင်းလုံးကျွတ်အင်အား Team Work အရရော အရင်ထက် အများကြီးကောင်းမွန်တိုးတက်လာတာ တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ဦးချင်းစွမ်းရည် Individual Skill မှာတော့ သူတို့အသင်းကို Physics မေဂျာအသင်းက မမှီသေးပါ။

ငုံသံထဲက မသိကိန်း

၈၇

အမှန်တော့ Physics မေဂျာအသင်းသည် အစကတည်းက ထက်မြက်ပြီးသား အသင်းတစ်သင်းဖြစ်ရာ ယခုလို အတွေ့အကြုံရှိပြီး သား နည်းပြတစ်ယောက်ရှိလာသောအခါ ပိုမို၍စနစ်ကျလာသည်မှာ အဆန်းတကြယ်တော့မဟုတ်။

“ဒီကောင်တွေအသင်း တော်တော်တိုးတက်လာတာတော့ အမှန်ပဲ”

နရီဟိန်းက ချွေးစက်တွေကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒုတိယပိုင်းမှာ ငါတို့တင်ကစားဖို့လိုမယ်”

အသင်းခေါင်းဆောင် ထွန်းထွန်းနိုင်၏ မှတ်ချက်ပြုစကား။

သက်ဇော်နိုင်ကလည်း...

“အခု ပထမပိုင်းပွဲပြီးခါနီးမှာ ဒီကောင်တွေ ကစားကွက် သိသိသာသာကောင်းလာတာ သတိထားမိလား၊ ငါတို့ ဝိုးတောင် ပေးလိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဒုတိယပိုင်းမှာ ငါတို့အကောင်းဆုံး ကစားပြဖို့ လိုအပ်နေပြီ”

လက်ယျာ၏အသွင်က တိုက်ပွဲဝင်စစ်သူကြီး တစ်ယောက်၏ အသွင်မျိုး။

“ကဲ...အားလုံး ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ အနားယူတော့...ဒုတိယ ပိုင်းမှာ အကောင်းဆုံးဘယ်လို ကစားကြမယ်ဆိုတာပဲ အာရုံထားကြ တော့”

ထွန်းထွန်းနိုင်၏ စကားဆုံးတော့ သူတို့အားလုံး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်သွားကြတော့သည်။

ဒုတိယပိုင်း ပြန်စတော့ ပွဲက ထင်တာထက်ပိုသွက်လာကာ ပိုလည်းကြမ်းလာ၏။ နှစ်သင်းစလုံးက ဖွင့်ကစားကြခြင်းကြောင့် ကြည့်လို့လည်းပိုကောင်းသည်။ သို့သော် ဒုတိယပိုင်း မိနစ်အတော်ကြာသည်အထိ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဂိုးမသွင်းနိုင်ကြသေး။

ပွဲကစားချိန် မိနစ် ၇၀ တွင် သူတို့ရှေ့တန်းကစားသမားအောင်သီဟအား Physics မေဂျာမှ နောက်တန်းကစားသမားတစ်ယောက်က ကြမ်းတမ်းစွာ ဖျက်ထုတ်လိုက်ရာ အောင်သီဟမှာ လုံးဝပြန်မထနိုင်လောက်အောင် ခြေသလုံးကြွက်သား ဒဏ်ရာရသွားခဲ့၏။

အောင်သီဟနေရာတွင် အလယ်တန်းကစားသမား လင်းထင်ကို ရှေ့တက်ကစားစေပြီး လင်းထင်နေရာတွင် မင်းသွေးကိုအစားထိုးလိုက်ရ၏။

“သူရိန်...မင်းသတိထားနော်၊ စောစောက အောင်သီဟကို ဖျက်ထုတ်လိုက်တဲ့ကောင်က လူတမင်ချတာ”

ရှေ့တက်လာသော လင်းထင်က သူ့ကို စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သတိပေးသည်။ တကယ်တော့ သူက ဒါကို အစောကြီးကတည်းက သိထားပြီးဖြစ်သည်။ ကွင်းလယ်ဒိုင်ကလည်း ဘာကြောင့် ထိုနောက်တန်းကစားသမားကို အခါကတ်ပြားပြဖို့ မဆုံးဖြတ်ရတာလဲ။ သူ လင်းထင်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပဲ သူ့အနားကို ထိုနောက်တန်းကစားသမားက တိုးကပ်လာ၏။

မိနစ် ၇၀ ကျော်ရှိလောက်တွင် Physics မေဂျာမှ သူတို့

ဘက်ကို နောက်ထပ်ဂိုးတစ်ဂိုး ထပ်သွင်း၏။ Physics မေဂျာသည် ထိုအနိုင်ဂိုးသွင်းပြီးသည့်နောက်တွင် ကစားကွက်ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ သူတို့အသင်းအား ပိတ်ဆို့ကစားတော့၏။ ထို့ကြောင့် ပွဲက ပြိုင်ဆိုင်မှု ဖိုဆိုပြင်းထန်လာသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဘောလုံးက သူ့ဆီရောက်လာရာ အတင်းပိတ်ဆို့နေသည့် တစ်ဖက်နောက်တန်းကစားသမား နှစ်ဦးအား တိုးတိုက် ထုတ်ပြိုင်ရင်း ဘောလုံးကိုဆွဲအပြေး...

“အိုး”

သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဘောလုံးကွင်းမြက်ခင်းပြင်ပေါ် လဲကျလွင့်စင်ကာ လှိမ့်ထွက်သွား၏။ လင်းထင် စောစောလေးက သတိထား နှိုင်းခဲ့သည့် နောက်တန်းကစားသမားက သူ့ကို ပစ်တိုက်လိုက်တာပဲဖြစ်၏။ ထို့အတွက် သူတို့ ပြစ်ဒဏ်ဘောရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ဆီ ဘောလုံးရသည်နှင့် ထိုနောက်တန်းကစားသမားက သူ့အား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပစ်တိုက်နေတတ်သောကြောင့် ဘောလုံးကို ကိုင်မထားရဲဘဲ စာခြားတစ်ယောက်ဆီ သူ မြန်မြန်လှမ်းပို့နေရတော့၏။

“မင်း...နုသေးတယ် သူရိန်”

မထီတရီကြည့်ပြီး သူ့ကိုပြောလိုက်သည့် အသံကြောင့် သူ ထုည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို ခပ်ညစ်ညစ် ဖျက်ထုတ်နေသည့် Physics မေဂျာမှ နောက်တန်းလူကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက တစ်စုံတစ်ခုပြန်ပြောမည်အလုပ် ထိုသူက ကွင်းလယ်သို့ ပြေးတက်သွားသဖြင့် သူ ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ဖြစ်။

ထိုသို့ဖြင့် ပွဲပြီးချိန်က တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာပြီဖြစ်သည်။

ပွဲမှာ တစ်ဖက်သတ် ပိုဆန်လာကာ သူတို့အသင်းက ဘောလုံးပိုင်ဆိုင်မှု တောက်လျှောက်ရရှိလာသည်။ ထို့အတူ Physics အသင်းကလည်း ဂိုးမပေးရရေးအတွက် အဖျက်စနစ်ကို ဦးစားပေး ကစားလာသည်။

“ရှော...သူရိန်”

လင်းထင်၏ ထောင့်ဖြတ်ကန်တင်လိုက်သော ဘောလုံးက သူ့ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြုတ်ကျလာသည်။ ဘောလုံးကို ရင်ဘတ်ဖြင့် ထိန်းလိုက်ချိန်တွင် သူ့ကို တောက်လျှောက် Marking ကပ်ကစားနေသော ခပ်ညစ်ညစ် နောက်တန်းကစားသမားကို ရိပ်ခနဲ သူမြင်လိုက်ရသည်။ ဘောလုံးက သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှတစ်ဆင့် မြေပြင်မြက်ခင်းပေါ်ကျသွားခိုက် သူ့ကို ထိုနောက်တန်းကစားသမားက အသားလွတ်ဆောင့်တိုက်၏။

“အား...”

နာကျင်စူးရှစွာ အော်လိုက်သော အသံက ကွင်းထဲမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

သူ့ကို အသားလွတ်ပစ်တိုက်လာသည့် နောက်တန်းကစားသမားမှာ မြက်ခင်းပေါ်မှာ လူးလွန်သည်းတွားလျက် ရှိသည်။ အားကုန်ပြေးဆောင့်လာသည့် နောက်တန်းကစားသမား၏ နံကြားထဲသို့ သူ့တံတောင်က ဝင်သွားခဲ့သည့်အတွက် အခုလိုရလဒ်ပေါ်ထွက်လာတာ ဖြစ်၏။ အခုရလဒ်ကြောင့် သူ့ကို ကွင်းလယ်ခိုင်က အဝါကတ်ပြားပြုကာ ဒဏ်ရိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကြောင့် လဲကျသွားသော ခပ်ညစ်ညစ်နောက်တန်းကစားသမားခမျာ ဆက်လက်မကစားနိုင်တော့ဘဲ လူစားလဲလိုက်ရသည်။

ဗုံသံထဲက မသိကိန်း

၉၁

လူစားမလဲလှယ်ခင် အကူတစ်ယောက်ကိုမှီပြီး နံကြားကို
ထက်ဖြင့်ဖိကာ ကွင်းထဲမှ ထွက်သွားသော နောက်တန်းကစားသမားက
သူ့အား အခဲမကျေသည့် အကြည့်ဖြင့်ကြည့်သွားတာကို သူက မြင်ဖြစ်
အောင် မြင်လိုက်ရသေးသည်။

ထိုနောက်တန်းကစားသမားအား အခြားတစ်ယောက်နှင့် လူ
စားမလဲလှယ်ပြီးသည့်နောက်တွင် သူတို့အတွက် ကစားရတာ ပိုမိုလွယ်
ထူလာသည်။ လွယ်ကူလာသည်နှင့်အမျှ ပွဲကလည်း ပြီးဆုံးလုပြီးဆုံး
ခင်။

အသည်းအသန် အခြေအနေအောက်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ
စိုးသွင်းခွင့်ရလိုက်သူကတော့ သူတို့အသင်းက မင်းသွေး။

မင်းသွေးက အောင်သီဟ ထွက်သွားပြီးမှ လူစားဝင်လာတာ
ဖြစ်ကာ ကစားချိန်နည်းပေမယ့် အကောင်းဆုံးကြိုးစားခဲ့ခြင်းကြောင့်
ခုလို သူတို့အသင်း အရှုံးနှင့်ကပ်လွဲသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“စိုး...စိုး...စိုး”

ဒိုင်လူကြီး၏ ပွဲသိမ်းခရာသံက Physics မေဂျာအသင်း
စပေးဘောလုံး တည်ပြီးချိန်တွင် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

နိဗ္ဗာန်ထဲက မသိကိန်း

၉၃

အခန်း(၉)

“ကျွတ်...အရေးထဲ ဒီမိုးက တစ်မှောင့်ကွာ”

လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်လောက်ကစတင်၍ ရန်ကုန်မြို့၏ နေရာတစ်ချို့တွင် မိုးများရွာသွန်းစ ပြုလာခဲ့သည်။ သူက ဒါကို မသိ မဟုတ်၊ သိသည်။ သိပေမယ့် ခေါင်းထဲ သိပ်မထည့်ထားမိသဖြင့် အခုလို ခပ်ဖွဲဖွဲကျလာသည့် မိုးစက်လေးများကို မြင်တွေ့ရသောအခါ မှပင် ထီးမယူလာမိကြောင်း သတိရတော့၏။

မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲရွာနေရာကနေ မကြာခင် သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာသွန်းတော့မည့် လက္ခဏာကို မြင်ရသည်။ အနီးအပါး၌ မိုးခိုဖို့ရန် နေရာတစ်ခု ရှိလို့ရှိငြား သူ ရှာကြည့်မိလိုက်ပြန်သည်။ မတွေ့ရ။

ရန်ကုန်မြို့၏ မြို့လယ်တစ်နေရာတွင် သူရောက်ရှိနေသော ကြောင့် မိုးခိုရန် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုလောက်ကို သိပ်ကြာကြာ ရှာနေစရာတော့ မလိုပါ။

သို့ရာတွင် သူက ပြီးခဲ့သော တစ်နာရီကျော်လောက်ကတင် လင်းထင်၊ နောင်နောင်တို့နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတူထိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ မိုးခိုဖို့ စားသောက်ဆိုင်တွေထဲ သူ့စိတ်က ဝင်မထိုင်ချင်သလိုဖြစ်နေသည်။

ဒီလိုမှန်းသိရင်...လင်းထင်တို့နဲ့အတူတူ အားကစားပွဲပြီး ရောင်းတဲ့ဆိုင် လိုက်သွားလိုက်တာကမှ ဟုတ်တုတ်တုတ်ရှိဦးမည်။

သို့သော် ခုမှတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထလာပြီး လင်းထင်တို့အုပ်စုနှင့် လမ်းခွဲခွဲတာပဲ တစ်နာရီသာသာလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ခုလောက်ဆိုလျှင် လင်းထင်နှင့်နောင်နောင်လည်း နေ့ကုန်မြို့၏ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေပြီမသိ။

ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ရင်း မိုးခိုစရာ တစ်နေရာအတွက် သူ စဉ်းစားနေမိ၏။ သူ့မျက်လုံးများကလည်း ထို့ကန်းတောင်းမှောက် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ရှာနေပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူထင်မှတ်ထားသလိုပင် မိုးက ပိုမိုကျဆင်းလာသဖြင့် နီးစပ်စွာ မိနီမားကတ်အရောင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ သူ ဝင်သွားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မြင်တွေ့သမျှ ရောင်းကုန်ပစ္စည်းများကို စိတ်အေးတက်အေး လျှောက်ကြည့်ကာ အချိန်ဖြုန်းနေမိ၏။

မိနီမားကတ်အရောင်းဆိုင်ထဲတွင် ရောင်းကုန်ပစ္စည်းများက သူ့နေရာနှင့်သူ နေသားတကျ ရှိနေပြီး မည်သည့်ပစ္စည်းအမျိုးအစားဆို ဝယ်ချင်စဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမယ့် သူက ဘာပစ္စည်းမှ စေယ်ဖြစ်။ ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်ကာ မိနီမားကတ်ရှေ့ဖက် မှန်သားပြင် ဧည့်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး အပြင်ဘက်က မိုးတိတ်ခြင်း မတိတ်ခြင်းကိစ္စကို ထည်း တစ်ချက်တစ်ချက် သူ သတိပြုရသေးသည်။

“ဟေ့...နင်တစ်ယောက်တည်းလား”

အသံကြောင့် သူ့နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လှပချစ်ခင် နွယ်ကောင်းသော အပြုံးနှင့်အတူ အေးနွယ်ဇင်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

ယခုတွေ့ဆုံမှုသည် သူမနှင့်သူ ကျောင်းမှာမဟုတ်သော အပြင်နေရာတွင် ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံမှုဖြစ်သည်။ သည်နေ့

အေးနွယ်ဇင်က သူမြင်ဖူးသမျှ အေးနွယ်ဇင်များထက် ပိုမိုလှပသည့် အေးနွယ်ဇင် ဖြစ်နေ၏။

“သူရိန်...ဘာကြည့်နေတာလဲ...တို့မေးလိုက်တာကော ကြားရဲ့လား”

မချမ်းမအေးပါဘဲနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အလိုအလျောက် တစ်ချက် တုန်တက်သွားသယောင် ခံစားမိလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ဪ...အင်း...ဟိုလေ ခင်...ခင်ဗျားကို ထင်မထားဘဲ တွေ့လိုက်လို့”

သူမက သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ကာ...

“ကဲပါ---ထင်ထားတာတွေ မထင်ထားတာတွေ နောက်ထား ခု တို့ဝယ်ရမယ့် ပစ္စည်းတွေများနေလို့ ယူကိုတွေ့တာ အတော်ပဲ တို့ကို နည်းနည်းကူညီစမ်းပါ”

သူနှင့်တွေ့သည့်အခါတိုင်း သူမက သူ့ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောတတ်သည်မှာ ထုံးစံလိုဖြစ်နေပြီ။ သူကတော့ တစ်စုံတရာ၏ ပြုစားခံထားရသူလို အေးနွယ်ဇင်၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားမိလေတော့ ၏။

ဘာကိုမှ မျှော်လင့်မထားသူတစ်ယောက်အတွက် သေးငယ်သော ပျော်ရွှင်မှုကလေးသည်ပင်လျှင် ကြီးစွာသောအမှတ်တရဖြစ်လေသည်။ သူလည်း ထိုအတူပင်။ ဘယ်လိုမှ ကြိုတင် မျှော်လင့်မထားပါဘဲ သူမနှင့် ခုလိုထီးတစ်မိုးထဲအောက်မှာ လမ်းအထူ လျှောက်ခွင့်ရလာခြင်းက အမြဲတမ်းအမှတ်တရတစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိတော့မည် ဖြစ်၏။

“ယူ...ဘယ်သွားစရာရှိသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း မရှိတော့ပါဘူး၊ ဘာလဲ အေးနွယ်က အေးနွယ်ရဲ့ ကိစ္စတွေပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မောင်းထုတ်ချင်ပြီပေါ့...ဟုတ်လား”

သူ့စကားကြောင့် သူမ မျက်နှာတစ်ချက် ညှိုးခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်ကြောင့်လား ဒါမှမဟုတ် သူက သူမကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရင်းရင်းနှီးနှီး အေးနွယ်ဟု အသုံးအနှုန်းပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့်လား။ သူချက်ချင်း ဝေခွဲမရ။

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး သူရိန်ရယ်၊ တို့က ယူမှာ ကိစ္စမရှိဘူးဆိုရင် တစ်ခုခု စားမလားလို့ မေးမလို့ပါ”

သူမ၏ သဘောထားကို သိလိုက်ရတော့ သူ့စကားအတွက် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသွား၏။

“ကျွန်တော်က နောက်တာပါ...စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ အေးနွယ် ကြိုက်တဲ့ဆိုင်မှာ ကြိုက်တာစား ကျွန်တော်ကျွေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“အို...ဘယ်ဟုတ်မလဲ...သူရိန်ရ... ယူကိုလည်း တို့က အကူအညီတောင်းသေးတယ်...ယူကျွေးတာလည်း စားဦးမယ်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ...တို့ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်”

သူမက ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူ့စိတ်ထဲက သူမကို အရင်ကလောက် သိပ်မကြောက်တော့တာ ထူးဆန်းနေသည်။ ဒါပေမယ့် သူမကို ယုယသွယ်လောက်လည်း ရင်းနှီးလို့မရဖြစ်နေ၏။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် သူမကို နည်းနည်းလေးတော့ သူ့ကြောက်နေမိသေးသည်ဟု ထင်၏။

“ကဲ...ဒါဆို ကြေးအိုးဘုရင်မှာ ယူနဲ့တို့ ကြေးအိုးသွားသောက်ကြတာပေါ့”

သည်တစ်ခါတော့ သူ ဘာမှအထွန့်တက်မနေတော့ဘဲ ခေါင်း
ညိတ်လိုက်မိသည်။

မိုးက အတော်ကလေး စဲသွားပြီဖြစ်သော်လည်း သူက ထီး
မပိတ်မိသေးဘဲ သူမနှင့်အတူ ထီးတစ်မိုးထဲ ဆောင်းနေရသည်ကို
ကြည့်နူးနေမိ၏။ မိုးဖွဲလေးများကြား လမ်းအတူလျှောက်ကာ သူမနှင့်
သူ စကားတွေ အများကြီးပြောဖြစ်ကြ၏။ သူ့လက်ထဲက သူမ၏
ပစ္စည်းပစ္စယအထုပ်တချို့ကို မိုးရေမစိုအောင် ရှေ့ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထားရ
၏။ သူမကလည်း သူ့အတိုင်း ပစ္စည်းထုပ်တချို့ကို ရှေ့ရင်ခွင်ထဲ
ပိုက်ထားသည်။

ကြေးအိုးဘုရင် ကြေးအိုးဆိုင်ကိုရောက်တော့လည်း သူမနှင့်
စကားတွေ ဆက်ပြောဖြစ်ကြသည်။ စကားပြောရင်း တစ်ခါတစ်ခါ
ပြုံးတတ်သော သူမ၏အပြုံးများအား အိမ်အပြန်တွင် သူ့အိပ်ကပ်ထဲ
တိတ်တိတ်လေးခိုးထည့်ခဲ့မိ၏။ ညဖက်တွေမှာ ပြန်ထုတ်ကြည့်ရအောင်
လို့ပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုနေ့သည် သူ့အတွက် ကံကောင်းသောနေ့
တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့တာ သေချာပါသည်။

ဗုံသံထဲက မသိကိန်း

၉၉

အခန်း(၁၀)

မိုးသံက အိမ်ခေါင်မိုးများနှင့် အရာဝတ္ထုများအပေါ် တဂုန်း
 ဝုန်းမြည်ဟိန်းအောင် ရိုက်ပုတ်ရွာသွန်းနေသည်။ ဘယ်အငြိုးကြောင့်
 နား သည်လောက် ရွာသွန်းနေရတာပါလိမ့်။ တဝေါဝေါမိုးသံက
 သူ့စိတ်ကူးတွေကို ပျင်းရိစေ၏။ အထူးသဖြင့် တစ်ခုခုကို စောင့်ဆိုင်းနေ
 စဉ် မိုးသံက ထိုစောင့်ဆိုင်းမှုကို ငြီးငွေ့လာစေဖို့ အကောင်းဆုံး အား
 ပေးနေတော့၏။

သူ ဝါးခဲ တစ်ချက်သန်းဝေမိသည်။

ယုယသွယ်က ကွန်ပျူတာစခရင်း(မ်)ပေါ် အာရုံကိုအပြည့်
 စိုက်ထား၏။ သူ့ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်။ ရှိသည်ဟုတောင် ထင်ပုံ
 မရ။

“သား...သူရိန်...ရော့ ကော်ဖီလေးသောက်ဦး”

ယုယသွယ်၏အမေ ဒေါ်ကေသွယ်က သူ့အား အငွေ့
 တထောင်းထောင်းထနေသည့် ကော်ဖီတစ်ခွက် လာပေးသဖြင့် သူလှမ်း
 ယူလိုက်သည်။

“မင်းညီမကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ တော်ရုံနဲ့ ကွန်ပျူတာ
 ရှေ့က မထဘူး၊ စောင့်နေတဲ့သူ ပျင်းနေသလား ဘာလားလဲ၊ မတွေး
 ဘူး”

“ရပါတယ် အန်တီရဲ့၊ ဟို ကျွန်တော် မပျင်းပါဘူး”

“အေး...အေး...သားက သိတတ်လို့ပေါ့၊ အန်တီဖြင့် မိယုယအစား အားနာမိပါရဲ့ကွယ်”

မပျင်းပါဘူးဟုသာ စကားလှအောင် ဆိုလိုက်ရသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် သူ ပျင်းရိနေပြီ။ တော်သေးတာပေါ့။ လောလောဆယ် ဒီကော်ဖီလေးတစ်ခွက် ရောက်လာလို့...နို့မို့ဆို အိပ်ပျော်တော့မယ်။

“ကဲ...သား...အေးအေးနေဦး...အန်တီလည်း နောက်မှာ ချက်ပြုတ်စရာလေးတွေ မပြတ်သေးလို့”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

မိရွှေယုယက သူ့အမေ ပြန်ဝင်သွားချိန်အထိ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်သေး။ သူကသာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကြောင့် အနည်းငယ် လန်းရှင် သလိုဖြစ်လာကာ...

“ဟဲ့...ယုယ၊ ဒီနေ့အဖို့ နင့်ကွန်ပျူတာကြီးက ပြီးပါတော့လား”

“ခဏလေး စောင့်ပါဦး သူရိန်ရယ်၊ ငါ့မှာ မီးလာတုန်းလေး ကွန်ပျူတာနှိပ်ရတာ၊ တော်ကြာဆို မီးက ပျက်တော့မှာဟ”

အလှည့်ကျပေးသည့် စနစ်ကြောင့် လျှပ်စစ်မီးလာနေစဉ်မှာ ထုယက သူမ၏အလုပ်ကလေးကို ပြီးနိုင်သလောက် ပြီးစီးချင်နေသည်။

“နေပါဦး သူရိန်...နင်က ဘာများပြောချင်နေလို့ ဒီလောက် သည်းကြီးမည်းကြီး ငါ့ကိုစောင့်နေရတာလဲ၊ ငါက နည်းနည်းကြာဦးမယ်”

အခုမှပဲ သူ၏လာရင်းကိစ္စကို မေးရမှန်း ယုယသွယ် သတိရ ပုံပေါ်သွားသည်။ သူ့ရှိရာနောက်ဘက်သို့ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ မေး၏။

သူက ပြောပြဖို့ခက်နေသော မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ယုယသွယ် ကို ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မဖြေဖြစ်။

“ဟဲ့...ပြောလေ သူရိန်ရဲ့ ဘာကိစ္စလဲ”

သူ့အမူအရာက ယုယသွယ်၏စိတ်ကို အတော်ကလေး ဆွဲ ဆောင်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ သူက အတက်အကျမမှန်သည့် လေသံဖြင့်...

“ငါလေ ဟိုတစ်ခါ နင့်ကို ပြောပြတဲ့ ကျောင်းမှာခဏတွေ့ လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ အခု ခင်နေကြပြီ”

“တကယ်”

ယုယသွယ်က ယုံရခက်နေဟန် ရှိနေသည်။

“တကယ်ပြောတာ ယုယရဲ့...အဲဒီအကြောင်း နင့်ကို ပြောပြ ချင်လို့ ငါလာခဲ့တာ”

“နင် ငါ့ကို အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်း ပြောပြချင်လို့ လာတာ...”

ယုယသွယ်၏အသံက သူ့ကိုပြန်ပြောသည်နှင့်မတူဘဲ သူမကိုယ် သူမမှတ်မိအောင် ရေရွတ်လိုက်သလို အသံမျိုးနှင့် ပို၍ပင်တူနေ လေတော့၏။

ခပ်မှန်မှန် ခပ်ဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသည့် မိုးစက်တွေအောက်မှာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတို့၏ ရောင်စုံထီးကလေးများက

ကျောင်းဝန်းအနံ့ ရောင်စုံဆေးစက်တွေလို ပြန့်ကျဲရွေ့လျားလျက် ရှိနေကြသည်။

“ယူ...ဒီနေ့တော့ ထီးပါတယ်မဟုတ်လား”

ဟိုတစ်နေ့က မြို့ထဲမှာတွေ့စဉ် ထီးပါမလာသော သူ့အဖြစ်ကို သတိရသွားပြီး အေးနွယ်ဇင်က မေးခွန်းထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်။

“အင်း...ဒီနေ့တော့ ပါလာတယ်”

သူမကို အဖြေပြန်ပေးပြီးမှ မှားသွားမှန်း သူသိလိုက်သည်။ ကျွတ်...တယ်လည်း အတဲ့ ငါပါလား။ မပါဘူးလို့ပြောလိုက်ရင် ဟိုတစ်နေ့ကလို ထီးအတူတူဆောင်းရဦးမှာ...။ သို့ရာတွင် မည်သည့် အခါကမှ လိမ်ညာမပြောတတ်သော သဘာဝကြောင့် သူမကို အဖြေမှန်ပေးမိသွားပြီ။ ပြန်ပြင်ပြော၍ မရတော့။

“ယူပါပေမယ့် ဒီနေ့ တို့မှာ မပါဘူးကွ...တို့မေ့လာတယ်”

သူမစကားကြောင့် သူ ရုတ်ခြည်းပျော်ရွှင်သွားမိသည်။ ကြည့်စမ်း...သိပ်အလိုက်သိတဲ့ ကောင်မလေး။ ဒီလိုကောင်မလေးအတွက် ငါ့ရင်ခွန်သံတွေ ဘယ်အချိန်ထိ မြန်နေဦးမှာလဲကွယ်။ သူ ကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ယူ...ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဪ...ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနေ့ညက ဖတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်ထဲက ဟာသလေးတစ်ခုကို စဉ်းစားမိလိုက်လို့ပါ”

စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် သူမမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားတာ သူ မြင်လိုက်ရသည်။ သို့သော် သူက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ

လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်ကောက်မော့လိုက်၏။ ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် သူမက မနေနိုင်စွာ စကားစလာသည်။

“ပြောပါဦး... ယူရဲ့ဟာသကို တို့လည်းကြားချင်လို့”

လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို သူ အသာပြန်ချရင်း...

“အင်း...ပြောပြမယ် နားထောင်နော်”

သူမက မျက်လုံးကလေးဝိုင်းကာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင် ဟန်ပြ၏။ သူမ၏ ထိုအမူအရာလေးက ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘဲ သူ့စိတ် ထဲ သံမှိုတစ်ပွင့်လို စွဲနစ်ဝင်ရောက်လာ၏။

“ဒီလို အေးနွယ်ရဲ့...တစ်ခါတုန်းက လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆီ လာတိုင်ပင်တယ်”

“ဘာကို တိုင်ပင်တာလဲ”

“သူ့ရဲ့ စိတ်အခြေအနေကို လာတိုင်ပင်တာလေ”

“အင်း...ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုတိုင်ပင်တာလဲ”

“စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ကို သူကပြောတယ်၊ ဆရာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ကြဘူး ဆရာတဲ့၊ အဲဒီတော့ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်က ဘာပြန်ပြောတယ် ထင်သလဲ”

“ဘာပြန်ပြောသလဲ”

“ဟေ့...အပြင်က နောက်ထပ်လူနာတစ်ယောက် ဝင်ခဲ့လို့ ရပြီဆိုပြီး ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ဟင်...ဒါဆို...”

ဟာသက သဘောပေါက်သွားသောအခါတွင် သူမက တခစ်ခစ် ရယ်မောနေတော့၏။ သူပါ သူမနှင့်အတူ လိုက်လံရယ်မော

နှိုင်းထဲက မသိကိန်း

၁၀၅

ရင်း ထုံးစံအတိုင်း သူမ၏ ချစ်စဖွယ် အမူအရာကလေးများအား
အိတ်ကပ်ထဲ တိတ်တိတ်လေး ခိုးထည့်နေမိခဲ့သည်။ သူတို့ ထိုင်နေခဲ့
သည့် Canteen အပြင်ဘက်တွင်တော့ မိုးက ခပ်ဖွေ့ ခပ်မှုန်မှုန်ကျဆင်း
နေဆဲ...။ ငယ်သူတို့၏ ရင်ခုန်သံတွေကို စိမ်းစိုတောက်ပစေနိုင်သည်
အထိပေါ့။

❀

ဗိုလ်ထဲက မသိကိန်း

၁၀၇

အခန်း(၁၁)

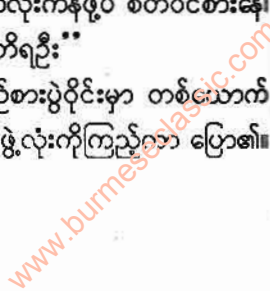
Canteen ခေါင်မိုး၏ တံစက်မြိတ်မှတစ်ဆင့် အောက်ခြေမြေ ပြင်ပေါ် သွယ်တန်းစီးကျနေသော မိုးရေစက်များ။ ဟိုနေရာ သည်နေရာ မှ တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသော ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်မောသံများ။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် မိုးရေတချို့ စွန်းကွက်စွတ်စိုနေကာ Canteen ထဲသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်ရောက်လာကြသော ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား အစုအဖွဲ့များ။ တည်ငြိမ်စွာ ခိုဝင်လာသော စုံတွဲများ။ ရန်ကုန်မိုးက ဒဂုံတက္ကသိုလ်ပေါ် အညှာအတာ ကင်းမဲ့စွာ ထိုးစိုက်ရွာသွန်းလို့ နေ လေ၏။

“မိုးကလည်း ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ညနေ ကန်မယ့်ပွဲက မိုးထဲရေထဲ အသေအလဲ ဖြစ်မှာပဲ”

အပြင်ဘက်မှာ ကျဆင်းနေသည့် မိုးစက်များကို ကြည့်ပြီး ဝေယံက ညနေကျလျှင် ကစားမည့် ဘောလုံးပွဲအကြောင်း စကားစ သည်။

“မင်းတို့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘောလုံးကန်ဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားနေ၊ စာမေးပွဲက နီးလာပြီ၊ ဒါကိုလည်း သတိရဦး”

ဘောလုံးမကစားသူဆို၍ သည်စားပွဲဝိုင်းမှာ တစ်သောက် တည်းပါသည့် နောင်နောင်က သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးကိုကြည့်ကာ ပြော၏။

“စာမေးပွဲက နီးလာတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စာစုံအောင် အရင်ကူးရဦးမယ်”

အောင်သီဟပြောလိုက်မှပဲ သူလည်း စာမစုံသေးတာကို သတိရသည်။ တကယ်တော့ သူမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ဘောလုံး တစ်သင်းလုံး ဘယ်သူ့မှာမှ စာစုံအောင် မရှိကြ။ ထို့ကြောင့် ကျောင်း တက်မှန်ပြီး စာစုံသော နောင်နောင်ဆီမှ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး စာအုပ်ငှားကာ ဝိုင်းကူးကြရဦးမည်။

“မင်းတို့ကို ငါက စာအုပ်ငှားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တချို့စာတွေက မင်းတို့ကို ပြန်ရှင်းပြဖို့ ငါမစွမ်းဘူး။ အဲဒါတွေက မင်းတို့အတန်းထဲမှာ ဆရာရှင်းပြတာ နားထောင်မှ သေချာ သဘောပေါက်မှာ”

နောင်နောင်က ညည်းတွားသလိုလို၊ ဆုံးမသလိုလို စကားကို ပြောသည်။ သို့ရာတွင် နောင်နောင်ပြောတာ မမှား။ သူတို့ ဘောလုံး တစ်သင်းလုံး တချို့ရက်များမှာ အတန်းတက်မမှန်ကြပေ။

ညနက်မှကြည့်ရသော ချန်ပီယံလိဂ်ဘောလုံးပွဲများ၊ နိုင်ငံတကာ ဘောလုံးပွဲများကြောင့် တချို့ရက်တွေမှာ ကျောင်းမတက်နိုင်တော့။ ထို့အပြင် သူတို့ကိုယ်တိုင် တခြားမေဂျာမှ အသင်းများနှင့် ကစားရ သော ဘောလုံးချိန်းပွဲများကြောင့်လည်း ကျောင်းတက်ပျက်ကွက်ရသေး သည်။ ကျောင်းတက်မမှန်ရသည့် နောက်ထပ်အကြောင်းအနည်းငယ် လည်း ရှိသေးသည်။ ထိုအရာကတော့ လူငယ်သဘာဝ ကြုံတွေ့ရ သည့် လေလွင့်ပျင်းရိမှု အနည်းငယ်။

“ငါတို့ ဒီညနေကစားမယ့် ဘောလုံးပွဲပြီးရင် ဘောလုံး

ကစားတာ ခဏနားပြီး ကျောင်းစာဖက် အာရုံပြန်စိုက်ရအောင်”

ထွန်းထွန်းနိုင်က အသင်းခေါင်းဆောင်ပီပီ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးဖို့ တိုက်တွန်းပြောကြားလာသည်။

“အေး...ဒါဆို ဒီတစ်ပတ်ကျောင်းပိတ်ရင် မင်းတို့အားလုံး ငါ့အိမ်ကို လာခဲ့ကြပေါ့၊ ငါတို့ စာပိုင်းလုပ်ကြတာပေါ့”

နောင်နောင်၏အသံက အားတက်သရော ရှိလာ၏။ ဖိုးပြည့်က---

“မင်းအိမ်ကိုလာတာက ဟုတ်ပါပြီ...မင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲ ကို ဝိုင်းကူးနေရင် ကြာနေမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ မင်းကိုယ်တိုင် နားမလည် တဲ့ တချို့စာတွေဆို ငါတို့ကို ဘယ်လိုရှင်းပြမလဲ”

နောင်နောင်က ပြုံး၍...

“ဟေ့ကောင် ငါတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ငါ့ ကောင်မလေး ပုလဲထွန်းနဲ့ ဝတ်မှုန်တို့လည်း လာကြမှာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့”

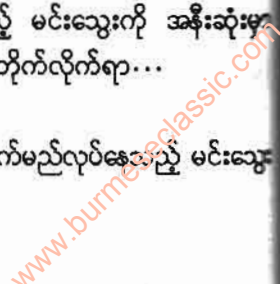
တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသော မင်းသွေးက ဝတ်မှုန်ဆိုသော နာမည် ကိုကြားရသည်နှင့် ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ဝမ်းသာအယ်လဲဖြစ်သွားသည်။ မဖြစ်နေရိုးလား။ သည်ကောင်က ဝတ်မှုန်ကိုကြောင်နေတာ နှစ်ကတည်းက ဖြစ်ကာ အားလုံးလည်းသိနေသည်။

“ခွေးကောင် ဖွန်ကြောင်ဖို့ကအရင်၊ စာကျက်ဖို့က နောက်မှ”

မျက်နှာပိုးမသတ်နိုင်သေးသည့် မင်းသွေးကို အနီးဆုံးမှာ ရှိနေသော နရီဟိန်းကပြောပြီး ပခုံးဖြင့်တိုက်လိုက်ရာ...

“အိုး...ဟွတ်...အဟွတ်”

ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို သောက်မည်လုပ်နေသည့် မင်းသွေး

ခမျာ သီးသွားကာ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ရေနှေးစက်တွေ စိုသွားသော
ကြောင့် အားလုံးပိုင်းရယ်ဖြစ်ကြ၏။

“အေးပါ...နရီဟိန်း၊ မင်းအလှည့်ကျမှ မငိုနဲ့နော်”

နရီဟိန်းကို မင်းသွေးက ပြန်ကြိမ်းသည်။ ထိုသို့ ကြိမ်းလိုက်
မှပဲ သူတို့အားလုံးအတွက် ပို၍တောင် ရယ်စရာဖြစ်သွားလေတော့
၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

တစ်မနက်လုံး တဝန်းဝန်းရွာသွန်းခဲ့သော မိုးကြောင့် ကျောက်
ခင်းလမ်းလေးတစ်လျှောက်လုံးသည် စိုစွတ်တောက်ပနေသည်။ မိုးခဲ
နေက လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ သစ်ပင်တို့၏ထိပ်ဖျားမှာ ဝင်းပ
လက်ဖြာနေ၏။

“အေးနွယ် သတိထားပြီးလျှောက်နော်၊ လမ်းက ချော်တယ်”

ခုလို စိတ်လက်ကြည်စင်ဖွယ် ရာသီဥတုအနေအထားကလေး
မှာ သူမနှင့် လမ်းအတူတူ ယှဉ်တွဲလျှောက်နေခြင်းကို သူက တိတ်
တခိုးကြည့်နူးနေမိသည်။

“သူရိန် ဘာလိုလိုနဲ့ တို့စာမေးပွဲတွေတောင် နီးလာပြီနော်၊

ယူရော စာတွေပိုင်ပြီလား”

“စာတွေက ရပါတယ်၊ အချိန်တန်ရင် ပိုင်သွားမှာပါ၊ မပိုင်

သေးတာက...”

သူနှလုံးသားက ဖြည်းဖြည်းချင်း တဆတ်ဆတ်ခုန်လာသည်။

အလိုလိုနေရင်း ရေငတ်လာသလိုလည်း ခံစားရ၏။

“ဘာလဲ...မပိုင်သေးတာက”

သူမဆီက အမေးစကားကို ချက်ချင်းအဖြေမပေးနိုင်ဘဲ သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး လှုပ်ခါလို့နေကာ ကြောက်စိတ်တစ်မျိုးကလည်း သူ့ဆီ ပူးကပ်စီးဝင်လာနေသည်။

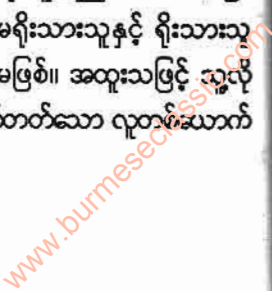
“ဘာ...ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး...မပိုင်သေးတာက မပိုင်သေးတာတွေပေါ့”

သူမက သူ့ကို အနည်းငယ် ထူးဆန်းသလိုကြည့်သည်။ ဓတတ်နိုင်။ နှုတ်ခမ်းများက ပြောမထွက်သည့် နှလုံးသားထဲက စကားလုံးတွေအတွက် သူ့ခံစားချက်များကို အစတေးခံကား စင်တင်လိုက်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။ သူမကကို ကြောက်ရွံ့မိသည့် အရှိန်က ပြင်းသထက်ပြင်းလာ၏။

“ယူ...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဘုရားရေ...ငါ့အမူအရာတွေက အေးနွယ် သတိထားမိလောက်အောင် ပျက်ယွင်းနေပြီလား။ သူက ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါကိုထုတ်ပြီး မျက်နှာပေါ်ဖိပွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ကိုင်ပုဝါကို ယောင်ယမ်းကာကြည့်မိ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်က ခံစားချက်တွေများ လက်ကိုင်ပုဝါမှာ ပေကျံကပ်ပါလာမလားအထင်နှင့်။

အမှန်တော့ သည်နေ့ အေးနွယ်ဇင်ကို သူ ရည်းစားစကားပြောဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် မရိုးသားသူနှင့် ရိုးသားသူ နှစ်ယောက်အကြား ဆက်ဆံရေးက ဟန်မိုနီမဖြစ်။ အထူးသဖြင့် သူ့လို သာမန်ထက်ပိုပြီး မိန်းကလေးတွေကို ကြောက်တတ်သော လူတစ်ယောက်အဖို့ ပိုဆိုးနေသည်။

“ကဲ...ယူ...ဒီမှာပဲ နေခဲ့လိုက်တော့၊ ဟိုမှာ တို့သူငယ်ချင်းတွေ လာနေပြီ၊ တို့ လိုက်သွားတော့မယ်”

“ဟင်”

အယောင်အကန်းကန်းနှင့် အိပ်မက်တစ်ခုထဲမှ ကုန်းရုန်းနိုးထလာသူအသွင်မျိုး သတိပျပ်ခနဲဝင်လာတော့ သူ့အနားမှာ သူမ မရှိတော့။

“ဟေ့...သူရိန်...ဆီးယူ”

သူမက တခြားမိန်းကလေးသူငယ်ချင်း သုံးယောက်နှင့်အတူ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီ။ သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို ဟူးခနဲ ပစ်ချရင်း မိန်းမတွေကို ကြောက်ရွံ့တတ်သည့် သူ့စိတ္တဇကိုသူ ပြန်ပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိ၏။ ဘာ့ကြောင့်မှန်းမသိ သည်နေ့ကျမှ သူမကို တွေ့စကလို ပြန်လည်ကြောက်ရွံ့စိတ်ပေါ်နေသည်။

သူမတို့အဖွဲ့ဆီ လှမ်းကြည့်ဖြစ်တော့ သူ့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်သွားသော သူမ၏ သူငယ်ချင်းများကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ပုံသံထဲက မသိကိန်း

၁၁၅

အခန်း(၁၂)

သက်ပြင်းချရလွန်းသောကြောင့် သူ့စိတ်တွေ မောလျလို့နေသည်။ ထူးထူးခြားခြား သည်နေ့မှာမှ ရာသီဥတုက သာယာလွန်း၏။ မနက်လင်းကတည်းက နေရောင်က အရာဝတ္ထုတွေအပေါ် အနှောင့်အယှက်မရှိ လင်းချင်းဖြာဝေနေခဲ့သည်။ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းသူ ကိုယ်တိုင်မသိသော သက်ပြင်းတစ်ခုကို ထပ်ချဖြစ်ပြန်သည်။

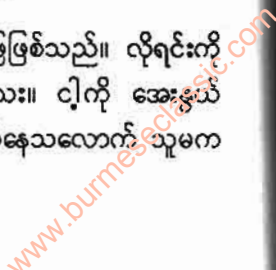
“တစ်နေ့ ဒီလိုပြောလာမယ်မှန်း တို့သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်မြန်လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်ထားဘူး”

သူမ အသံက ပကတိအေးစက်နေသည်။ သူက နှလုံးသားနှင့်အပြိုင် တုန်ယင်နေသည့် လက်ချောင်းများကို သူမ မမြင်တွေ့နိုင်အောင် ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲ ထိုးထည့်ထားမိသည်။

“ခု စာမေးပွဲတွေ နီးနေပြီဆိုတော့ စာမေးပွဲကိုပဲ တို့ အာရုံစိုက်ချင်တယ် သူရိန်”

“ဪ...အင်း...အဲ...ဟုတ်ကဲ့”

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ သူ ပြန်ဖြေဖြစ်သည်။ လိုရင်းကို ပြောပြီးသည့်တိုင် ကြောက်စိတ်က မပြေသေး။ ငါ့ကို အေးနွယ်အထင်များသေးသွားပြီလား။ သူက တုန်လှုပ်နေသလောက် သူမက

တည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။ သူမပုံစံကြည့်ရတာ သည်လိုမျိုး ရည်းစား စကားပြောခံရတာ ရိုးနေပြီလားမသိ။

“ကျွန်တော်...ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးဘူလားဟင်”

“မဆိုးပါဘူး...ချစ်လို့ ချစ်တယ်ပြောတာပဲဟာ”

သူမစကားကြောင့် ကြောက်စိတ်ထဲ အပျော်စိတ်ကလေး ဝင်ရောက်လာသည်။ တစ်နေရာရာကနေ အားအင်တစ်ရပ်က သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ထဲ စိမ့်ဝင်လာသလိုလည်း ခံစားလိုက်ရ၏။

“အဖြေက ဘယ်တော့ပေးမှာလဲ”

“ယူကလည်း ဒါမျိုးက အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားရတဲ့ ကိစ္စလေ၊ ဘာလို့လောနေတာလဲ”

သူမ၏ ငေါက်ဆတ်ဆတ် အဖြေစကားကြောင့် သူ့အပျော် စိတ်နေရာတွင် ကြောက်စိတ်က ပြန်လည်စိုးမိုးလာ၏။

“ဘာ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သိချင်နေလို့ပါ”

သူ့အသံက လည်ချောင်းထဲက လာသော အသံမဟုတ်ဘဲ ရင်ခေါင်းထဲကလာသည့် အသံမျိုးဖြစ်နေသောကြောင့် သူသာမက သူမကပါ အံ့ဩသွားပုံရသည်။

“ယူ...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟို...ဟိုဟာ”

စိုက်ကြည့်နေသော သူမ၏ မျက်ဝန်းတစ်စုံအောက်တွင် သူ့ ကြောက်ရွံ့မှုတို့က အရှိန်ပြင်းရင်း ပိုပြင်းလာသည်။ ထိုင်နေရင်း နတ်ပူး သလို ခန္ဓာကိုယ်က တဆတ်ဆတ်တုန်တက်လာသည်။ သွားဖြို။

သူမကို သူကြောက်ရွံ့လာသည့်ကိစ္စက ထင်မှတ်မထားဘဲ ရုတ်တရက် ဆိုးရွားလာ၏။ ထိန်းချုပ်ဖို့ မလွယ်ကူတော့။

“သူရိန်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အရင်ဆုံး သူမကို လက်ကာပြလိုက်သည်။ နောက် ခေါင်းကို ခါကာ...

“ရတယ်...ရတယ်...ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူး...နောက်...နောက်မှတွေ့မယ်”

စကားကို ကတိုက်ကရိုက်ပြောပြီး သူမကို ထားရစ်ခဲ့ကာ သူပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်ခွင်သံက အရမ်းမြန်မြန်ကြီးခန့်နေသည်။ သူမတော့ သူ့ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့မည်လား။ အား...မသိချင်ပါ။ ဘာကိုမှ သူမတွေ့ချင်ပါ။ အသက်ရှူနေရတာကို က သူ့အတွက် ခက်ခဲမောလျှလို့နေ၏။

နံ့သံထဲက မသိကိန်း

၁၁၉

Friday

I Know everything with him

because of you

We need more time for him

သောကြာနေ့

မင်းပြောလို့ သူ့အကြောင်းကို ငါသိပြီ

ဒါပေမယ့်

ငါတို့ သူ့အတွက် အချိန်ယူရလိမ့်မယ်

နိဗ္ဗာန် မဟာနိဂါး

၁၂၀

အခန်း(၁၃)

“ဟိုတလောက ကျောင်းမှာ မင်းကိုကောင်မလေးတစ်ယောက် နဲ့တွဲနေတာ ငါမြင်တယ်”

လင်းထင်က မေးခွန်းဟောင်းစာရွက်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် စီထပ်နေရာမှ သူ့ကိုလှမ်းပြောသည်။ လင်းထင်ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ အာရုံစိုက်ထားရသော ကျောင်းစာထဲမှာ အာရုံက ဝင်စား၍မရတော့...။

“ယုယကိုပြောနေတာ ထင်တယ်၊ ယုယနဲ့ငါနဲ့က ငယ်သူငယ် ချင်းဆိုတာ မင်းသိပြီးသားပါ”

“မဟုတ်ဘူး သူရိန်၊ ငါတွေ့လိုက်တာ ယုယမဟုတ်ဘူး အခြားတစ်ယောက်”

နောက်တစ်ပတ်ဆိုလျှင်ပဲ ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ သူတို့အတွက် အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီး ဖြေဆိုရတော့မည်။ စာကြည့်ချိန်အဖြစ် ပိတ်ထားသော ကျောင်းပိတ်ရက်တွေအတွင်း ကျောင်းစာထဲကိုပဲ သူ စိတ်နှစ်ထားခဲ့၏။ သည်နေ့တော့ လင်းထင်က မေးခွန်းဟောင်းတွေ ဖြေဆိုကြည့်ရန် ချိန်းဆိုမှုကြောင့် လင်းထင်အိမ်ကို သူ့ရောက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ကြည့်လက်စစာအုပ်ကို စိတ်မပါစွာ ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ...

“အဲဒါဆို မင်းသူ့ကိုမြင်လိုက်တာပေါ့”

“အေး...မြင်လိုက်တယ်...ပြီးတော့”

စကားကို အဆုံးထိမပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ချိန်ဆနေသည့် လင်းထင်၏အသွင်ကြောင့် သူ့အနည်းငယ် အံ့ဩသွားမိ၏။

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ...ပြီးတော့ သူနဲ့မင်းနဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်ကြတာလဲ”

လင်းထင်၏ အမေးစကားကို ရုတ်တရက် သူမည်သို့ပြန် ဖြေရမည်မသိ ဖြစ်ကာသွားစဉ်...

“ဒီလိုလေ...သူရိန်ရ၊ မင်းက ကောင်မလေးတွေနဲ့ ခေါ်ပြော ဆက်ဆံရတာကို အင်မတန်ကြောက်တတ်တဲ့ကောင်၊ နောက်ပြီးမင်းမှာ ယုယသွယ်ကလွဲရင် တခြားမိန်းကလေးသူငယ်ချင်းလည်း မရှိဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် အခုကောင်မလေးနဲ့မင်း ဘယ်လိုပတ်သက် သလဲဆိုတာ ငါသိချင်မိတာပါ”

အေးနွယ်ဇင်အကြောင်းကို လင်းထင်အား ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပြောပြရမလဲဆိုတာ သူမသိ။ နောက်တစ်ခုရှိသေးတာက လောလောဆယ် အနေအထားတွင် သူမနှင့်ပတ်သက်မှုများအား လင်းထင်ကို သူမမြှောက် ချင်သေး။ ဒါပေမယ့် လင်းထင် သိသင့်သည်ဟု ယူဆမိသော ကိစ္စ တချို့ကိုတော့ ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။ သို့ရာတွင် အကုန်အစင် တော့ မပြောပြဖြစ်။ ထိန်ချန်သင့်တာတွေ ထိန်ချန်ကာ ပြောပြလိုက် ၏။

“ဪ...အဲဒီလိုလား”

အဖြစ်အပျက်ကို နားလည်သွားသောအခါ လင်းထင်က ခပ်
ချာချာ မြန်မာဗွီဒီယိုဇာတ်ကားတွေထဲကအတိုင်း အာမေဋိုတ်ပြု၏။
တစ်ဆက်တည်း...

“အေးကွာ...ခုလို မိန်းကလေးတွေကို သာမန်ထက် ပို
ကြောက်ရွံ့တတ်တဲ့ မင်းမှာ မရည်ရွယ်ဘဲ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း
အသစ်တစ်ယောက် ရလာတဲ့အတွက် ငါဝမ်းသာပါတယ်”

ဝမ်းသာစကားပြောရင်း ပြုံးလိုက်သော လင်းထင်၏အပြုံး
ကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် အေးနွယ်ဇင်အား နင့်ခနဲတစ်ချက် သတိရမိ
လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် သူရိန်၊ မင်းနဲ့သူနဲ့ အကြောင်းကို မင်းပြောပြ
သလောက်ပဲ ငါသိတာပါ။ ငါ တစ်ခုပြောချင်တာက မင်း သူ့ကို
အခုထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ်မဖြစ်စေချင်ဘူး”

ရုတ်ချည်းဆိုသလို လင်းထင်ကို သူ့အံ့ဩစွာ စိုက်ကြည့်ဖြစ်
သွားသည်။ ပြီးမှာ...

“နေပါဦး လင်းထင်ရ၊ မင်းဆိုလိုတာက...”

“ဪ...ဒီလိုပါ မင်းသူ့ကို မချစ်မိပါစေနဲ့လို့ ပြောတာပါ”

“ဘာကြောင့် အဲဒီလိုပြောရတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းက ကောင်မလေးတွေကို
ကြောက်တတ်တော့ အချစ်ဦးအချစ်ဖျားမှာ အမှားတွေ့မှာစိုးလို့ ပြောမိ
တာပါ။ ထားပါကွာ...ဒါ အရေးမကြီးပါဘူး...အရေးကြီးတာ စာမေး
ပွဲပဲ၊ ငါက မင်းအတွက် အလကားစိတ်ပူပေးနေမိတယ်၊ ထားတော့
ကဲ...စာကြည့်မယ်၊ မေ့လိုက်တော့ အဲဒီအကြောင်း...”

လင်းထင်က မေ့လိုက်တော့လို့ပြောပေမယ့် သူက ပိုပြီးတောင် သတိရလို့လာသည်။ ဘာဖြစ်လို့ အေးနွယ်ဇင်ကို ငါ မချစ်ရမှာလဲ။ လင်းထင်များ ငါ့ကို တစ်ခုခု ဖုံးကွယ်ထားနေလား။ သံသယစိတ်ဖြင့် လင်းထင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ လင်းထင်က မေးခွန်းဟောင်းစာရွက်တွေ ကြား ခေါင်းစိုက်နေပြီ။ သူကတော့ လောလောဆယ်တွင် ကျောင်း စာမေးခွန်းဟောင်းများထက် တားမနိုင်စီးမရ ပေါ်ထွက်လာသော ရင်ဘတ်ထဲက မေးခွန်းများအတွက် အဖြေကို ကြိုးစားရှာဖွေနေမိ၏။

အပြင်ပမှ သစ်ပင်တို့၏ သစ်ရွက်တွေအပေါ် လေပြေပါးပါး ဖြတ်တိုက်သွားတာကို သူ ပြတင်းပေါက်ကနေတစ်ဆင့် မြင်ရသည်။ ထိုလေပြေပါးပါးက ပြတင်းပေါက်ကနေ ဖြတ်သန်းပြီး သူ့ထံသို့ တိုးဝင်တိုက်ခတ်လာသည့်တိုင် အေးမြမှုကို သူမခံစားရ။ သူ့အာရုံတွေ အိုက်စပ်နေသည်။

အမည်မသိအရပ်ဒေသမှ ရောက်လာကြပြီး အမည်မသိ အရပ်တစ်ပါးထံပျံသန်းသွားနေသော အမည်မသိငှက်တစ်အုပ်ကို ပြတင်းပေါက်ကနေ သူငေးရီကြည့်နေဖြစ်၏။

အင်း...အေးနွယ်ဇင်မှာလည်း အဲဒီအေးနွယ်ဇင်ဆိုတဲ့ နာမည် မရှိရင်ကောင်းမယ်။ ဒါဆိုရင် သူမဟာ ငါ့ရဲ့အမည်မသိ ကောင်မလေး ပေါ့။ ပြီးတော့ အဲဒီအမည်မသိ ကောင်မလေးဟာ ဟောဟိုက အမည် မသိငှက်တွေလို ငါ့ဘဝမှာ ခဏတွေ့ပြီး လွယ်လွယ်မေ့ပျောက်သွား မှာပဲ။ အဝေးသို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်ရှိသွားနေသည့် ငှက်အုပ်ကို ကြည့်ပြီး သူမကို သူ သတိတရရှိနေမိသည်။

မဟုတ်ဘူး...အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ သူမဟာ အေးနွယ်ဇင် မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်လည်း သူမဟာ သူမပဲ။ အေးနွယ်ဇင် ပဲဖြစ်ဖြစ်...ဂျက်ဆီကာအယ်လ်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...မိုးဟောကိုပဲဖြစ်ဖြစ်... ငါ့အတွက်တော့ အရေးကြီးတာက သူမဖြစ်နေဖို့ပဲ။

သူ့ငြင်းခုံမှုများကို ကောင်းကင်တစ်နေရာရှိ အမည်မသိ ငှက်လေးတွေက မကြားသိနိုင်တော့ပါ။ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ် သွားသည်ထိ အမည်မသိငှက်တွေကို သူကြည့်နေခဲ့သည်။ လွမ်းလိုက် တာ...အေးနွယ်ရယ်...အဲ...မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ရဲ့ အမည်မသိ တောင်မလေးရယ်...။

ပြတင်းပေါက်မှ ခွာလာပြီး စာကြည့်စားပွဲမှာ သူဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင်ပဲ အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီးကို သူဖြေဆိုရ တော့မည်။ စာမေးပွဲအတွက် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိနေပြီ။ မနေ့က တောင် ယုယသွယ်ဆီမှဖုန်းလာရာ 'ငါစာတွေ ပိုင်နေပြီ'ဟု သူ ပြောခဲ့သေးသည်။ အမှန်တကယ်လည်း ကျောင်းစာအားလုံးကို ပိုင်သင့် သလောက် သူပိုင်နေပါပြီ။ သို့ရာတွင် ကျောင်းစာတွေထက် ပိုင်ချင် သောအရာတစ်ခုရှိနေ၏။

သူသည် ထိုအရာကို ပိုင်လည်းပိုင်ချင်၏။ ဆိုင်လည်းဆိုင် ချင်၏။ သူသည် ထိုအရာကို မြတ်လည်းမြတ်နိုး၏။ တပ်လည်းတပ် မက်၏။ သူသည် ထိုအရာကို ယုံလည်းယုံကြည်၏။ တန်ဖိုးလည်း ထား၏။ ထိုအရာမှာ အေးနွယ်ဇင်၏ အချစ်ဖြစ်မှန်း အထူးပြောနေဖို့ မလို။ အဲ...အထူးမပြောဘဲ နေဖို့လည်းမလိုပေ။

သူ ခေါင်းကို လေးပင်စွာခါရမ်းမိလိုက်သည်။ ထို့နောက်

ဗုံသံထဲက မသိကိန်း

၁၂၇

တုတင်ပေါ်တက်ကာ မှောက်အိပ်ပစ်လိုက်၏။ အေးနွယ်ဇင်အတွက်
သွစိတ်တွေကို ခဏတော့ အကြောဖြေပေးသင့်သည်ဟု သူ့ဘာသာသူ
ယူဆမိလိုက်သောကြောင့်ပင်။

✽

နေဝင်တယ်ဆိုတာ
 အသွားပဲ့တဲ့ ဓားတစ်ချောင်း သေဆုံးခြင်းပဲ
 တိမ်အုပ်တွေကို လပ်ယပ်ခေါ်မယ်ကြံတော့
 ကောင်းကင်ကြီးက ပိုပိုပြီးတော့ ဝေး...ဝေးသွား
 သတ္တရာန် ဘယ်နှခုအထိ
 မြို့ပျက်ယဉ်ကျေးမှုတွေနဲ့ လမ်းသလားနေရမှာလဲ။

(ခြောက်သွေ့ရာဝေင်မှ...)
 (၂၀၀၀ခုနှစ်)

ထံထဲက မသိကိန်း

၁၉

အခန်း(၁၄)

သည်နေ့ စာမေးပွဲဖြေရက် ပထမဆုံးနေ့ဖြစ်သောကြောင့် ဒဂုံ တက္ကသိုလ်သည် ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ရင်ခုန်ဖို့ကောင်း နေသည်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများသည် ဟိုနေရာတစ်ခု သည်နေ ရာတစ်ခု ပြန့်ကျဲ...တချို့လည်း အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တော်ရှိကြကာ တိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး ကိုယ်ဖြေဆိုရမည့် ဘာသာရပ် အပေါ် အာရုံဝင်စား ကျက်မှတ်နေကြ၏။

စာမေးပွဲဖြေဆိုရမည့် အချိန်က မနက် ၉ နာရီဖြစ်ရာ ကြားထဲ မှာ အချိန်တော်တော် ရှိနေသေးသည်။ အခုမှ မနက် ၇ နာရီခွဲပြီးစ။

သူက အေးနွယ်ဇင်ထိုင်တတ်သော ရွှေပုလဲကင်တင်းသို့ သွား ရောက်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြနေမိသည်။ စာကြည့်ချိန် ကျောင်းပိတ်ရက်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး သူမကို တွေ့မြင်ခွင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းက ထိုဆန္ဒကို ပိုမိုပြင်းထန်လာအောင် တွန်းအားပေး၏။ ထိုသို့ဖြင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေကို ရွှေပုလဲဆီ စတင်လှမ်းလျှောက်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်...သူလျှောက်လှမ်းဆဲ ခြေလှမ်းတို့က မြင်ကွင်း တစ်ခုကြောင့် အလိုအလျှောက် တွန့်ဆုတ်သွားကြ၏။ သူ့ရှေ့မှာ မလှမ်းမကမ်းမှာ Chemistry မေဂျာမှ ဗရတ်ကျသော ကောင်မလေး

တွေအဖွဲ့။ သူတို့တွေ မတ်တပ်ရပ်ပြီး စကားပြောနေကြသည်။ သူ့ကို တော့ မမြင်တွေ့ကြသေး။

ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမည်ဆိုတာကို သူ ချက်ချင်းဝေခွဲမရ။ နောက်မှ တို့ Chemistry မေဂျာအဖွဲ့ကိုရှောင်ပြီး တခြားလမ်းမှသွားရန် အကြံရသည်။ အကြံအတိုင်း သူလှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းလောက် လှမ်းပြီးချိန်တွင် နောက်ဖက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ Chemistry မေဂျာက ကောင်မလေးတွေအားလုံး ပုံစံမပျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို တွေ့ရတော့မှ သူ အသက်ဝဝ ရှူရဲတော့၏။

အင်း...အေးနွယ် ကျောင်းကို ရောက်ရောရောက်ပါဦးမလား၊ စောများနေမလားပဲဟု သူ့စိတ်ထဲ တွေးမိပြန်တော့ ခြေလှမ်းတို့က အလိုလိုအားပျော့သွားသည်။ အေးနွယ်ရှိနေမှာပါ ဒီနေ့ စာမေးပွဲ ပထမဆုံးနေ့ဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စောစောရောက်လာမှာ သေချာပါ တယ်ဟု တွေးမိသောအခါ သူ့ခြေလှမ်းတွေက မြန်ဆန်သွက်လက်မိပြန်သည်။

သူ့စိတ်ကူးနှင့်ယှဉ်ကာ ခြေလှမ်းတို့က လေးလံသွားလိုက် မြန်ဆန်သွားလိုက်ဖြစ်နေရင်း လမ်းထောင့်ချိုးတစ်ခုကို အကွေ့...

“ဟဲ့...ငမ့်လေး...အဲ...မှားလို့...ဟဲ့စာအုပ်လေး”

အသံထွက်ပေါ်လာရာ နေရာက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကနေ သွားခနဲပေါ်ထွက်လာသော Chemistry မေဂျာမှ အလွန်ဗရုတ်ကျသည့် ကောင်မလေးတွေအဖွဲ့ဆီမှ ဖြစ်နေလေသည်။

နီးရာ စားပွဲလွတ်တစ်လုံးမှာ သူဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

တစ်ဆိုင်လုံးကို ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှနေ၍
‘ဒုက္ခပဲ...ဒုက္ခပါပဲ’ဟု ရေရွတ်မိလိုက်၏။

ပထမရေရွတ်မိသော ‘ဒုက္ခပဲ’ဆိုတာက ဆိုင်ထဲမှာ သူတွေ့
ချင်နေသော အေးနွယ်ဇင်ကို ရှာမတွေ့သောကြောင့် ရွတ်မိလိုက်တာ
ဖြစ်ကာ ဒုတိယမြောက် ‘ဒုက္ခပါပဲ’ဆိုတာကတော့ အလွန်ဗရုတ်ကျ
သည့် Chemistry မေဂျာမှ ကောင်မလေးတွေ အဖွဲ့မှနှစ်ယောက်က
သူနှင့်အတူ တစ်စားပွဲတည်း လာထိုင်လာသောကြောင့်ဖြစ်၏။

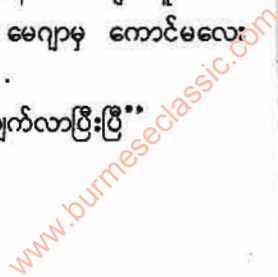
သည်ရွှေပုလဲကင်တင်းကို သူလာရာလမ်းတစ်လျှောက်လုံး
Chemistry မေဂျာမှ ကောင်မလေးတွေက သူ့ကိုနောက်ပြောင်ပြီး
လိုက်လာကြသည်။ ခက်တာက ထိုမျှနှင့်မပြီးသေးဘဲ ယခု သူဝင်
ထိုင်သည့် စားပွဲမှာပါ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က အတူဝင်ထိုင်ကာ
စာတွေ အော်ကျက်နေပြန်သည်။ ကျန်ရှိသည့် Chemistry မေဂျာမှ
ကောင်မလေးသုံးယောက်ကတော့ ဘေးစားပွဲမှာ ထိုင်ကြကာ ပြုံးစိ
ပြုံးစိလုပ်နေကြ၏။

မွန်းကြပ်သည့် ဖိစီးမှုအောက်တွင် သူရင်ဘတ်သည် အသက်ရှူ
ကြပ်နေသည်။ အေးနွယ်ရေ...နှင့် ဘယ်မှာလဲ။ အေးနွယ်ဇင်နှင့်
တွေ့လျှင် ကောင်းမည်ဟု အောက်မေ့မိပြန်သည်။

“ဟဲ့...ငါတို့က စာကျက်နေတာ...နှင့်က မကျက်ဘူးလား”

အတူထိုင်နေသော Chemistry မေဂျာမှ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်က သူ့ကိုမေးသည်။ သူက...

“ကျွန်...ကျွန်တော် အိမ်က ကျက်လာပြီးပြီ”

မုံသံထဲက မသိကိန်း

၁၃၃

“နေပါဦး နင့်ကို ဘယ်သူက မေးလို့လဲ၊ ငါက ငါ့သူငယ် ချင်းကို မေးတာ”

စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာလေးဖြင့် စောစောကပဲ သူ့ကိုမေးခွန်းထုတ် သည့် ကောင်မလေး၏ အပြောကြောင့် သူ့ရက်သွားမိသည်။ ဒါကို ဘေးဝိုင်းမှာထိုင်နေကြသော ကျန်သည့် Chemistry မေဂျာမှ ကောင်မလေးသုံးယောက်က ဝိုင်းရယ်မောကြ၏။

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

သူ့စိတ်ကိုသူ အရမ်းကြီးမလှုပ်ရှားအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းနေရသည်။ ရယ်သံတွေကြောင့် တခြားစားပွဲဝိုင်းများမှာ ထိုင်နေသူ များက သူ့ဆီ အာရုံစိုက်လာတော့ ပိုဆိုးသည်။ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ထွက်သွားကြပါ၊ ကျေးဇူးပြု၍ ငါ့အနားက ထွက်သွားကြပါ၊ သူ့စိတ် ထဲက အသံတွေကို ဘယ်သူကမှ မကြားရသဖြင့် ဘယ်သူကမှ ထွက်မသွားကြ။ မနက်စောစောစီးစီး အအေးတစ်ပုလင်းမှာသောက်မိ သော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ပူလောင်နေဆဲပင်။

“ဟေ့...သူရိန်...နင်က စာမကြည့်ဘဲ ဒီမှာ ကောင်းစား နေတယ်ပေါ့”

အသံနှင့်အတူ ရောက်လာသော အရိပ်တစ်ခုကြောင့် သူမော့ အကြည့်...

“ဟင်...ယုယ”

“ယုယမနေနဲ့...လာ...ထ...ငါ့ကို စာမေးပွဲခန်းထဲ လိုက်

ပို့”

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ယုယသွယ်က သူ့ကို သည်လိုမျိုး

အခန်းတွေဘာတွေ လိုက်မပို့ခိုင်းတတ်။ သည်နေ့မှ ဘာစိတ်ကူးပေါက် ရသည်မသိ။ ထား...လောလောဆယ်တော့ ယုယသွယ်ကို သေချာ ပေါက်လိုက်ပို့ရမည်။ ယုယသွယ်ရောက်လာတာကိုက သူ့အတွက် ဘုရားမတာပဲ။ အပျော်ဓာတ်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ကြွတက်လာစေသည်။ သူ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

“ဪ...ဪ...ငါတို့က စာအုပ်လေးကို မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်ကလေးလို့ ထင်နေတာ၊ သူကတော့ ဟောတစ်ယောက်၊ ဟော တစ်ယောက်ပဲဟေ့”

ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို နောက်ပြောင်နေကျ Chemistry မေဂျာ မှ ကောင်မလေးက လှမ်းခနဲလိုက်တာဖြစ်သည်။ ထိုကောင်မလေး၏ စကားကြောင့် ယုယသွယ်မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားတာကို သူက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်မိလိုက်သည်။

“လာ...လာ...ယုယ...ငါတို့ သွားကြရအောင်”

လမ်းရောက်မှ ယုယသွယ်ကို သည်ကိစ္စတွေ ရှင်းပြတော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အအေးဖိုးရှင်းငွေကို စားပွဲခုံပေါ်တင်ခဲ့ပြီး ယုယသွယ် ကို ဆွဲခေါ်၍ ဆိုင်ထဲကနေ သူထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အခုတစ်ခေါက် တော့ Chemistry မေဂျာ ကောင်မလေးတွေတစ်ဖွဲ့လုံး တစ်ယောက်မှ သူတို့နောက် လိုက်မလာကြတော့...။

“နင်ခုလို ရှင်းမပြခင်ကတည်းက Chemistry မေဂျာက ဒီမိန်းမတွေအကြောင်း ငါသိပြီးသားပါ။ သူတို့အဖွဲ့က တကယ့်ကို ငလောင်အဖွဲ့ဟ”

ယုယသွယ်ကလည်း သူ့ကို ထို Chemistry မေဂျာအဖွဲ့ထဲ ဆားညှပ်နေမှန်းရိပ်မိ၍ တမင်တကာ ခေါ်ထုတ်လာတာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြတော့မှ ယုယသွယ်၏ အကင်းပါးပုံကို သူကြိုက်ပြီး ချီးကျူးမိ လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့်...သူရိန်ရယ်၊ နင့်ကို အဲဒီလောင်မတွေ အဖွဲ့ ထဲကနေ ပထမဆုံးကယ်တင်လိုက်တဲ့သူက ငါဖြစ်မနေခဲ့ဘူးနော်”

ယုယသွယ်၏ လေသံက ချက်ချင်းကြီး ပျော့ကျသွား သယောင် သူ ခံစားမိလိုက်၏။ သို့သော် မသေချာ။

“သူရိန်...နင်ကလည်း နင်ပဲနော်၊ ကောင်မလေးတွေကို ကြောက်တတ်ပါတယ်ဆိုမှ ဒီလောင်အဖွဲ့နဲ့မှ ရေစက်က ဆုံရတယ်လို့ ပဲ”

“အေးဟာ...ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ငါလည်း ရှောင်တော့ ရှောင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မရမှ မရတာ”

စကားတပြောပြောဖြင့် နှစ်ယောက်သားလျှောက်လာကြရာ ယုယသွယ် စာမေးပွဲဖြေဆိုမည့် အခန်းနားသို့အရောက်မှာ တစ်စုံတရာ ကို ရိပ်ခနဲသူမြင်တွေ့လိုက်သည်။

“ယုယ...ခဏနေဦး”

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် အနည်းငယ်လှမ်းသော နေရာတွင်ရပ်ကာ စကားပြောနေကြသည့် မိန်းကလေးအုပ်စုတစ်ခုထဲမှ တစ်ယောက်ကို သူက ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“အဲဒါပေါ့...ငါ ပြောပြောနေတဲ့ အေးနွယ်ဇင်ဆိုတာပေါ့”
ယုယသွယ်က နေရာမှာရပ်၍ အေးနွယ်ဇင်ကို သေချာ

ချာကြည့်ကာ ထူးဆန်းစွာ ငြိမ်သက်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အေးနွယ်စင်
က သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ တစ်နေရာသို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူ လိုက်သွားရန်ပြင်ပြီးမှ ယုယသွယ်ကို အားနာသွားကာ
မလိုက်ဘဲငြိမ်နေလိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပဲ ယုယသွယ်အကြည့်က သူ့ထံ
ရွှေ့လာကာ...

“ငါ သူ့ကိုသိနေသလိုပဲ...သူရိန်...ဒါပေမယ့်”

စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်နေသည်။ ပြီးမှ...

“ကဲ...ကဲ...သွားတော့ သူရိန်...စာမေးပွဲချိန် နီးနေပြီ”

Friday

Although he is fear,
Finally,
he will found the strength
from that fear.

သောကြာနေ့

သာမန်အားဖြင့်တော့ သူက ကြောက်တတ်တယ်
ဒါပေမယ့်

နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီကြောက်ရွံ့မှုထဲကပဲ
အားအင်တွေကို သူရှာဖွေလိမ့်မယ်

မုံသံထဲက မသိကိန်း

၃၉

အခန်း(၁၅)

အေးနွယ်ဇင်က သောက်လက်စ ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ် အသာပြန်ချကာ ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ အပြင်ဘက် တွင် စက်တင်ဘာမိုးက ပျင်းစရာကောင်းသော တယောသံလိုမျိုး တအိအိရွာသွန်းနေ၏။

တစ်ခုခုကို ပြောမယ်ဟန်ပြင်ပြီးကာမှ မပြောဖြစ်တော့ဘဲ အေးနွယ်ဇင်၏ မျက်နှာလေးကို သူငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။ သူမ ကတော့ သူ့အကြည့်ကို သတိမထားမိ။ ဆိုင်အပြင်ဘက်က မိုးရေစက် များကိုသာ ငေးကြည့်နေဆဲပင်။

ခဏကြာတော့ သူမမျက်ဝန်းက သူ့ဖက်သို့အလှည့်တွင် စိုက် ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းများနှင့် တည့်တည့်ဆုံသည်။ သို့ရာတွင် သူမမျက်နှာက ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲမသွား။ အနည်းငယ် အံ့အား သင့်ရုံမျှလောက်သာ ဖြစ်သွားပြီး ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွား၏။ တကယ် တမ်းတွင်မူ သူမမျက်ဝန်းများသည် ပုံမှန်အတိုင်းဆိုသည်ထက် နည်း နည်းပို၍ အေးစက်နေသလားတောင် သူက ထင်မိလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ပဲနော်”

သူ့စကားကို သူမက ခေါင်းညိတ်ပြရုံ အသိအမှတ်ပြုသည်။

“မနက်ဖြန် စာမေးပွဲပြီးရင် အေးနွယ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာ ထားတွေ့ရမလဲ”

သူ့လေသံတွေက တော်တော်လေး နူးညံ့ကြည်သာနေမှန်း သူ့ဘာသာသူ ပြန်သင်္ဘောထိုးမိလိုက်သည်။

“အင်း...စာမေးပွဲပြီးရင် တို့ ဒီကျောင်းထဲက တစ်နေရာရာ ခုခရာ ရှိနေမှာပဲ၊ ယူ တွေ့အောင်ရှာပေါ့”

သူမပုံစံကြည့်ရတာ သိပ်စိတ်ပါလက်ပါ ရှိပုံမရ။ ဘာကြောင့် ခါးခါးနိုးနိုး။

“ကဲ...သူရိန်၊ တို့သွားတော့မယ်၊ ယူနေခဲ့...မလိုက်ခဲ့နဲ့၊ တို့တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားချင်လို့...”

ပြောပြောဆိုဆို ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ထီးကိုထုတ်ကာ ထထွက် သွားသော သူမကို သူ အုတ်အုတ်ကြောင် ငေးကြည့်နေမိသည်။ တားဆီးဖို့ မကြိုးစားမိ။

တားဆီးချင်စိတ်လည်းမရှိတော့။

ထီးကလေးဆောင်းပြီး မိုးရေထဲ ဘက်လှမ်းချင်း တိုးဝင်သွားသော သူမ၏နောက်ကျောပြင်ကို လှမ်းလှည့်နိုင်စေစွာ သူငေးကြည့်ရင်း ကျန်နေခဲ့သည်။

သူမက အခုစာမေးပွဲကာလအတွင်းမှာ သူ့အပေါ် ဆက်ဆံတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ဟု သူထင်မိသည်။ အရင်ကထက် နည်းနည်းစိမ်း သွားသလားပဲ။ စာမေးပွဲမှ မပြီးသေးတာ...ငါ သူ့ကို ဖိအားမပေး သင့်ဘူးလေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန် စာမေးပွဲပြီးမည်။ ထိုအခါ သူ့အဖေက သူ့အတွက် အဖြေတစ်ခုရမည်။

သို့သော် အဖြေက ဘာဖြစ်မည်လဲဆိုတာ သူ မခန့်မှန်းတတ်
သေး။ ဆိုင်အပြင်ဘက်က မိုးရေစက်များကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ သူငေး
ကြည့်မိလိုက်၏။ အရာရာတိုင်းသည် သူ့အတွေးထဲတွင် အသိရခက်
ခဲ၍ လေးလံဝေဝါးလွန်းနေသလို ခံစားမိလေသည်။

ပထမဆုံး စာမေးပွဲခန်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်သည်။ တစ်ဆက်
တည်းမှာပဲ စာမေးပွဲခန်းအပြင် စင်္ကြံလမ်းပေါ်မှတစ်ဆင့် သူတို့ အင်္ဂလိပ်
စာကျောစာမေးပွဲခန်းတွေကို စုဆက်တွဲသီထားသည့် အဆောင်နံပါတ်
၂၉ ၏ ဝင်ပေါက်ဆင်ဝင်အောက်ကို ထွက်သည်။

သူ့ထက်အရင် အဆောင်ပြင်သို့ ရောက်နှင့်နေသော ကျောင်း
သားကျောင်းသူများကို လွတ်လပ်တက်ကြွစွာ တွေ့ရ၏။ ထိုအဖွဲ့ထဲတွင်
လင်းထင်လည်း ပါဝင်နေသည်။ လင်းထင်က သူ့ကိုတွေ့တော့ သူ့ထံ
လျှောက်လာကာ...

“ဘယ်လိုလဲ သူရိန်၊ ဖြေနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“အေး...ဖြေနိုင်တယ်ကွ”

“ဘာလိုလိုနဲ့ စာမေးပွဲတောင် ပြီးသွားပြီ၊ မင်း ဒီနေ့ ငါတို့နဲ့
လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

မျှော်လင့်တကြီးကြည့်ကာ မေးနေသော လင်းထင်၏မေးခွန်း
ကို သူချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်။

“နေပါဦး...မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့
ဆိုတာက ဘယ်သူတွေ ပါသေးလို့လဲ”

မေးခွန်းတွေ ပြန်မေးလိုက်ပေမယ့် လင်းထင်နှင့်အတူ

ငုံသံထဲက မသိကိန်း

ဘယ်သူတွေပါသလဲဆိုတာကို သူ့ရိပ်မိပါသည်။ ဘယ်သူတွေပဲပါမိ
ဘယ်နေရာပဲသွားသွား သူကတော့ မလိုက်နိုင်တော့။ ချစ်လှစွာသော
အေးနွယ်ဇင် တစ်ဖြစ်လည်း သူ၏ အမည်မသိကောင်မလေးကို ရှာဖွေ
ရမည့်တာဝန်က ရှိသေးသည်။ ဒါတင်မက တောင်းခံရမည့် အကြွေး
တစ်ခုလည်း ကျန်နေသေးသည်လေ။

“ကဲပါ လင်းထင်ရယ်၊ မင်းတို့ ဘယ်သွားကြမလဲဆိုတာ
သာ ငါ့ကိုပြောခဲ့၊ အခုတော့ ငါမလိုက်နိုင်သေးဘူး”

သူ့အပြောကြောင့် လင်းထင်က သူ့ကိုအလိုမကျသလို ကြည့်
ထား...

“မင်း အခုတစ်ခါတည်း ငါတို့နဲ့ မလိုက်ဘူးလား”

“အေး...မလိုက်နိုင်သေးဘူး၊ ငါ ယုယသွယ်ဆီ သွားရဦး
မှာ”

အမှန်တော့ အေးနွယ်ဇင်ကို လိုက်ရှာရမှာဖြစ်ပေမယ့်
လင်းထင်ကို အပိုစကား မပြောလိုသောကြောင့် ယုယသွယ်ဆီ သွား
ရောရှိသလိုလို ပုံစံမျိုးဖမ်းလိုက်ခြင်းပင်။

“အဲဒါဆိုလည်း မင်းနေခဲ့တော့ကွာ၊ ငါတို့က အခုထိ ဘယ်
သွားမယ်...ညာသွားမယ်ဆိုပြီး တိတိကျကျ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး”

လင်းထင်က သူ့ကို တစ်ချက်ပြုံးပြကာ လှည့်ထွက်သွား
သည်။ သူလည်း အေးနွယ်ဇင်ကို ရှာရန်အတွက် ရင်ခုန်သံနှင့်ပျိုးယူ
ထားသော ပထမဆုံးခြေလှမ်းကို စတင်လှမ်းလိုက်၏။

အရင်ဦးဆုံး သူမထိုင်တတ်သော ကျောင်းကင်တင်းများ
ထိုမှတစ်ဆင့် သူမ၏ဇူးအဆောင်၊ နောက်ဆုံး ဘယ်မှာမှ ရှာမရတော့

သောကြောင့် ဒဂုံတက္ကသိုလ်အနံ့ ဦးတည်ရာမဲ့ သူလျှောက်သွားနေ
တော့သည်။ စာမေးပွဲပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည့် တခြားကျောင်းသူကျောင်း
သားများ၏ အပျော်မျက်နှာတွေကြားတွင် သူ့မျက်နှာက စိတ်ပျက်
မျက်နှာဖြစ်နေသည်။ ထိုအခိုက်...

မြင်ကာစတုန်းက သူခဏကြောင်သွားသည်။ မြင်နေရသည့်
မြင်ကွင်းကို စိတ်က လက်မခံချင်။ သေချာခိုင်မာနေသော မြင်ကွင်း
ထို ကြည့်နေရင်း တစ်စတစ်စ အသိဝင်လာတော့ သူ့ဒူးတွေ
ခေါင်ဆံ ညွတ်ကျလှည့်ကျခင် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်
စိတ်ကို အချိန်မီထိန်းလိုက်နိုင်၏။ သူ့ရှေ့မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်
နှင့် လက်ချင်းတွဲ လျှောက်နေသည့် အေး...နွယ်...ဇင်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အေးနွယ်ဇင်တို့ စုံတွဲကလည်း သူ့ကို မြင်သွား
ကြသည်။ သူ့အနားကိုရောက်လာတော့...

“ဘယ်လိုလဲ သူရိန်၊ မင်းဟစ်နယောက်တည်းလား၊ မင်းပုံစံ
ကြည့်ရတာ ရည်းစားပျောက်ကို လိုက်ရှာနေတဲ့ပုံပဲ”

အေးနွယ်ဇင်နှင့် လက်ချင်းတွဲလာသူက သူ့ကို စကားစပြော
လိုက်တာကြောင့် ထိုလူကို သေသေချာချာ ကြည့်မိတော့...

“ဟင်”

“အံ့သြသွားလား သူရိန်၊ ယူ့ကို ကျော်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးစရာ
တော့ လိုအပ်မယ်မထင်ပါဘူးနော်”

အေးနွယ်ဇင်က သူ့ကို မခိုးမခန့်ကြည့်ရင်းပြော၏။ သူကတော့
ရှက်စိတ်တွေနှင့် ထူပူနေပြီ။ သူတို့စုံတွဲကို ဘာစကားမှ ပြန်မပြော
နိုင်။

အား...ဘာတွေလဲ...ဘာဖြစ်လို့ ငါက ဒီလောက်ကံဆိုးရ တာလဲ။ တရားခံက ဘယ်သူလဲ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရှက်စိတ်၊ ဒေါသ စိတ်တွေနှင့် တုန်ယင်နေသည်။ ကျော်ဟု အမည်တွင်သော လူ၏ မျက်နှာကို သူ မုန်းမုန်းတီးတီး ကြည့်မိသည်။ ထို့နောက် အေးနွယ်ဇင် ၏ မျက်နှာ။

“အေးနွယ်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ သူရိန်ရာ၊ မင်းတစ်ခါတုန်း က ငါ့အပေါ် အနိုင်ယူသွားခဲ့တဲ့အတွက် ငါက ငါ့ချစ်သူအေးနွယ်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဒီလိုလေး စီစဉ်လိုက်ရတာပါ။ မင်းအတွက် စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့ မမေ့နိုင်တဲ့ လက်ဆောင်ပေးကြာ”

အထက်စီးဆန်သည့် လေသံနှင့် ကျော်က သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြော၏။ ကျော်ဆိုသူမှာ တစ်ခါတုန်းက ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲတွင် သူ့ ကြောင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားဖူးနေသည့် Physics မေဂျာမှ နောက် တန်းကစားသမားဖြစ်နေသည်။ ကံဆိုးတာက ကျော်က အေးနွယ်ဇင်၏ ချစ်သူဖြစ်လို့နေခြင်းပင်။ ထို့ထက်ပိုကံဆိုးတာက အတွေ့အကြုံမရှိ သော သူက ကျော်နှင့်အေးနွယ်ဇင်၏ လှည့်ကွက်ထဲမှာ အလွယ်တကူ ကျဆုံးသွားရခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ပါးပြင်ကို ဘယ်နေရာက ရောက်လာမှန်းမသိရသော မျက်ရည်စက်များ ကျဆင်းလို့လာသည်။ အလိုလိုနေရင်း ဝမ်းနည်းစိတ် က ရင်ဘတ်ထဲကနေ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် လှိုက်ခနဲလှိုက်ခနဲ တက်ဆောင့်၏။ အလွယ်တကူ ပြောပြ၍မရပေမယ့် နဂိုနေအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကတော့ သူ့အတွက် ကြီးကြီးပေးစား

ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီဟူသော အသိကြောင့် ခံစားရသမျှ အရာအားလုံးသည် အထိမခံနိုင်လောက်အောင် နာကျင်ခဲ့ရပြီ။

ငါ...ငါ...ဟာ...သိပ်ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ သူ့ စိတ်ကူးအကြံအစည်မှန်သမျှ အကောင်းပကတိမဟုတ်ဘဲ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရှိနေသည့် နှလုံးသားအနာရှိန်ကြောင့် သူ ထိုင်မရ ထမရဖြစ်နေသည်။ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ သူရူးတစ်ယောက်လို သူလှည့်ပတ်လမ်းလျှောက်နေဖြစ်၏။ ငါ့ဘက်မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ငါ့ဘက်မှာ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။

ခဏကြာတော့ ကုတင်ပေါ် သူတက်အိပ်သည်။ ကြာကြာ ဓရ။ ငြိမ်ထသည်။ ဖြစ်ပြီးသမျှကို ပြန်စဉ်းစားသည်။ ဒါ...တကယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါ အိပ်မက်မက်နေတာပဲဟု သူ့ကိုယ်သူ အားပေးစကား ပြောသည်။ နောက်တော့လည်း သူတို့ငါ့ကို လုပ်ကြံတာ၊ အားလုံး ပေါင်းပြီး လုပ်ကြံကြတာဟု ရေရွတ်ကာ သူ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုမိပြန်၏။

ငိုနေရင်းတန်းလန်း တစ်ခုခုကို သူတွေးမိသွားသည်။ သူ့ မျက်လုံးတွေက ချက်ချင်းငိုရပ်သွားပြီး ထူးဆန်းသော ရက်စက်မှု အရိပ်အငွေ့တွေ ထင်ဟပ်လာသည်။ အစက ငိုရလွန်းသဖြင့် တုန်ခါနေသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဖြည်းဖြည်းချင်း ငြိမ်သက်လာသည်။ သူ အံကို တင်းတင်းဖိကြိတ်မိ၏။ ထို့နောက် ငရဲကျသလို ပူလောင်နေရသော ခံစားရမှုများမှ လုံးလုံးလျားလျား ကင်းဝေးနိုင်စေမည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို မိုက်မဲစွာဖြင့် အဆောတလျင် ချလိုက်မိလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ဘာဖြစ်လဲ

တစ်သံသရာလုံး

ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုတွေနဲ့

ဘယ်တော့မဆို

ပြောဆိုဆုံးမရခက်တဲ့ တပ်မက်စိတ်

အခုတော့

ငါ အားလုံးကို တံခါးပိတ် ဂျိတ်လိုက်ပြီ

ဘာဖြစ်လဲ

ပြော...ဘာဖြစ်လဲ။

(ဘာဖြစ်လဲမှ...)

(၂၀၀၈ ခုနှစ်)

စုံသံထဲက မသိကိန်း

၁၉၉

အခန်း(၁၆)

“နင် မတရားဘူး...အေးနွယ်ဇင်...နင် လုံးဝ မတရားဘူး”

ဒေါသကြောင့် ယုယသွယ်၏အသံတို့သည် တည်ငြိမ်မှုမဲ့စွာ တုန်ခါနေသည်။

“နင့်မှာ ရည်းစားရှိတဲ့အကြောင်း ဘာလို့ စောစောစီးစီး သူရိန်ကို ဖွင့်မပြောဘဲ လှည့်စားရတာလဲ”

“တို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ယုယသွယ်ရာ၊ ဒါဟာ အစကတည်းက ကြိုတင်ကြံစည်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

အေးနွယ်ဇင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အမှန်တကယ် စိတ်မကောင်းပုံပေါ်လွင်နေသည်။

“တို့ကို သူ ရည်းစားစကား ဖွင့်ပြောပြီး နောက်မှပဲ တို့ချစ်သူ ကျော်ရဲ့ကိုယ်စား ကလဲ့စားချေဖို့ ဖြစ်လာတာပါ။ အဲဒီရှေ့ပိုင်းမှာတော့ တို့ သူ့အပေါ် ရိုးသားခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျိန်ပြောပုံပါတယ်”

ရန်ကုန်မြို့၏မိုးကလည်း သူမတို့နှစ်ယောက် စကားဝိုင်းလိုပင် စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ အံ့မှိုင်းနေသည်။

ယုယသွယ်က အပေါ်မှ အုပ်မိုးကိုင်းညွတ်ကျနေသော

ပိတောက်ကိုင်းတစ်ခုမှ ပိတောက်ရွက်တစ်ရွက်ကို ဖျပ်ခနဲဆွဲဆောင် ယူပစ်ကာ လက်ထဲတွင် လုံးခြေလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်း...

“နင့်ကြောင့် သူရိန် ဘယ်လောက်ထိ ခံစားသွားရလဲဆိုတာ နင်သိလား အေးနွယ်ဇင်”

“တို့မသိဘူး ယုယသွယ်၊ သူရိန်နဲ့ကိစ္စမှာ တို့ဘက်က လွန် တယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါကလည်း တို့ချစ်သူကျော့အတွက် ကူညီနိုင် တာကို ကူညီတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျော်ဟာ သူရိန်ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ပဲ၊ ပြီးတော့ ကျော်ဟာ တို့နဲ့ပွင့်လင်း ပြီးသားချစ်သူ၊ တို့နဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူပဲ၊ သူနာကျင်ခံစားဖူးတဲ့ အရာ တစ်ခုအတွက် တို့မှာ လက်စားချေပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ဒီနေ့ ယူချိန်းလို့ ဒီနေရာကို တို့လာတာက သူရိန်အတွက် တောင်းပန်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ သူရိန်နဲ့ဆက်ပြီး မပတ်သက်တော့ဘူးဆိုတာကို ပြောချင်လို့”

လက်ထဲမှ ပိတောက်ရွက်ကလေးကို ယုယသွယ် ပိုပြီးတင်း ကျပ်အောင် ဆုတ်ခြေလိုက်မိသည်။ အေးနွယ်ဇင်၏ မျက်နှာကို ရွံရှာ စွာကြည့်မိကာ...

“နင်...နင်က အရမ်းတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ မိန်းမပဲ”

ယုယသွယ် ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအချိန် မှာပဲ အံ့ခိုင်းနေသော မိုးသားထက်ဆီမှ ကျက်သရေကင်းမဲ့သော မိုးစက် များက ပိတောက်ပင်ကြီးပေါ်မှတစ်ဆင့် သူမတို့နှစ်ယောက်အပေါ် အငြိုးကြီးစွာ ဝေါခနဲပြိုဆင်းကျလာ၏။

“နင်...နင့်ကြောင့် သူရိန်...သူရိန်...အိပ်ဆေးတွေလောက် ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တာ နင်သိလား အေးနွယ်ဇင်”

“ဟင်”

မျှော်လင့်ထင်မှတ်မထားသော စကားကိုကြားလိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် အေးနွယ်ဇင် ဘာလုပ်လို့ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ယုယသွယ်ကို ကြောင်ပြီးကြည့်နေမိသည်။

“သူရိန်ဟာ မိန်းကလေးတွေကို ကြောက်တတ်မှန်းလည်း နင်သိတယ်၊ သူရိန်ဟာ ရည်းစားလည်း မထားခဲ့ဖူးဘူးဆိုတာလည်း နင်သိတယ်၊ သူရိန် ခုလိုလုပ်သွားတာလည်း နင့်ကြောင့်ပဲ အေးနွယ်ဇင်၊ နင့်ရည်းစားအတွက် လက်စားချေချင်ရင် တခြားနည်းကို သုံးပါလား၊ ခုတော့ နင်က သူ့အားနည်းချက်ကိုမှ...နင်...နင်...နင် လုံးဝ လူမဆန်ဘူး အေးနွယ်ဇင်”

ဒေါသထွက်လွန်းရသောကြောင့်ပဲလား၊ အေးစက်သော မိုးရေ တွေအောက် ရွဲရွဲစိုအောင် မတ်တပ်ရပ်နေရသောကြောင့်ပဲလားမသိ၊ ယုယသွယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိသည်။ အေးနွယ်ဇင်က တော့ တစ်ခုခုကို ကြောက်ရွံ့သည့်မျက်နှာဖြင့် ယုယသွယ်ပြောသမျှကို ထိတ်လန့်တကြား နားထောင်နေမိ၏။ ရန်ကုန်မိုးသည် သူမတို့နှစ်ယောက် စလုံးအပေါ် မြားချက်တွေလို တဖြောဖြော ကျဆင်းနေဆဲပင်။

Friday

The facts we have can't be insufficient
for his normal condition.

He will be need miserable feight.

So that, he can be escape from
abnormal condition.

သောကြာနေ့

သူ နဂိုအနေရောက်ဖို့

ငါတို့မှာရှိတဲ့ အချက်အလက်တွေနဲ့တင်

မလုံလောက်ဘူး

သူ့အတွက်

အဆုံးစွန်သော ကြောက်ရွံ့မှုလို့မယ်

ဒါမှသာ သူက အဆုံးစွန်ဆုံး ဖောက်ထွက်လာမယ်

နိဗ္ဗာန် မသိကိန်း

၁၅

အခန်း(၁၇)

လေပြည်ပါးပါးတစ်ချက် တိုက်လိုက်သောကြောင့် နံဘေးမှ တစ်ထွာသာသာလောက်ရှည်သည့် မြက်ရိုင်းတောလေးတစ်ပြင်လုံး ညွတ်ညွတ်ပြေပြေ လှုပ်ခတ်သွားတာ မြင်ရ၏။

ရင်ဘတ်ထဲမှာ ပူလောင်နေသည်။ လျှောက်နေသော ခြေလှမ်း တို့က အားအင်မဲ့လျက်။ စီစီရီရီရှိနေသည့် အုတ်ဂူဖြူဖြူများကို ဖြတ် ပြီး အုတ်ဂူအသစ်စက်စက်တစ်လုံးဆီ သွားနေမိသည်။ ရေဝေးသူသာန် ကား အေးစက်စွာ...။

ရည်ရွယ်ရာ အုတ်ဂူအသစ်စက်စက်ရှေ့ကို ရောက်တော့ ဒူးတွေအလိုလို ခွေညွတ်ကျသွားကာ ဒူးထောက်ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

ကျောမှာလွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကိုဖြုတ်ပြီး အထဲမှ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို ထုတ်လိုက်၏။ စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်နေစဉ် အတွင်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လွတ်ကျမသွားအောင် သတိထားရသေးသည်။ ပြီးမှ စာအုပ်ကလေးကို လှန်လိုက်၏။

“သူရိန်...နှင့် မိန်းကလေးတွေကိုကြောက်တာက သာမန်

မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ...အဲဒီအကြောင်းကို သိချင်နေခဲ့တာ၊ တစ်နေ့တော့
မထင်မှတ်ဘဲနဲ့ အင်တာနက်ထဲမှာ ချက်တင်ထိုင်ရင်း စိတ်ရောဂါကု
ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ငါရင်းနှီးခွင့်ရလိုက်တယ်”

သုသာန်၏ အေးစက်နေသော လေထုထဲတွင် စကားသံက
တိုးတိတ်စွာ ဆက်လက်ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

“အဲဒီမှာ ငါနှင့်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်တယ် သူရိန်ရယ်၊
တကယ်တော့ နင်ဟာ Female Phobia ဖီးမေးဖိုဘီးယားလို့ခေါ်တဲ့
မိန်းမပျိုလေးတွေကို ကြောက်တဲ့ရောဂါမျိုး ဖြစ်နေတာလို့ ဒေါက်တာ
က ယူဆတယ်ဟ”

ဘယ်နေရာက ရောက်လာမှန်းမသိရသော ဝမ်းနည်းစိတ်က
မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တို့အား ငွေ့ရည်စုဖွဲ့စေသည်။ အသံတွေ
တောင် တုန်ယင်နေပြီလား မပြောတတ်။

“သူရိန်ရယ်...တကယ်တော့ မိန်းမဆိုတာ ကြောက်စရာ
မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင့်အပေါ် အေးနွယ်ဇင် လှည့်စားခဲ့တာတွေကို
လည်း စိတ်ထိခိုက်မနေပါနဲ့တော့၊ ကံဆိုးမှုတစ်ခုလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်
ပါ၊ အေးနွယ်ဇင်လည်း ခုလောက်ဆို နင့်အတွက် စိတ်ထိခိုက်နေ
လောက်ပါပြီ သူရိန်ရယ်”

သုသာန်ဆီလာရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ညာဖက်လက်ထဲ
ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သော အရာဝတ္ထုကလေးကို လက်ဝါးဖြန့်ကြည့်မိလိုက်
သည်။ ကျိုးကြေတွန့်ခေါက်နေသည့် ပိတောက်ရွက်ကလေး။

“ငါတို့မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေမှာ ထင်ရှားတဲ့ မိန်းမ
မြတ်တွေ ရှိခဲ့တာ နင်အသိပဲ သူရိန်...နုနုရောဂါစွဲကပ်နေတဲ့ ငါ့ငယ်စဉ်က

သည် သောတ္တိဿနအပေါ် မဖောက်မယွင်းတဲ့ သစ္စာနဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက် ခဲ့တဲ့ သမ္ဘုလ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းရဲ့မြားမှန်လို့ သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေတဲ့ ချစ်သူ ကိန္နရာအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ပြုသစ္စာဆိုပြီး အသက်ကယ်တင်ပေးခဲ့တာ စန္ဒကိန္နရီ၊ ဘုရားလောင်း မဟော်သဓာနဲ့အပြိုင် လိုက်ဖက်ညီစွာ ဉာဏ်ပညာကြီးတဲ့ အမရာ၊ ဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာ မင်းရဲ့ ပါရမီကိုဖြည့်ရာမှာ အံ့ဩလောက်အောင်တော်တဲ့ မဒ္ဒိဒေဝီ၊ ဒါတွေဟာ မိန်းမမြတ်တွေရဲ့ အကြောင်းပဲပေါ့ သူရိန်”

ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ကျန်ရှိနေသော စာအုပ်သုံးလေးငါးအုပ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ နောက် စီဒီချပ်တွေကိုပါ ထုတ်လိုက်၏။

“မိန်းမဆိုတာ လူပါပဲဟာ...ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် မိန်းမပဲဖြစ် ဖြစ် ကောင်းတဲ့လူရှိသလို မကောင်းတဲ့သူလည်း ရှိကြတာပဲ။ အခြေ အနေအမျိုးမျိုးအောက်မှာ ရှိနေပေမယ့် မိန်းမနဲ့ယောက်ျား လူလူချင်း အတူတူပါပဲဟာ။ အဲ...ကြောက်ရင်တောင်မှ အားအင်နည်းတဲ့ ငါတို့ မိန်းမတွေကသာ နင်တို့ယောက်ျားတွေကို ကြောက်ရမှာ။ ငါဖတ်ဖူးတဲ့ ‘တောင်ကုန်းအမှတ် ၁၉၂’ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာဆိုရင် ဖူးမိုင်ခရိုင်၊ ကတ်ကျူဝမ်းရွာက ဖန်သီမော်ဆိုတဲ့ ဗိယက်နမ်မလေးကို ကာမချောဆွဲ ပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ကြတဲ့ အမေရိကန်စစ်တပ်က တပ်ကြပ် ကြီး ဟိုနီ၊ တပ်ကြပ်ကလပ်၊ တပ်သား ရာဖီနဲ့ မင်နုယယ်တို့ကိုဆို ငါအရမ်းမုန်းတာပဲ။ သူရိန်... နင်ဖတ်ဖို့ လိုအပ်မယ်ထင်လို့ ငါ ဒီစာအုပ် ကိုရှာထားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူရိန်ရယ် အငြိုးကြီးတဲ့ စူဠသုဘဒ္ဒါတို့ မိန်းမမျိုး၊ တိတ္ထိတွေကို ဆရာတင်မှားပြီး ဘုရားကိုဖျက်ဆီးဖို့ ကြံစည် တဲ့ စိဉ္စမာဏဝိကာလို မိန်းမမျိုးကိုကျတော့ ငါလည်းကြွေးကန်တယ် သူရိန်”

စာအုပ်ကလေးမှ နောက်ထပ်စာမျက်နှာသစ် တစ်ရွက်ကို လှန်လိုက်သည်။ လက်ချောင်းတွေ တုန်ခါနေတာ မြင်ရ၏။

“ငါထင်တာက လူတစ်ယောက်မှာ စိတ်ဓာတ်ကအရေးကြီး ဆုံးပါပဲ။ နင် မိန်းကလေးတွေကို အလွန်အကျွံကြီး မကြောက်ပါနဲ့ သူရိန်ရာ၊ ဩော်...ဒါနဲ့ နင်စိတ်ထိခိုက်ပြီး နောက်ထပ် ကိုယ့်ကို ကိုယ် ဒုက္ခပေးတာမျိုး ထပ်မလုပ်ပါနဲ့တော့နော်။ ကံကောင်းလို့ နင် ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ငါကတော့ နင့်အတွက် အေးနွယ်ဇင်နဲ့ ရန်သွားဖြစ် လိုက်ရတာ အအေးမိပြီး ဆေးရုံတောင်ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကဲ...သူရိန်၊ ငါ သိပ်နေမကောင်းသေးလို့ ဒီလောက်ပဲစာရေးနိုင်တယ်။ နင် မနက်ဖြန် လူနာလာကြည့်ချိန်မှာ ငါက ဆေးအရှိန်ကြောင့် အိပ်ပျော်နေမှာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစာအုပ်လေးပေးဖို့ ငါ့အမေကို ပြောထားခဲ့မယ်။ နေဦးဟ ဒီစာအုပ်လေးရဲ့နောက်ကျောမှာ ငါ့ E-mail Password ရေးထားတယ်။ အင်တာနက်ကပေးတစ်ခုခုကနေပြီး ငါ့ account ထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်ရင် နင့်ရောဂါအတွက် ဒေါက်တာအကြံပေးထားတဲ့ စာတွေနဲ့ ပျောက်ကင်း နိုင်မဲ့နည်းလမ်းတွေကို နင်တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ငါက ရိုးရိုးချက်တင်ထိုင်ရင် February-Rain ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ဟ၊ ဒေါက်တာရဲ့ ချက်တင်နာမည်က Friday (သောကြာနေ့)တဲ့။ တကယ်လို့ နင်ကိုယ်တိုင် ဒေါက်တာနဲ့ ချက်တင်ထိုင်ချင်ရင် ငါ့ရဲ့ February-Rain ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဒေါက်တာ့ဆီ ဆက်သွယ်ပေါ့။ ငါ့ Password လည်း နင် သိရပြီပဲ”

စာအုပ်ကလေးထဲမှစာများကို ရွတ်ဖတ်နေရင်း အသံက တိမ် ဝင်သွားသည်။ အသစ်စက်စက် အုတ်ဂူပေါ်မှာ ရေးထွင်းထားသော ကွယ်လွန်သူ၏အမည်နာမမှာ မျက်ရည်တွေကြား မပီပြင်ချင်။

မယုယသွယ်
 အသက် ၁၉ နှစ်
 ၉.၁၀.၂၀၀၇
 ကွယ်လွန်သည်။

“ယုယရေ...ငါ့ရဲ့ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်းမလေးရေ...
 နင်...နင်...နင် ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေဟာ”

လက်ထဲမှ ပိတောက်ရွက်ကလေးကို စာအုပ်ကြားညှပ်ကာ
 ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အလွန်တရာ ဝမ်းနည်းနာကြည်းမှုဖြင့်
 အချိန်ကြာမြင့်စွာ ယုယသွယ်၏ အသစ်စက်စက် အုတ်ဂူလေးရှေ့တွင်
 သူရိန်တစ်ယောက် ယူကျုံးမရ ငိုကြွေးနေမိတော့၏။

တောင်ပံတွေ ပြုတ်ကျခဲ့ပြီ
 လေးဖက်လေးတန် မဟူရာနံရံတွေ ကာဆီး
 အလင်းစပျပျ
 စံပယ်ဖြူတစ်ပွင့်
 အနမ်းတစ်ရွိုက်
 အားလုံးပဲ သူမရဲ့ ရယ်မောသံထဲ ဖိတ်ယိုကွဲရှု
 နောက်ဆုံး
 ဖိနပ်ပြတ်ကလေးပဲ အဖော်အဖြစ် ကျန်ရစ်တယ်။

(ခြောက်ဆွေ့ရာဝေင်မှ...)

(၂၀၀၀ ခုနှစ်)

ဗုံသံထဲက မသိကိန်း

၁၆၃

အနော်ရထာလမ်း၏ ညနေခင်းသည် ခါတိုင်းလိုပင် စည်ကား
ရွပ်ထွေးနေလေသည်။

အအေးဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေတာ အတော်ကြာသွားပြီမို့ သူ
ပျင်းရိလာသည်။ အင်း...ဒီအချိန်မှ မလာတော့ဘူးဆိုရင်တော့ ဒီကောင်
လာမှာမဟုတ်လောက်တော့ဘူး။ အမှန်က သူ လင်းထင်နှင့်ချိန်းထား
တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် လင်းထင်က လာဖြစ်တော့မည်မဟုတ်ပါ။
ထားလိုက်ပါ။ မနက်ဖြန်နံနက်မှပဲ တွေ့တော့မည်။ ခု အရေးမကြီး
သေး။

အအေးဖိုးကျသင့်ငွေရှင်းပြီး အနော်ရထာလမ်းပေါ် သူထွက်
လိုက်သည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ကျောင်းပြီးကတည်းက
အနေဝေးသွားကြပေမယ့် လင်းထင်နှင့် သူကတော့ အဆက်အသွယ်
မပြတ်ခဲ့။ လောလောဆယ် လင်းထင်က အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ တိုင်းရင်းဆေး
အရောင်းဆိုင်ကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသည်။ သူကတော့ ဘာအလုပ်မှ
မလုပ်ဖြစ်သေးဘဲ ဟိုအလုပ်ကောင်းနိုးနိုး၊ ဒီအလုပ်ကောင်းနိုးနိုး ရွေး

ချယ်နေဆဲ။ တစ်ဖက်မှာတော့ မြန်မာ့ပရိလိဒ် ဘောလုံးကလပ်တစ်ခု မှာ သူ့လေ့ကျင့်ခန်းဝင်ဆင်းနေ၏။

လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက် ခင်းကျင်းဖွင့်လှစ်ထား သည့် တိုလီမိုလီပစ္စည်းဆိုင်လေးတွေကို ငေးမောရင်း သူ ဆက်လျှောက် လာခဲ့သည်။ လျှောက်လာရင်း (၃၄)လမ်းကို ကျော်ခဲ့ကာ (၃၅)လမ်း ထိပ်လောက် ရောက်သည်တွင်...

“ဟာ”

သူ့ဘယ်ဘက်လက်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း အလွဲတွင် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဘယ်ဘက် လက်နှင့် ရုတ်တရက် ထိဖွတ်မိသွားသည်။

ချက်ချင်းပင် သူ့နှလုံးသားက တဆတ်ဆတ်ခုန်လာသည်။ တစ်စုံတရာကို ပက်ပင်းတွေ့မြင်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့ခံစားချက်က သူ့ကို ပြန်အသိပေးနေသည်။ အဲသည်တစ်စုံတရာက ဘာများလဲ။ သူ ရှာဖွေနေသော တစ်စုံတရာလား။

အခိုက်အတန့်အားဖြင့် လမ်းပေါ်မှာ သူ့ရုပ်တန်က ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေမိသည်။ မိန်းကလေးလက်နှင့် ထိပွတ်မိခဲ့သော သူ့ဘယ်ဘက် လက်ဖမိုးနှင့် လက်သန်းထိဆုံရာ အစိတ်အပိုင်းလေးတွင် မိန်းကလေး၏ လက်ဆီမှ ပူနွေးသည့်ကိုယ်ငွေ့အား ခုချိန်တိုင်အောင် သူ ရရှိနေသေး သည်။

ရုတ်ခြည်းပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ချာခနဲပြန်လှည့်လိုက်၏။ သူနှင့် လက်ချင်းပွတ်တိုက်မိသွားသော မိန်းကလေး၏ကျောပြင်လို ရိပ်ခနဲလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မိန်းကလေးက ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်

၁၆၆

များသူ

ခပ်သေးသေးဖြစ်သဖြင့် ကွယ်လွန်သွားသော သူငယ်ချင်းမလေး တစ်ယောက်အား သူ သတိရမိလိုက်သေး၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်တစ်ခါတော့ သူ့ဘာကိုမှ တွေ့စေမနေ တော့ဘဲ မိန်းကလေးနောက်သို့ လိုက်ရန် ခြေလှမ်းတွေကို စတင်လိုက် လေတော့၏။

များသူ

ည 11:45 နာရီ

18.6.08

